

الله
رسول
محمد

KURAN AHILAKI

İnsanlara yanağını çevirip
(büyüklenme) ve böbürlenmiş olarak
yeryüzünde yürüme. Çünkü Allah,
büyüklük taslayıp böbürleneni sevmez.
(Lokman Suresi, 18)

HARUN YAHYA
(ADNAN OKTAR)

10. BASKI

Kuran'da, insanlara; asil, mütevazı, güvenilir, şefkatli, merhametli, fedakar, hoşgörölü, adaletli, olgun, itidalli ve içli olmaları emredilir. Müslümanın görevi, kuşkusuz Allah'ın emrettiği bu üstün ahlakı en ince ayrıntısına kadar uygulamaktır.

Ancak unutulmamalıdır ki, bu ilahi ahlakı terk etmiş ve çarpık ahlak anlayışını benimsemiş olan kişiler de bazı toplumlar içinde çoğunluk-tadır. İnsanın ruhundaki bencil tutku ve hırsların bir ürünü olan bu ahlak anlayışı, insanları; kibirli, bencil, alaycı, küstah, acımasız, kaba ve zalim olmaya yöneltmektedir. Müminler de bu sapkın anlayışın etkisinden tam anlamıyla kurtulmak için, son derece hassas ve dikkatli olmak zorundadırlar. Kendilerini sürekli tartmalı, cahiliye ahlakından tam anlamıyla uzaklaşp Kuran ahlakını uygulamak için büyük bir dikkat göstermelidirler.

Okumakta olduğunuz kitap, bu çabasında tüm Müslümanlara destek olmak, unutulmaması gereken temel Kurani konuların akılda tutulmasına yardım etmeye vesile olmak için hazırlanmıştır.

YAZAR HAKKINDA: Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne semektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 63 ayrı dile çevrilen 300'ü aşkın eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

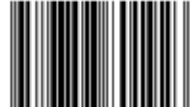
**SİPARİŞ
HATTI**

0.212.4444441

www.globalkitap.com

VISA P.K. 413 Şişli/İstanbul

ISBN 978-975-8801-92-3

9 789758 801923

ARAŞTIRMA YAYINGILIK

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُ
رَسُولُ
مُحَمَّدٍ

OKUYUCUYA

- Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorisinin her türlü din aleyhtarını felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yarattığı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorisinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.
- Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.
- Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.
- Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.
- Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.
- Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesine ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.
- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

.....
Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Ağustos 1996 / İkinci Baskı: Mayıs 2000
Üçüncü Baskı: Eylül 2001 / Dördüncü Baskı: Eylül 2005
Beşinci Baskı: Ekim 2005 / Altıncı Baskı: Ocak 2006
Yedinci Baskı: Haziran 2006 / Sekizinci Baskı: Temmuz 2007
Dokuzuncu Baskı: Ekim 2008 / Onuncu Baskı: Nisan 2010

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi, İbrahim Elmas İşmerkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Entegre Matbaacılık

Sanayi Cad. No: 17 Yenibosna-İstanbul Tel: (0 212) 451 70 70

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net
www.harunyahya.tv

KURAN AHLAKI

HARUN YAHYA
(ADNAN OKTAR)

KURAN AHLAKI

HARUN YAHYA
(ADNAN OKTAR)

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır. Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 40.000 resmin yer aldığı toplam 55.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 63 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyile okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uyurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor),

Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivehi (Mauritius'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurtdışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özelliklerini taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır. Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığında kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve kesin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusuz olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler. Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çokgeç kalmabilir.

Bu önemli hizmette öncül rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

İ Ç İ N D E K İ L E R

Giriş.....	33
Allah'ı Hakkıyla Takdir Etmek	34
Gücünün Yettiği Kadar Allah'tan Korkmak.....	35
Kader	36
Tevekkül	37
Tefekkür	39
Dikkatli Olmak	42
Her İşte Bir Hayır Olması.....	44
Yanıbaşımızdaki Ölüm.....	46
Şeytanın Hiç Durmayan Faaliyeti	51
Daima Kötülük Emreden Nefis.....	52
Allah Katında Seçilmişlik	55
Dua ve Şekli.....	56
Bağışlanma ve Tevbe	61
Ölene Dek Sabır	63
Allah'ın Müminlere Desteği	65
Ümitsizliğe ve Şeytanın Olumsuz Telkinine	
Fırsat Vermemek.....	68
Her Olayın Kuran'a Göre Değerlendirilmesi	70
Kalpteki Niyeti Allah'ın Bilmesi	72
Dünya Hayatının Geçiciliği	74
Mülkün Gerçek Sahibi Allah'tır	80
Şükür	83
Her An Devam Eden İmtihan.....	85
Allah Kimseye Kaldıramayacağı Yükü Vermez.....	88

İnkarcılara Sevgi Duymama.....	89
Hiçbir Şeyi Allah'tan, Elçisinden ve Fikri Mücadeleden Üstün Görmemek	91
Gevşememe, Üzülmeme, Hüzne Kapılmama.....	95
Namazda Huşu	99
Allah'ı Çokça Zikretmek	102
Bir Toplulukla Karşılaştığında Allah'ı Çokça Zikretmek	103
Ayetleri ve Hikmeti Akılda Tutmak.....	103
Boş ve Yararsız Şeylerden Yüz Çevirmek	104
İtidalli Olmak	105
İnsanın Melek Şahitleri	106
Verilen Borcun Yazılması	107
Yapmayacağı Şeyi Söylememek	108
Vicdan ve Ruh	109
Kardeşlik ve Beraberlik.....	112
Tartışmamak ve Çekişmemek.....	119
Kuran Okunurken Şeytan'dan Allah'a Sığınmak	120
İnce Düşünceli Olmak	122
Cahillerden Yüz Çevirmek.....	124
Bilgi Sahibi Olunmayan Konuda Tartışmamak.....	125
Alaycı Tavrı Göstermemek	126
Müminleri Hoşlanmadıkları Lakapla Çağırılmamak	127
Emaneti Ehline Vermek ve Emanet Ehli Olmak.....	128
Kararlılık	128
Evrim Yanılgısı	133

YARATILIŞ GERÇEĞİ

Darwinistler çift yönlü hava akışına sahip olan sürüngen akciğerinin, tek yönlü hava akışına sahip olan kuş akciğerine evrimleşmesinin imkansız olduğunu, çünkü bu iki akciğer yapısının arasında kalacak bir "geçiş" modelinin mümkün olmadığını, bunun canlının ölümüne sebep olacağını, akciğeri tam çalışmayan, yani nefes alamayan bir canlının birkaç dakikadan fazla yaşayamayacağını düşünmezler.

www.darwinistneleridusunmez.com

Kedilerin postlarının iki önemli işlevi vardır; birincisi hayvanı soğuk, sıcak gibi çevresel etkilerden korur, ikincisi kamuflaj görevi görerek diğer hayvanlardan gizlenmelerini sağlar. Yalnızca soğuk bölgelerde yaşayan değil çölde yaşayan kedilerin de yerdeki ısıyı izole eden uzun postları vardır. Ayrıca her kaplanın postundaki ve yanaklarındaki çizgiler, insanların parmak izleri gibidir.

www.Allahvar.com

Böceklerin vücutlarını kaplayan örtü, hareketi sağlayan eklemler dışında serttir ve esnek de değildir. Böcekler "kitin" denilen bir maddeden oluşan ve esnek olmayan bu kabuk yüzünden, zaman zaman dış iskeletlerini atarak büyürler. Kabuğun altındaki yeni iskelet başlangıçta yumuşaktır. Bu sayede böcek kabuk katılaşmadan önce büyümek için bir süre kazanmış olur.

www.Allahkorkusu.com

Balıklar insanların sahip olmadığı bir duyuya sahiptirler. Bedenlerinin iki yanı boyunca ince bir çizgi uzanır. Bu çizgi pek çok sayıda delik ya da gözenekten oluşmuştur. Balık bunlarla suda meydana gelen basınç değişmelerini saptar. Yüzerken önünde ilerleyen bir basınç dalgası oluşturur. Allah'ın üstün bir ilimle yarattığı bu duyuyu sayesinde balıklar yaşamlarını rahatlıkla sürdürürler.

www.belgeseller.net

Darwinistler; yirmi üç kuş cinsinden şarkı öğrenme yeteneğine sahip olan üçünün (papağan, ötücü kuşlar ve sinek kuşu) evrimcilerin hayali akrabalık ilişkilerine göre birbirlerinden çok uzaklarda bulunmalarının evrimci senaryoları çürüttüğünü, tesadüflerin böylesine kompleks yetenekleri, değil üç farklı kuş türüne, tek bir türe bile kazandırmış olduğunu düşünmenin tamamen akıl dışı olduğunu düşünmezler.

www.kuranmucizeleri.org

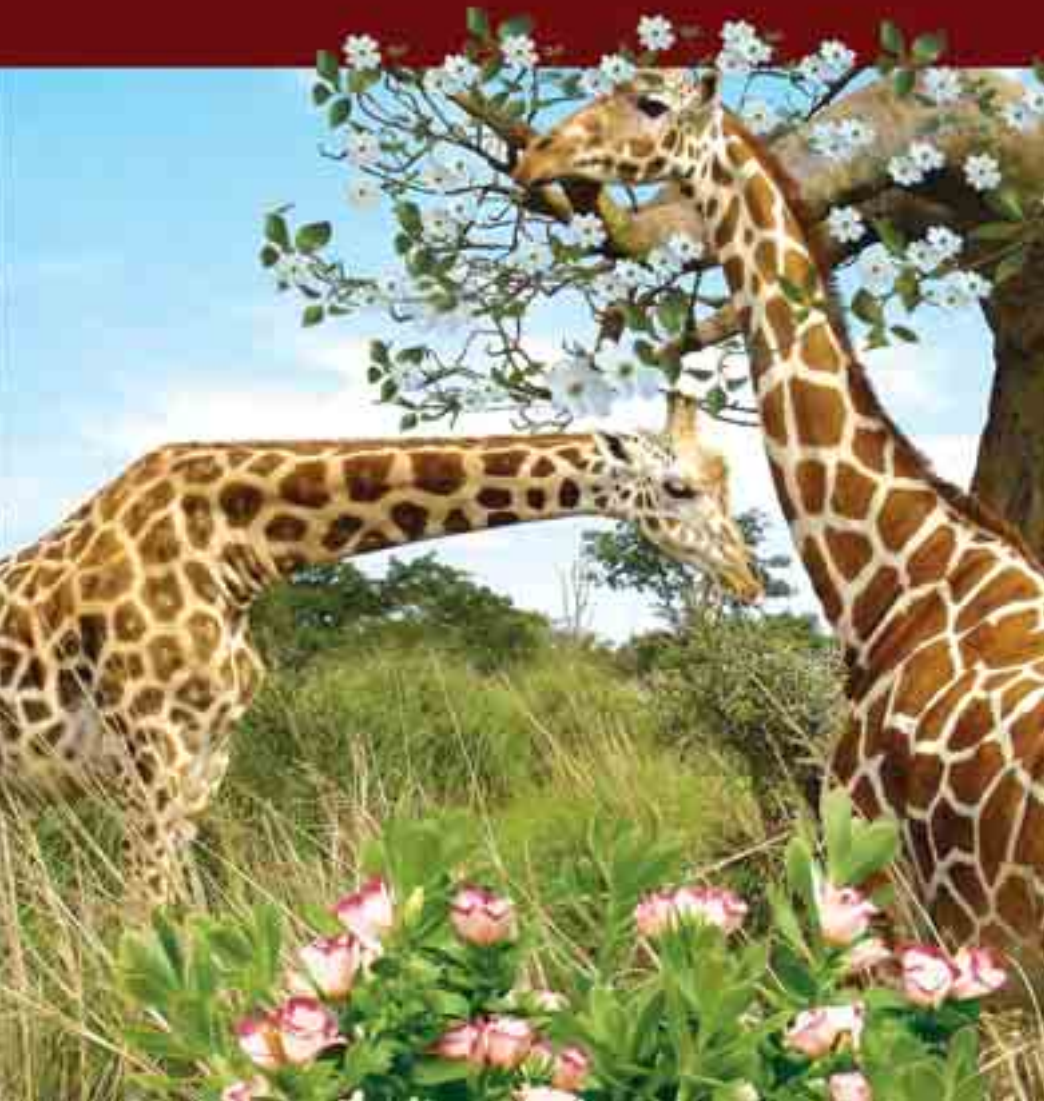

Kutup ayısı geniş, düz ve tüylü pençeleri ve kaygan olmayan ayak tabanları ile buz üzerinde çok süratli koşabilir. Kutup ayılarının çok önemli bir koruyucuları daha vardır. Kutup ayıları, gözlerinde zarımsı göz kapağı filtresi ile doğuştan bir nevi "güneş gözlüğü"ne sahiptirler ve Allah'ın gözlerinde yarattığı bu özel yapı onları kar körlüğüne karşı korur.

www.imanhakikatleri.com

Beş metreye varan boyuyla zürafaların yaşayabilmesi için kalbinden iki metre yukarıdaki beynine kan göndermesi şarttır. Bunun için zürafanın kalbi 350 mmHg.'lik bir basınçla kan pompalayacak kadar güçlüdür. Normalde bir insanı öldürebilecek kadar güçlü olan bu sistem, özel bir haznenin içinde bulunur. Hazne, basıncın bu ölümcül etkisini kaldırabilmek için küçük damarlarla kuşatılmıştır.

Her insanın kendine özgü parmak izinin olması gibi her zebranın çizgilerinin de kendine özgü şekilleri vardır. Herhangi bir tehlike anında yetişkin zebralar, sürüdeki yavruları koruyabilmek için onları sürünün içerisine doğru iterler. Tüm zebra sürüsü koşarken yavrular daima kalabalığın iç kısmındadır ve daha iyi korunmak için annelerine yakın hareket ederler.

www.ilmimercek.org

Nefes alıp verme işlemi otomatik olarak gerçekleşir. İnsan bu hayati önemdeki işlem yerine getirilirken hiçbir emek sarf etmez, bir karar vermez. Doğduğu andan itibaren bu mucizevi sistem faaliyete geçer ve hiç aksama olmadan çalışır. Yeni doğan her bebekte -o farkında dahi olmadan- ömür boyunca hiç durmadan çalışacak olan solunum makinesinin düğmesine basılmış olur.

www.ilmiarastirma.org

Genellikle tropik bölgelerde yaşayan timsahların bilinen en eski örnekleri bundan yaklaşık 200 milyon yıl önce yaşamıştır. 200 milyon yıl önce yaşamış olan timsahların da, resimde fosil örneği görülen yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış olanların da, günümüzdekilerin de birbirlerinden hiçbir farkı yoktur.

Milyonlarca yıl önce yaşayan atalarından hiçbir farkı olmayan günümüz timsahı görülüyor.

*Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Kuzey Afrika*

Resimde görülen çıyan türünün özelliği, vücut yapılarının solucan ya da ip şeklinde, antenlerinin ve bacaklarının ise kısa olmasıdır. 45 milyon yıl önce yaşamış olan söz konusu çıyanlarla, günümüzde yaşayan bu familyaya dahil çıyanların tamamen birbirinin aynı olması Darwinizm'in büyük bir aldatmaca olduğunun delilidir.

*Dönem: Senozoik zaman,
Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: Rusya*

45 milyon yıllık çıyan fosilinden hiçbir farkı olmayan günümüz çıyanlarına bir örnek. (yanda)

Pelobatidae (Çamuradalan) familyasına dahil olan bu kurbağa cinsinin bir kısmı arka ayaklarıyla toprağı kazarak toprak içerisinde, bir kısmı da sulu ortamlarda yaşar. Darwinistler amfibiye'nlerin sözde atasının balıklar olduğunu iddia ederler. Ancak bu iddialarını delillendirebilecek hiçbir bulguları yoktur.

www.evrimefsanesi.com

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Messel Oluşumu, Almanya

Pelobatidae familyasına ait bugünkü kurbağalar

Aağıdaki And ayısı fosili, söz konusu canlıların tarihin her döneminde aynı olduklarını ortaya koymaktadır. 85 milyon yıl önce yaşamış bu canlının diş yapısı, göz çukurları, çene yapısı vs. And ayılarının on milyonlarca yıldır değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini söylemektedir. Fosil bulgularının gösterdiği gerçek, canlıların kökeninin kör tesadüfler değil, Yaratılış olduğudur.

*Dönem: Mezozoik zaman,
Kretase dönemi
Yaş: 85 milyon yıl
Bölge: Çin*

Günümüz And ayısı

İncir, 800'den fazla türü olan çalılık veya ağaç şeklinde bulunan *Ficus* cinsi bitkilerin meyvesidir. Resimde görülen 70 milyon yıllık incir fosili, evrimcilerin sadece hayvanların kökenini açıklamakta değil bitkilerin kökenini açıklamakta da aciz olduklarının göstergelerindedir.

www.yaratilismuzesi.com

*Dönem: Mezozoik zaman,
Kretase dönemi
Yaş: 70 milyon yıl
Bölge: Montana, ABD*

Yanda hiçbir değişikliğe uğramayan günümüz incirleri

95 milyon yıldır aynı kalan vatozlar çok önemli bir gerçeği tüm netliğiyle gözler önüne sermektedir: Canlıların yapısındaki değişmezlik, evrimi yalanlamaktadır. Fosiller evrim senaryolarının gerçek dışı olduğunu deşifre etmiş, Yaratılış'ın reddedilmesinin mümkün olmadığını göstermiştir.

www.darwinizminsonu.com

95 milyon yıllık vatoz fosili ile aynı özelliklere sahip günümüz vatozu (yanda).

Doğa tarihi boyunca yaşamış olan canlılarla ilgili bilgi kaynağımız olan fosillerden anlaşıldığı üzere, yeryüzünde hep tam özelliklere sahip canlılar yaşamıştır. Bu canlıların ayakları, elleri, kanatları, derileri, akciğerleri, kafatasları, kemik yapıları vs. hep eksiksiz, özgün ve en ideal yapıda olmuştur. Resimde görülen 45 milyon yıllık mantar sivrisineği fosili de, bu gerçeğin delillerinden biridir.

www.canlilarinevrimi.com

*Dönem: Senozoik zaman,
Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: Litvanya*

Yanda, 45 milyon yıllık fosildeki örneğinden hiçbir farkı olmayan bugünkü mantar sivrisineği görülüyor.

Evrimcilerin bir türlü bilimsel olarak açıklayamadığı konulardan biri de sürüngenlerin kökenidir. Yılan, timsah, dinazor ya da kertenkele gibi çok farklı sürüngen sınıflamaları arasında da aşılmaz sınırlar vardır. Bu farklı sınıflamaların her biri, fosil kayıtlarında birbirlerinden çok farklı yapılarıyla ve birdenbire belirir. Allah tüm canlıları bir anda eksiksiz olarak yaratmıştır.

www.evrimbelgeseli.com

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

*Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Messel Oluşumu, Almanya*

Günümüz yılanlarına bir örnek

Yaklaşık 150 yıldır yapılan kazılarda elde edilen fosil bulgularında yarı gelişmiş, sözde ilkel, iki farklı türün özelliklerini taşıyan (örneğin yarı eğrelti otu yarı çalı) bir tane bile bitki fosiline rastlanmamış olması, bitkilerin evrimi iddiasını yıkmıştır. Bu iddiayı yıkan bir diğer bulgu da sayısız yaşayan bitki fosilidir.

www.bitkidunyasi.net

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 300 milyon yıl

Bölge: İngiltere

Yanda eğrelti otunun günümüzdeki canlı örneği görülmektedir.

Resimde görülen amber içindeki kambur sinek 45 milyon yaşındadır. *Phoridae* familyasına dahil olan kambur sineklerinin, bilinen yaklaşık 3000 türü bulunmaktadır. Kambur sinekler milyonlarca yıldır aynı yapılarını korumaktadırlar. 45 milyon yıllık amber de bu gerçeğin kanıtlarındandır.

www.netcevap.org

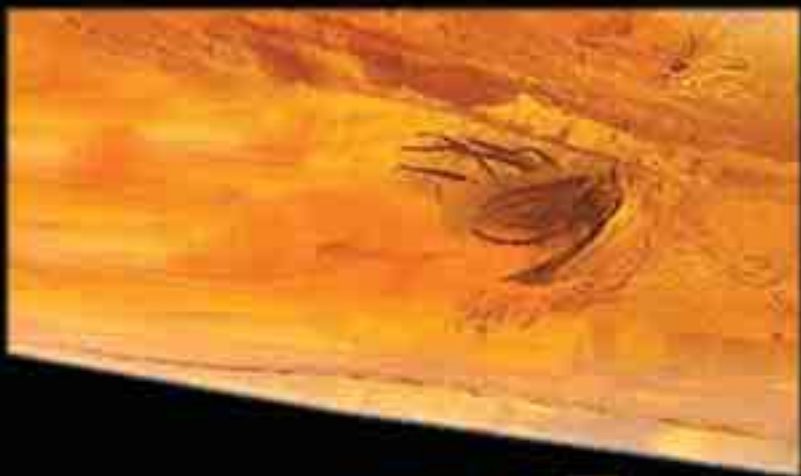

Yanda milyonlarca yıl boyunca aynı özelliklere sahip olan kambur sineklerine bir örnek.

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Yaprak kınkanatlıları dünyanın pek çok bölgesinde yaşayan canlılardır. Kış boyunca taşların veya toprağın altında kalır, ilkbahar aylarında ortaya çıkarlar. Resimde görülen amber içindeki yaprak kınkanatlısı yaklaşık 25 milyon yaşındadır. Günümüzdeki yaprak kınkanatlıların bundan 25 milyon yıl önce yaşamış olanların aynısı olması, evrim teorisini tamamen çürütmektedir.

www.yasayanfosiller.com

*Dönem: Senozoik zaman,
Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti*

*Yanda: Milyonlarca yıldır hiçbir
değişikliğe uğramayan günümüz yap-
rak kınkanatlısı görülmektedir.*

Darwin'in kendisi de teorisinin çelişkili, tutarsız ve gerçek dışı bir iddia olduğunun farkındaydı ve bu yöndeki kuşkularını ifade ediyordu. Yakın dostu Asa Gray'a yazdığı bir mektubunda evrim teorisinin bir spekülasyondan ibaret olduğunu şöyle dile getirmişti: "Oldukça iyi biliyorum ki spekülasyonlarım meşru bilimin sınırlarının oldukça ilerisine uzanmıştır." (N.C. Gillespie, *Charles Darwin and the Problem of Creation*, 1979, s. 2)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Günümüz karaağaç yaprağı

KURAN AHLAKI

GİRİŞ

Kuran ahlakının yaşanmadığı toplumlarda son derece çarpık bir ahlak anlayışı vardır. İnsanın ruhundaki bencil tutku ve hırs- ların bir ürünü olan bu ahlak anlayışı, insanları kibirli, bencil, alaycı, küstah, acımasız, kaba ve zalim olmaya yöneltir. Herkes, kendi yükselişini sağlamak için diğer insanları ezmek gerektiği- ne inanır ve bu acımasızlığı her fırsatta uygular.

Oysa Allah, yarattığı insana böyle bir ahlakı yaşamasını tavsi- ye etmemiştir. Aksine Kuran'da insanlara asil, mütevazı, güve- nilir, şefkatli, fedakar, olgun ve içli olmaları emredilir. Allah'ın Hak Kitabında bir insanın ahlakındaki inceliklere dikkat çekile- rek şu emir verilir:

İnsanlara yanağını çevirip (büyüklenme) ve böbürlen- miş olarak yeryüzünde yürüme. Çünkü Allah, büyüklük taslayıp böbürleneni sevmez. (Lokman Suresi, 18)

Müslümanın görevi, kuşkusuz Allah'ın vahyettiği bu üstün ahlakı en ince ayrıntısına kadar uygulamaktır. Bu İlahi ahlakı terk etmiş ve üstte sözünü ettiğimiz çarpık ahlak anlayışını be- nimsemiş olan sapkın ve ilkel kültürün nüfuz edici etkisinden tam anlamıyla kurtulmak için, son derece hassas ve dikkatli ol- mak gerekir. Bu nedenle kişi kendini sürekli tartmalı, cahiliye ahlakından tam anlamıyla uzaklaşıp Kuran ahlakını uygulamak için büyük bir dikkat göstermelidir.

Okumakta olduğunuz kitap, bu çabasında iman edenlere destek olmak, unutulmaması gereken temel Kurani konuların akılda tutulmasına yardım etmeye vesile olmak için hazırlanmıştır. İlerleyen sayfalarda, bir müminin sürekli aklında tutması, her an üzerinde durması gereken bazı temel imani konuları bazı ibadetleri Kuran ayetleri ile birlikte inceleyeceğiz.

ALLAH'I HAKKIYLA TAKDİR ETMEK

Kuran ayetlerinde, Allah'ın sıfatlarının bir kısmı şu şekilde haber verilmektedir:

Allah... O'ndan başka ilah yoktur. Diridir, kâimdir. O'nu uyuklama ve uyku tutmaz. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. İzni olmaksızın O'nun Katında şefaatte bulunacak kimdir? O, önlerindeki ve arkalarındaki bilir. Dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbir şeyi kavrayıp-kuşatamazlar. O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek Yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)

Allah, yedi göğü ve yerden de onların benzerini yarattı. Emir, bunların arasında durmadan iner; sizin gerçekten Allah'ın herşeye güç yetirdiğini ve gerçekten Allah'ın ilmiyle herşeyi kuşattığını bilmeniz, öğrenmeniz için. (Talak Suresi, 12)

Ancak insanların çoğu Allah'ın bu sıfatlarını bilmez, Rabbinizi gereği gibi tanımazlar. Cahiliye insanların, Allah inancı, kendi kafalarında ürettikleri bazı hurafelere göredir. Bu nedenle de, Allah'ın sonsuz gücünü ve azametini kavrayamazlar. Kuran'da, bu kişiler, "**Onlar, Allah'ın kadrini hakkıyla takdir edemediler. Şüphesiz Allah, güç sahibidir, azizdir.**" (Hac Suresi, 74) ayetiyle tarif edilir.

Allah'ın gücünü hakkıyla takdir etmek, imanın en önemli şartlarından biridir. Mümin, cahiliye toplumlarındaki çarpık Allah inancından kopar ve cahiliye toplumunun tüm sapkın inanışlarını reddeder. Mümin Allah'a Kuran'da tarif edilen vasıflarıyla inanır. Allah'ın yeryüzünde, göklerde ve kendi nefsinde yarattığı delilleri, ayetleri, iman hakikatlerini inceleyerek, Allah'ın üstün sanatını, azametli gücünü iyice görerek, Rabbimiz'i tanır, O'nun kadrini hakkıyla takdir eder.

Ancak Allah'a iman ettiğini söyleyen bir kişi, kalbini Allah'ın zikrinden ve aklını O'nu düşünmekten uzak tutarsa, bu durumda cahiliyenin sapkın Allah inancına yönelme tehlikesi olabilir. Ve eğer kendini toparlayıp Allah inancını Kuran'a göre belirlemezse, bazı imtihan durumlarında cahiliyeye kayma tehlikesiyle yüz yüze kalabilir. Allah, bu durumu, Peygamberimiz (sav) döneminde, savaş sırasında zayıflık gösteren bazı Müslümanlardan bahseden ayetlerde bildirmiştir. Ayetlerde bildirildiği gibi, bu kimseler, **"Canları derdine düşerek; Allah'a karşı haksız yere cahiliye zannıyla zanlara kapılmış"**lardır. (Al-i İmran Suresi, 154)

Mümin böyle bir duruma düşmemek için, cahiliyedeki yanlış inançların bıraktığı izleri tümüyle kalbinden silmeli ve Kuran'da bildirildiği şekilde, Allah'ı hakkıyla takdir ederek bu gerçek inancı kalbine sindirmelidir.

GÜCÜNÜN YETTİĞİ KADAR ALLAH'TAN KORKMAK

İnsan ne kadar Allah'tan korkarsa, O'nun Katında o denli üstün olur. Allah korkusunda bir sınır yoktur, her insan Allah'a hayretini ve samimi korkusunu Allah'tan dileyerek artırabilir.

Bu konuda Kuran'da resuller örnek olarak verilmiştir. Bu sayede müminler kendilerini onlarla kıyaslayıp, Allah korkularını daha da artırabileceklerini anlayabilirler.

Allah müminlerden olabilecek en yüksek derecede Kendisi'nden korkmalarını istemektedir. Ayetlerde, bu konuda şu hüküm verilir:

Öyleyse güç yetirebildiğiniz kadar Allah'tan korkup-sakinin, dinleyin ve itaat edin. Kendi nefsinize hayır (en büyük yarar) olmak üzere infakta bulunun. Kim nefsinin bencil-tutkularından (ya da cimri tutumundan) korunursa; işte onlar, felah (kurtuluş) bulanlardır. (Teğabün Suresi, 16)

Ey iman edenler, Allah'tan nasıl korkup-sakınmak gerekiyorsa öylece korkup-sakinin ve siz, ancak Müslüman olmaktan başka (bir din ve tutum üzerinde) ölmeyin. (Al-i İmran Suresi, 102)

KADER

Dünyada ve tüm kainatta herşey bir amaç üzere gerçekleşir. Kuran'da bildirildiği gibi, Allah "... **Her işi evirip düzenler...**" (Rad Suresi, 2). Bir başka ayette bildirildiği üzere ise, "... **O bilmeksizin bir yaprak dahi düşmez**" (Enam Suresi, 59).

Meydana gelen bütün olayları yaratan, takdir eden, bu olayların başlarının ve sonlarının nasıl olacağını tayin eden Allah'tır. Kainattaki bütün yıldızların ve dünyanın her hareketini, yeryüzündeki bütün canlıların her halini, insanın nasıl yaşayacağını, ne konuşacağını, ne ile karşılaşacağını belirleyen Allah'tır. Allah kitabında "**Hiç şüphesiz, Biz herşeyi kader ile yarattık**" (Kamer Suresi, 49) hükmünü verir.

Bir başka ayette ise şöyle buyrulmaktadır:

Yeryüzünde olan ve sizin nefislerinizde meydana gelen herhangi bir musibet yoktur ki, Biz onu yaratmadan önce, bir kitapta (yazılı) olmasın. Şüphesiz bu, Allah'a göre pek kolaydır. (Hadid Suresi, 22)

Mümin bu sırrın bilincinde olarak yaşamalı, inkarcıların içinde buldukları "cehalet" boyutuna asla inmemelidir. Eğer yaşamın "kaderi izlemek ve seyretmek" olduğunu anlarsa, karşısına çıkan hiçbir olay onu üzmez ya da korkutmaz. Sığındığı mağaranın kapısına kendilerini öldürmek için gelen müşriklere rağmen, yanındaki arkadaşına ayette bildirildiği üzere, "**Hüzne kapılma, elbette Allah bizimle beraberdir**" (Tevbe Suresi, 40) diyen Hz. Muhammed (sav) gibi her an emin ve cesur olur.

TEVEKKÜL

Bütün olayları meydana getiren Allah'tır. Allah'ın yaratmış olduğu olayların hepsinde müminler için mutlaka bir hayır vardır. Tüm olaylar, mutlaka müminlere faydalı olacak şekilde takdir edilmiştir ve herşey bu takdire göre gerçekleşir.

Mümin için tek güvenip dayanılacak dost, Allah'tır. Tek vekil O'dur. Müminin üzerine düşen, olaylar karşısında sadece Allah'ın razı olacağı umulan tepkileri vermek, sebeplere sarılmak, sonucunu ise Allah'tan beklemektir. Ayetlerde, inkarcıların haberdar olmadığı bu büyük sır şöyle ifade edilir:

... Kim Allah'tan korkup-sakınırsa, (Allah) ona bir çıkış yolu gösterir; Ve onu hesaba katmadığı bir yönden rızıklandırır. Kim de Allah'a tevekkül ederse, O, ona yeter. Elbette Allah, Kendi emrini yerine getirip-gerçekleştirendir. Allah, herşey için bir ölçü kılmıştır. (Talak Suresi, 2-3)

Başka bir ayette de tevekkülün sırrı yine şöyle açıklanır:

De ki: "Allah'ın bizim için yazdıkları dışında, bize kesinlikle hiçbir şey isabet etmez. O bizim mevlamızdır. Ve mü'minler yalnızca Allah'a tevekkül etmelidirler." (Tevbe Suresi, 51)

Mümin, inkarcılardan gelecek baskılara karşı şöyle demekle yükümlüdür:

"Bize ne oluyor ki, Allah'a tevekkül etmeyelim? Bize doğru olan yolları O göstermiştir. Ve elbette bize yaptığınız işkencelere karşı sabredeceğiz. Tevekkül edenler Allah'a tevekkül etmelidirler." (İbrahim Suresi, 12)

Bir başka ayette ise şöyle buyrulmaktadır:

Eğer Allah size yardım ederse, artık sizi yenilgiye uğratacak yoktur ve eğer sizi 'yapayalnız ve yardımsız' bırakacak olursa, ondan sonra size yardım edecek kimdir? Öyleyse mü'minler, yalnızca Allah'a tevekkül etsinler. (Al-i İmran Suresi, 160)

“İNSANLARIN MUTSUZLUĞUNUN GERÇEK KÖKENİ İMANİ TEREDDÜTTÜR”

ADNAN OKTAR: Bazı şeyler anlatılmaz ama insanların çoğu, birçoğu iman konusunda hep tereddüt içindedirler. Yani 50'ye 50'dir, hep tereddüt içindedir. Darwinizmi anlattığınızda o 50'ler 51-52'ye doğru çıkar. Çünkü bu şeytanın, iblisin büyük bir oyunudur. Çok büyük bir olaydır bu. Bakın, Hz. Adem (as)'dan itibaren bütün peygamberler bu fitneye karşı, bu Darwinizm fitnesine karşı. Evet, Oktar Hocam ne diyorsun anlattıklarına?

OKTAR BABUNA: Hocam kesinlikle, maşaAllah sizin vesile-nizle oldu bu. Hakikaten bütün kötülüklerin kaynağında bu var.

ADNAN OKTAR: Şimdi biz en can alıcı yerden olaya girdik. En sıkıntı veren yerden girdik. Şimdi imani konuları anlattıkça insanların imanları pekişmeye başlıyor. **İman pekişince insana neşe gelir. İman tereddüdünde insanların canı müthiş yanar.** İnsanların mutsuzluğunun nedeni ne biliyor musunuz dünyada? Bir tane nedeni var. Ne ekonomik krizdir, ne şu, ne bu. Tek bir tanedir. **İman tereddüdüdür.** Kardeşim bir insan Allah'ın varlığından yüzde yüz emin olsa, cennetin varlığından yüzde yüz emin olsa, niçin mutsuz olsun? Bu mümkün mü? Aç bırakılsa, sürünsün yerde yine olmaz öyle bir şey. Adam, öleyim der. Müthiş mutlu olur. **İman tereddütünden dolayı insanların canı yanıyor. Mutsuzluğun kökeni budur. Başka hiçbir nedeni yoktur.** Mesela Rusya'da komünistler, o zaman "Rustik" falan derlerdi, komünistlerin, Rusya'da çekilmiş resimler. Bütün milletin suratı düşmüştü değil mi? Mutsuz insanlar, neşesiz. Mesela Çin'e gidin, insanlıktan çıkmış insanlar adeta. Büyük bölümü öyledir. Mutluluk yoktur yüzlerinde. İman olmadığı için öyle işte. İman, hem dinçlik hem neşe hem sevinç hem güzellik hem kafa açıklığı ve müthiş bir akıl meydana getirir. Çok akıllı olur imanlı insanlar. (Sayın Adnan Oktar'ın 20 Şubat 2010 tarihli Gaziantep Olay TV'deki canlı röportajından)

TEFEKKÜR

İnkâr edenler yeryüzünde yaratılmış olan delilleri görmeden geçip giderler. İman eden bir insanın bu kişilerden farklarından biri ise, Allah'ın yarattığı delilleri her an görebilmesidir. Mümin çevresindeki her incelikte Allah'ın kudretini ve sanatını görür, O'nu tesbih eder ve Allah'a yakınlaşmaya yol bulur. Müminlerin bu vasıfları Kuran'da şöyle anlatılır:

Onlar, ayakta iken, otururken, yan yatarken Allah'ı zikrederler ve göklerin ve yerin yaratılışı konusunda düşünerler. (Ve derler ki:) "Rabbimiz, Sen bunu boşuna yaratmadın. Sen pek Yücesin, bizi ateşin azabından koru." (Al-i İmran Suresi, 191)

Allah Kuran'ın birçok ayetinde "düşünmez misiniz", "düşünenler için deliller vardır" ifadeleriyle tefekkür etmenin önemi haber vermektedir. Ayrıca üzerinde düşünmek için Allah sayısız delil yaratmıştır. Gördüğümüz, farkına vardığımız herşey Allah'ın bir tecellisi ve delilidir. Bu nedenle göklerde, yerde ve bunların aralarında bulunan herşey birer tefekkür vesilesidir. Bir ayette şöyle buyrulur:

Onunla sizin için ekin, zeytin, hurmalıklar, üzüm ve meyvelerin her türlüünden bitirir. Şüphesiz bunda, düşünebilen bir topluluk için ayetler vardır. (Nahl Suresi, 11)

Ayette "tefekkür konusu" olarak gösterilenlerin biri, örneğin hurma ağacı üzerinde biraz düşünelim. Ağaç, bilindiği gibi toprağa atılan bir tohumdan ortaya çıkar. Tohum küçücük (bir santimetre küp bile etmeyen) bir cisimdir, ama o tohumun içinden kısa süre içinde 4-5 metre uzunluğunda ve yüzlerce kilo ağırlığında dev bir tahta kütlesi oluşur. Tohumun bu dev tahta parçasını yaparken kullanabileceği tek malzeme ise içine gömülü olduğu topraktır.

Peki ama tohum nasıl ağaç üretmeyi bilir? Nasıl olur da etrafındaki toprağın içinde gerekli malzemeleri ayrıştırıp bunları tahta dokusu oluşturmak için kullanmayı "akledebilir"? Ürettiği ağacın nasıl bir şekle ve yapıya sahip olması gerektiğini nasıl tahmin edebilir? Bu son soru özellikle önemlidir. Çünkü tohumdan herhangi bir tahta parçası çıkmamaktadır. Tohum, içinde damarlar bulunan, topraktaki maddeleri özümsemek

için gereken köklere sahip ve üst kısmı da dallara ayrılan son derece iyi düzenlenmiş bir canlı madde üretmektedir. İnsan bile iyi bir ağaç resmi çizmek gerektiğinde zorlanır; ağacın kök-lerindeki ve dallarındaki ayrıntıları çizmek zor bir iştir çünkü. Oysa tohum, çizmek şöyle dursun, bu son derece kompleks cismi topraktaki malzemeleri kullanarak sıfırdan üretmektedir.

Bu durumda tohumun son derece akıllı bir varlık olduğu sonucuna varırız. Daha doğrusu, tohumun içinde son derece etkileyici bir akıl vardır. Peki bu akıl bu tohuma nereden, nasıl gelmiştir? Nasıl olur da bir çekirdek, böyle bir akla ve hafızaya sahip olabilir?

Kuşkusuz bunun tek bir cevabı vardır: Allah tohumu ağaç yapabilecek yetenekle yaratmış, bu işlem için gerekli bilgilere sahip olacak şekilde var etmiştir. Toprağa atılan her tohum Yüce Allah'ın ilmi ile kuşatılmıştır, O'nun ilmi ile büyür. Bir ayette bu gerçek şöyle haber verilir:

Gaybın anahtarları O'nun Katındadır, O'ndan başka hiç kimse gaybı bilmez. Karada ve denizde olanların tümünü O bilir, O, bilmeksizin bir yaprak dahi düşmez; yerin karanlıklarındaki bir tane, yaş ve kuru dışta olmamak üzere hepsi (ve herşey) apaçık bir kitaptadır. (Enam Suresi, 59)

Tohumu yaratan da, toprağın içine düştüğünde onu yarıp içinden yeni bir bitkiyi çıkaran da Allah'tır. Bu gerçek Enam Suresi'nde şöyle haber verilmektedir:

Taneyi ve çekirdeği yaran şüphesiz Allah'tır. O, diriyi ölüden çıkarır, ölüyü de diriden çıkarır. İşte Allah budur. Öyleyse nasıl oluyor da çevriliyorsunuz? (Enam Suresi, 95)

Tohum, Allah'ın evrende yarattığı sonsuz sayıdaki "tefekür

konusu"ndan yani "iman hakikati"nden yalnızca birisidir. Kimi insanlar, akıllarını saran kalın gaflet perdesini sıyrır da, "nasıl", "neden" gibi sorular sorarak düşünürlerse, tüm evrenin Allah'ın varlığının ve gücünün delilleriyle dolu olduğunu rahatlıkla göreceklerdir.

DİKKATLİ OLMAK

Tefekkürün önemli bir parçası da dikkattir. Başta da belirttiğimiz gibi, Allah, tüm evreni ve o evrenin her parçasını Kendi varlığının delillerini göstermek için yaratmıştır. Ancak inkarcılar bu gerçeği kavrayamazlar. Çünkü bu inceliği kavrayacak bir "görme" yeteneğine sahip değildirler. Kuran'da bildirildiği gibi **"... gözleri vardır bununla görmezler..."**. (Araf Suresi, 179) Gözleriyle gördükleri maddesel evrenin üzerindeki ince perdeyi kaldırıp, arkasındaki büyük gerçeği fark edebilecek bir akla ve kavrayışa sahip değildirler.

Mümin ise, Allah'ın kainatı bir hikmet ile ve bir amaç üzere yarattığını kabul etmekle, bu, gözleri olan ancak görmeyen güruhtan ayrılır. Ancak bu kabul imanın ilk aşamasıdır. İman ve ona paralel olarak akıl geliştikçe, mümin kabul ettiği bu büyük gerçeği karşısına çıkan her ayrıntıda teşhis etmeye başlar.

İmanın söz konusu gelişimi üç aşamaya ayrılır; İlm-el yakın, Ayn-el yakın, Hakk-el yakın.

Bu evreleri açıklamak için kullanılan bir yağmur örneği vardır. Dışarıda yağmurun yağdığını bilmenin üç derecesi bulunur. Birinci derecede yani ilm-el yakinde, bir kişi pencereleri kapalı bir biçimde evinde oturmakta iken dışarıdan gelen birisi, ona yağmurun yağdığını söyler ve o da onun doğruluğuna inanır. İkinci derece, ayn-el yakın, yani gözle kavrama derecesidir: Kişi, pencerenin yanına gider, perdeyi aralar ve yağmurun yağdı-

ğini gözleriyle görür. Hakk-el yakinde ise, kapıyı açar ve evden çıkar; artık yağmurun "içinde"dir.

İşte imanın ilm-el yakinden ayn-el yakine, hatta daha da ilerisine gitmesi için yapılması gereken fiili dualardan biri, dikkatli olmaktır.

Çünkü Allah'ın ayetlerini görebilmek ve inkarcılar gibi "gözleri olan ama görmeyen"lerden olmamak için, bu gerekir. Nitekim Kuran'da müminler, Allah'ı kavramak için dikkatli olmaya çağrılmaktadırlar. Ayetlerde şöyle buyrulmaktadır:

Dikkatli olun; göklerde ve yerde olanların hepsi Allah'ındır. O, üzerinde bulunduğunuz şeyi elbette bilir. Ve O'na döndürülecekleri gün, yaptıklarını kendilerine haber verecektir. Allah, herşeyi bilendir. (Nur Suresi, 64)
Dikkatli olun; gerçekten onlar, Rablerine kavuşmaktan yana derin bir kuşku içindedirler. Dikkatli olun; gerçekten O, herşeyi sarıp-kuşatandır. (Fussilet Suresi, 54)

Allah'ın ayetlerini her yerde görebilmek için bu konu üzerinde düşünme ve bunun için zihni eğitmek gerekmektedir. Aksi halde, kendi başına bırakılan bir zihin, kontrolsüz bir biçimde dolaşmaya başlar. Birkaç saniye içinde konudan konuya atlar ve "boş işler"le, gereksiz ayrıntılarla, küçük hesaplarla kendini meşgul eder. Bu, bir tür sarhoşluktur. Kişi, aklını kontrol edemez. Herhangi bir konu üzerinde yoğunlaşıp dikkatini toplamaz. Böyle olunca da, hem etrafında gelişen olayların inceliklerini kavrayamaz, yani tefekkür edemez, hem de bu olaylara müdahale edecek bir iradeye sahip olamaz. Aksine kişinin düşünceleri olaylar tarafından yönlendirilir.

Oysa mümin, Allah'ın izniyle düşüncelerini dilediği gibi yönlendiren, aklını sürekli Allah'ı tanımak, Allah'ın şanını yüceltmek, O'nun dinine hizmet etmek için kullanan insandır. Bu ne-

denle iman eden bir insan aklına boş bir düşünce geldiğinde bunu hemen fark eder. Şeytanın aklına bir kuşku ya da kuruntu sokmaya çalıştığını anlayarak Kuran'da tarif edildiği şekilde zihnini bu baskıdan kurtarır. İşte tüm bu "aklı temiz tutma" çabasının en önemli parçası dikkattir.

HER İŞTE BİR HAYIR OLMASI

Allah herşeyi bir hikmet üzerine yaratır. Bu hikmetlerden biri de, Rabbimiz'in meydana getirdiği olayların sonucunun müminler için mutlaka hayır olmasıdır. Allah müminlerle beraberdir ve müminlerin aleyhine yol vermez.

Müminin karşısına çıkan bazı olaylar, örneğin inkarcıların kurduğu bir tuzak, ilk bakışta olumsuz, aleyhte bir durum gibi gözükabilir, ama Allah mutlaka bunda da bir hayır yaratmıştır. Bu olayda ne gibi hayırlar olduğunu da hemen veya zaman içerisinde müminlere gösterir. Bu yüzden müminlerin de karşılaştıkları her olayda bir hayır olduğunu bilmeleri gerekir.

Kuran kıssalarında bu konuya örnek teşkil eden birçok olay anlatılmaktadır. Hz. Yusuf (as)'ın hayatı bunlardan bir tanesidir. Hz. Yusuf (as) küçük bir çocukken kardeşleri tarafından kuyuya atılmış, sonra oradan kurtulmuş, ancak bir süre sonra masum olduğu halde, suçlanarak zindana atılmıştır.

Hz. Yusuf (as)'ın yaşadıklarına benzer durumlarla karşılaşan bir insan eğer imana ve imanın getirdiği bilince sahip değilse, büyük zorluklarla karşı karşıya olduğunu, başına felaketlerin geldiğini düşünecektir. Oysa Hz. Yusuf (as) tüm bu olayların Allah'ın kontrolünde geliştiğini ve hepsinde mutlaka bir hayır olduğunu hiçbir zaman unutmamıştır. Nitekim Allah bir süre sonra tüm bu felaket gibi görünen olayların arkasındaki hayrı

ona göstermiş ve Hz. Yusuf (as)'ı, atıldığı Mısır zindanlarından kurtararak o ülkenin yönetiminde söz sahibi bir kişi haline getirmiştir.

Bindiği gemide "kim denize atılacak" diye kura çekilen ve kura kendisine isabet edip denize atılan, sonra da dev bir balık tarafından yutulan Hz. Yunus (as)'ın durumu da Hz. Yusuf (as)'a benzemektedir. Kuran'da, Hz. Yunus (as)'ın Allah'ı "tesbih edenlerden" olduğu için o yerden kurtarıldığı ve sonra da ödüllendirildiği şöyle anlatılır:

Eğer (Allah'ı çokça) tesbih edenlerden olmasaydı, Onun karnında (insanların) dirilip-kaldırılacakları güne kadar kalakalmıştı. Sonunda o hasta bir durumdayken çıplak bir yere (sahile) attık. Ve üzerine, sık-geniş yaprakla (kabağa benzer) türden bir ağaç bitirdik. Onu yüzbin veya (sayısı) daha da artan (bir topluluk)a (peygamber olarak) gönderdik. Sonunda ona iman ettiler, Biz de onları bir süreye kadar yararlandırdık. (Saffat Suresi, 143-148)

Kuran kıssalarında anlatılan tüm bu örnekler, insana önemli bir ders verir: Bir olayın "felaket" gibi görünmesi, onun gerçekte öyle olduğu anlamına gelmez. Eğer bir mümin, Allah'a güvenip dayanırsa, O'ndan yardım diler, O'na sığınırsa, onun başına gelecek hiçbir olay "kötü" değildir. Allah yalnızca onu imtihan etmek, Kendisi'ne olan sadakat ve inancını sağlamlaştırmak için çeşitli zorluklar meydana getirir, ama bunların hepsinin hayırlı bir sonucu olur.

İnkarcılar için ise bu durumun tam tersi söz konusudur. Hiçbir olay onlar için "hayırlı" değildir. Onlara görünürde zevk ve neşe veren, güzel gibi görünen şeyler de gerçekte ahirette çekecekleri azabı artıran sebepler olacaktır. İnkâr edenlerin haksız olarak elde ettikleri tüm kazançlar, hesabı sorulacak birer günah olarak onlar adına yazılmaktadır. Allah, Kuran'da şu hükmü verir:

Allah'ın, bol ihsanından kendilerine verdiği şeylerde cimrilik edenler, bunun kendileri için hayırlı olduğunu sanmasınlar. Hayır; bu, onlar için şerdir; kıyamet günü, cimrilik ettikleriyle tasmalandırılacaklardır. Göklerin ve yerin mirası Allah'ındır. Allah yaptıklarınızdan haberi olandır. (Al-i İmran Suresi, 180)

YANIBAŞIMIZDAKİ ÖLÜM

Cahiliye toplumu, adından da anlaşıldığı gibi, son derece bilgisiz, akılsız ve bilinçsiz bir toplumdur. Bu toplumun üyeleri, hayatlarını kesin gerçeklere, akla ve mantığa dayandırmazlar. Aksine boş ve batıl inançlar, gerçek dışı zanlar, temenniler ve sonuçta aldanışlarla yaşarlar. Bu aldanışların biri de, ölüm hakkındaki düşünceleridir. Ölümün, mümkün olduğunca akıldan uzak tutulması, düşünülmemesi gerektiği kanaatinde dirler.

Böyle yapmakla, yani ölümü göz ardı etmekle yapmak istedikleri şey ise, kendi akıllarınca ölümden kurtulmaktır. Ölümü düşünmeyince, ölümden uzaklaştıklarını sanırlar. Elbette ki bu mantık, bir tehlikeden kurtulmak için kafasını kuma gömen devekuşununkinden daha farklı bir mantık değildir. Oysa bir tehlikeyi görmezlikten gelmek, o tehlikeyi yok etmez. Aksine o tehlikeye hazırlıksız yakalanmak ve dolayısıyla daha büyük zarar görmek anlamına gelir.

Mümin, her konuda olduğu gibi, bu konuda da cahiliye toplumununun mantığından tümüyle uzaktır. Onlar gibi açık ve kesin bir gerçeği yok sayarak hayali bir dünyada yaşamaz. Aksine, gerçek olduğu, şimdiye dek dünya üzerinde yaşamış olan istisnasız tüm insanların şahitliği ile kesin olarak ispatlanmış olan ölümü, ciddi bir biçimde düşünür. İnkarcılara ise Allah'ın Kur'an'da bildirdiği bir emri uyarınca şöyle seslenir:

De ki: "Elbette sizin kendisinden kaçtığınız ölüm, şüphesiz sizinle karşılaşip-buluşacaktır. Sonra gaybı da, müşahede edilebileni de bilen (Allah)a döndürüleceksiniz; O da size yaptıklarınızı haber verecektir." (Cuma Suresi, 8)

Ölüm unutulması, düşünülmemesi gereken bir "musibet" değil, aksine insana hayatın gerçek anlamını öğreten ve dolayısıyla üzerinde yoğun biçimde düşünülmesi gereken büyük bir derstir. Mümin bu büyük olay üzerinde akılcı ve samimi bir biçimde düşünür. Allah'ın insanı bir süre yaşattıktan sonra neden bu dünyadan ayırdığını, neden tüm canlıları ölümlü kıldığını düşünür. Kuran'a göre, yaratılmış olan her varlık kısacası herşey ölümlüdür. Bu, onların aciz ve zayıf birer "kul" olduklarını gösterir. Hayatın sahibi Allah'tır; yaratılmışlar, ancak Allah'ın dilemesi ile hayat bulurlar ve yine Allah'ın dilemesi ile hayatlarını yitirirler. Allah ayetlerinde şöyle hükmetmektedir:

(Yer) Üzerindeki herşey yok olucudur; Celal ve ikram sahibi olan Rabbinin yüzü (kendisi) baki kalacaktır. (Rahman Suresi, 26-27)

Herkes ölecektir ve en önemlisi, ne zaman nerede öleceğini kimse bilemez. Hiç kimsenin bir dakika sonra hayatta kalacağına dair bir garantisi yoktur. Bu nedenle, mümin sanki her an ölecekmiş gibi davranmalıdır. Ölümü sık sık düşünmek müminin ihlasını korumasını ve hep şuurlu hareket etmesini sağlar, Allah korkusunu artırır, nefsinin terbiye etmesine yardımcı olur.

Kuran'da, her insanın bir gün öleceği şöyle bildirilmiştir:

Senden önce hiçbir beşere ölümsüzlüğü vermedik; şimdi sen ölürsen onlar ölümsüz mü kalacaklar? Her nefis ölümü tadıcıdır. Biz sizi, şerle de, hayırla da deneyerek

imtihan ediyoruz ve siz Bize döndürüleceksiniz. (Enbiya Suresi, 34-35)

“İNSANIN BÜYÜK ACZİNE RAĞMEN ALLAH'I UNUTMASI VE DİNE KARŞI OLMASI ÇOK ŞAŞIRTICIDIR”

ADNAN OKTAR: Bir de kardeşim, dünyada ne var yani? Yemek var, yani onu bile bir tabak, birkaç tabak yenebiliyor yense bile. O da kilo aldırıyor insana, rahatsızlık veriyor. Öyle bir şey yok. Uykudan uyanıyorsun, zaten bakın 8 saat uyku mecburiyetindedir insanların büyük bir bölümü, %90'ı. Hadi 6 saat diyelim, 7 saat diyelim. Genellikle böyle. Bu insanın aczi açısından çok dev bir olay. Çünkü en hayati, en güzel saatler uyku ile geçmiş oluyor. Mesela gece saatleri uykuya mecbur oluyor. Yemek yemek de yani o kadar kolay bir şey değildir. İnsan zaruri olduğu için yemek yiyiyor değil mi? Mesela dişini fırçalıyor vs. Mesela televizyon reklamlarına bakıyorum; işte falanca krem sizin ağrınızı giderir. Baş ağrınızı, diş ağrınızı, sırt ağrınızı giderir, ağrı ile ilgili krem. Saçınız dökülüyorsa diyor, şu ilaç var piyasada diyor. Gözünüz görmüyorsa, falanca hastane diyor sizin için çok ideal diyor, göz hastalıkları için diyor. Mesela kulağınız işitmiyorsa diyor, bizde alet var, bakın diyor, işitme aleti. Bunu şu kadar indirim ile satıyoruz diyor. Tansiyonunuz yüksekse diyor, işte doktorlar toplanıyorlar, şu şu şu yiyeceklere dikkat edin, sürekli de ölçün. Size bakın otomatik tansiyon aleti satıyoruz diyor. Yanında da hediyesi var diyor. **Bakın hep insanların aczini, hep çektikleri zorlukları ortadan kaldırmak için Allah'ın yarattığı alet edavatlarla insanlar iç içe yaşıyorlar.**

Onları da Allah yaratıyor. Sırf aczlerini görsünler diye, mesela tansiyon aleti. Şekeriniz yükseldiyse diyor, işte şekerin tespiti için kan alıp hemem anında tespit yapan, bakın alet çıktı diyor. Onu da Allah yaratıyor acz için. Mesela o kadar çok insan şeker hastası ki. Yani nefes aldırmayan bir sistemdir şeker hastalığı, müthiş aczdir. Tansiyon mesela müthiş bir aczdir. Ama mesela bir kokona topluluğu oluyor bazen, televizyonda da gösteriyor, böyle kokoş topluluğu. Mesela 50 tane filan kokoş; oksit sarı kafaları, ojeler, dört kat ojeden böyle artık üstü kırmızı, altı yeşil, kat kat... Mobilya dökülür de böyle altından astarı çıkar ya öyle. Takma dişler karmakarışık, gözünde lens. Efendim orasında burasında silikonlar, işte yüzünde silikonlar, suratını germek için binbir türlü operasyon, ilaç. Tansiyon ilacını alıyor gitmeden önce, şekerini önce bir kontrol ediyor. Romatizma da var, romatizma ilacını da alıyor yürüyebilsin gibisinden. Sonra gidiyor toplantıya sanki hiçbir şey olmamış gibi. Millet birbirini böyle çeliktenmiş gibi görüyor. Halbuki herkes, oraya toplananların hepsi sürünüyor, perişan vaziyeteler. Kiminin böbrek taşı var böbreği ağrıyor, kiminin tansiyonu var, tansiyon ilacı almış zor ayakta duruyor. Kimi kanser tedavisi görüyor. Ama orada bir sahte mutluluk içerisindedir. Ellerinde viski bardaklarıyla böyle; dinle, imanla, İslam'la alay ederek, eğlenerek -haşa- bir sahte mutluluk tablosu yapıyorlar. Kafalarında peruk, peruğu kayıyor, onu düzeltiyor. Değil mi? Suratı silikondan şişmiş, ağzı burnu silikon, uyuşmuş böyle silikondan ağzı. İçtiğinin farkına varmıyor. Veya botox yaptırmış ağız tamamen uyuşmuş, ağız kontrolü yok. Gülemiyor bile artık. Yüzde anlamsız bir ifade. Mutluluk resimleri çektiriyorlar beraber topluca, gazetecileri topluyorlar filan. Diyor işte, "falancazadeler bilmem ne gününde çok mutluydular" diyor. Ama iki ayağı birden mezara sallanmış mesela. Artık perişan vaziyette, öldü ölecek yani. Tek bir kere Allah'ı ağzına almıyor, tek bir

kere. Müslümanlara karşı nefretini coşkuyla anlatıyor böyle azgınca anlatıyor. İşte bu da bir mucizedir. **İnsanın bu kadar aczine bu kadar zavallılığına rağmen, bazı insanların bu perişan şartlar altındaki yaşama azmi ve Allah'ı unutma azmi ve dine karşı olma azmi bir mucizedir. Çok şaşırtıcıdır. Halbuki orada insan aczini görür, Allah'a tam teslim olur. "Ya Rabbi ben senin huzuruna geleceğim kısa sürede. Benden dertleri, elemeleri uzak tut, ben sana ram oldum, sana kendimi teslim ettim" diyerek, ruhunu cennete çevirmesi gerekir.** Yani öyle bir şeyde insan vücudunun acısını bile duymaz. Hastalığın rahatsızlığını bile duymaz. Mesela tansiyon da genelde asabiyetten oluyor. Şeker yine asabi olarak çıkıyor. Mesela birçok gencin boyunlarında fitik var, boyun fitiği. Birçoğunun sırtında fitik var insanların. Mesela ondan da kimsenin haberi olmuyor. Bel korsesiyle geliyor; "işte falanca doktor bir sırt şeyi yaptı" diyor, "bununla merdivenleri 15 yaşındaki gibi koşarak çıkmaya başladım" diyor. Bak o da bir insanın aczi yani. "İşte miktansla bir şey oluşturdu" diyor, "yelek gibi bir şey". Üzerine giyiyor böyle kat kat. Altta romatizma bantları. Bakın burada da romatizma bileziği altta diyor. "Koluma bakır romatizma bileziğimi taktım" diyor. "Şeker ilacımı aldım" diyor, "insülin iğnesi de oldum" diyor, "bomba gibiyim" diyor. "Tansiyon ilacını da aldık" diyor. Peruk da kafaya tam oturmuş. "Bu sefer zamklı peruk, bu daha da sağlam" diyor. "Zamkla yapıştırdık, çıkmıyormuş" diyor. Yani bu perişanlığı içerisinde daha hala dine, Kuran'a, Allah'a haşa kendince saldırmaya kalkıyor. Ve şu kadarlık yerde yaşıyor bakın. Bu kadarlık yerde ve görüntü olarak yaşıyor. Görüyor musun insanın zavallılığını, aczini? Ve buna rağmen haşa kendince Allah'a meydan okumaya kalkıyor. Yalnız onu yaratan da yine Allah'tır. (Sayın Adnan Oktar'ın 4 Mart 2010 tarihli www.harunyahya.tv röportajından)

ŞEYTANIN HİÇ DURMAYAN FAALİYETİ

Allah Hz. Adem (as)'ı yarattığı ve tüm meleklerle "Adem'e secde edin" emrini verdiği zaman, şeytan akılsızca karşı gelmiş ve bu çirkin isyanı yüzünden sonsuza dek lanetlenmiştir. Bunun üzerine o da, kıyamet gününe kadar insanları saptırmak için Allah'tan süre istedi. Allah bu izni verince de şu vaadde bulundu:

De ki: "Madem öyle, beni azdırdığından dolayı onları (insanları saptırmak) için mutlaka senin dosdoğru yolunda (pusu kurup) oturacağım. Sonra muhakkak önlelerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından sokulacağım. Onların çoğunu şükredici bulmayacaksınız" (Araf Suresi, 16-17)

Bir başka ayette, şeytanın "saptırma" vaadi şöyle anlatılır:

"Onları -ne olursa olsun- şaşırtıp-saptıracağım, en olmadık kuruntulara düşüreceğim ve onlara kesin olarak davarların kulaklarını kesmelerini emredeceğim ve Allah'ın yarattıklarını değiştirmelerini emredeceğim." Kim Allah'ı bırakıp da şeytani dost (veli) edinirse, kuşkusuz o, apaçık bir hüsrana uğramıştır. (Nisa Suresi, 119)

Eğer insan şeytanın bu vasfından habersiz olursa, kendini ondan koruyamaz ve tuzağına kolayca düşebilir. Bu nedenle, müminin Kuran'da haber verilen bu gerçeği her an aklında tutması, şeytanın saptırıcı telkinlerine karşı uyanık davranması gerekir. Nitekim bir ayette şöyle buyrulmaktadır:

Gerçek şu ki, şeytan sizin düşmanınızdır, öyleyse siz de onu düşman edinin. O, kendi grubunu, ancak çılgınca yanan ateşin halkından olmağa çağırır. (Fatır Suresi, 6)

Şeytana karşı en dikkatli olması gerekenler ise, müminlerdir. Çünkü şeytan asıl olarak onlarla uğraşır. İnkarcıları saptırmak

için uğraşmasına gerek yoktur, çünkü onlar zaten şeytanın ordusu haline gelmişlerdir. Bu yüzden, tüm gücünü kendi aklınca müminleri zayıflatmak, onları türlü şekillerde din ahla-kını yaşamaktan geride bırakmak için harcar. Bu nedendir ki Allah, şeytanın fitnesine karşı müminleri şöyle uyarmaktadır:

Ey iman edenler, şeytanın adımlarına uymayın. Kim şeytanın adımlarına uyarsa, (bilsin ki) gerçekten o (şeytan) çirkin utanmazlıkları ve kötülüğü emreder. Eğer Allah'ın üzerinizde fazlı ve rahmeti olmasaydı, sizden hiçbiri ebedi olarak temize çıkamazdı. Ancak Allah, dilediğini temize çıkarır. Allah, işitendir, bilendir. (Nur Suresi, 21)

Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi, şeytanın bu faaliyeti ihlaslı müminleri etkilemeyecektir. Fakat zayıflık gösteren ve gaflete dalanlar, şeytanın sürekli olarak vermeye çalıştığı olumsuz telkin ve kuruntudan etkilenebilirler. Unutmamak gerekir ki şeytan faaliyetini hiç durmadan, ara vermeden, durup dinlenmeden, uyumadan sürdürmektedir. Mümin de buna karşı sürekli Allah'ı anmalı, her an dikkat ve manevi teyakkuz halinde olmalıdır.

DAİMA KÖTÜLÜĞÜ EMREDEN NEFİS

İnsanın şeytan kadar dikkat etmesi gereken bir başka saptırıcı unsur da kendi içindedir. Allah, insanı yaratırken onun nefesine (benliğine) hem iyilik, hem de kötülük ilham etmiştir. Ve bu kötü taraf, insanı sürekli şeytanın tarafına çekmeye çalışır. Kuran'da, insan ruhundaki bu çift yön şöyle açıklanır:

Nefse ve ona 'bir düzen içinde biçim verene', sonra ona fücürunu (sınır tanımaz günah ve kötülüğünü) ve ondan sakınmayı ilham edene (andolsun). Onu arındırıp-te-

mizleyen gerçekten felah bulmuştur. Ve onu örtüp-saran da elbette yıkıma uğramıştır. (Şems Suresi, 7-10)

İnsan, ayette belirtilen nefsinin içindeki bu "fücur"dan haberdar olmalı ve her zaman bu tehlikeye karşı dikkatli davranmalıdır. Eğer nefsindeki kötülüğün varlığını kabul etmez de, ayette söylendiği gibi onu "örtüp sarar"sa, kişi kötülükten sakınmaz, yine ayette bildirildiği gibi "yıkıma uğrar".

Dolayısıyla insanın içindeki kötü yöne karşı dikkatli davranması, sürekli olarak nefsinin arındırmaya çalışması gerekir. Hz. Yusuf (as)'in ayette haber verilen, **"Ben nefsimi temize çıkarıramam. Çünkü gerçekten nefis, -Rabbimin kendisini esirgediği dışında- var gücüyle kötülüğü emredendir. Şüphesiz, benim Rabbim, bağışlayandır, esirgeyendir"** (Yusuf Suresi, 53) şeklindeki ifadesi, müminin nefsinin karşı olan bu ihtiyatlı örnek tavrı sergiler.

İnsan, nefsinin karşı her zaman bu şekilde ihtiyatlı davranmalı, nefsinin emredeceği kötülüklerle karşı daima uyanık olmalıdır. Çünkü, **"... Nefisler 'kıskançlığa ve bencil tutkulara' hazır kılınmıştır."** (Nisa Suresi, 128) Bu tutkuların insana ne-ler yaptırabileceğine de Kuran'da işaret edilmiştir. Örneğin Hz. Adem (as)'in oğullarından birini, kardeşini öldürmeye yönelten şey nefsidir. (Maide Suresi, 30) Samiri'nin, Hz. Musa (as)'in ardından tekrar putlara tapmasının ve kavmini de aynı sapıklığa sürüklemesinin ardında yatan neden de aynıdır; Samiri ayette bildirildiği üzere, **"... bana bunu nefsim hoşla giden (bir şey) gösterdi"** (Taha Suresi, 96) demektedir.

İnsanın kurtuluşu, kendini kıskançlığa, bencilliğe, isyan ve şirke yönelten nefsinin "fücurundan" sakınmasına bağlıdır. Kuran'da ifade edildiği üzere **"... Kim nefsinin 'cimri ve bencil tutkularından' korunmuşsa, işte onlar, felah (kurtuluş)**

bulanlardır." (Haşr Suresi, 9) Konuyla ilgili başka ayetlerde de şöyle buyrulmaktadır:

Kim Rabbinin makamından korkar ve nefsi heva (istek ve tutkular) dan sakındırırsa, artık şüphesiz cennet, (onun için) bir barınma yeridir. (Naziât Suresi, 40-41)

İşte mümin için en büyük mücadelelerden biri nefisle yapılan bu mücadeledir. İman eden insan nefsinin kendisine aşlamaya çalışacağı; bencillik, kıskançlık, kibir, hırs gibi hastalıklara karşı koymalıdır.

Nefis, insanı boş hedefler peşinde koşturur. İnsana, daha çok mal ya da statü kazandığında tatmin olacağını fısıldar. Oysa insan bu tür zevklerin hiçbirleriyle tatmin olmaz. Ne kadar çok kazansa, daha da fazlasını ister. Bu haliyle nefis, aç ve asla doymayan vahşi bir hayvan gibidir.

Nefsin tatmin bulması ise, söz konusu geçici zevklerin hiçbirleriyle değil, ancak ve ancak kişinin Allah'a sığınmasıyla mümkün olur. İnsan, Allah'a kul olmak için yaratılmıştır ve "... **kalpler yalnızca Allah'ın zikriyle mutmain olur**" (Rad Suresi, 28) hükmü uyarınca, bu görevini yerine getirip O'nun rahmetine sarılmaktan başka hiçbir şey ona huzur ve tatmin vermez.

O nedenledir ki, tatmin bulmuş bir nefis ancak inkarın her türlü pislüğinden sıyrılarak iman eden nefistir. Allah Kuran'da bu nefse şöyle hitap eder:

Ey mutmain (tatmin bulmuş) nefis, Rabbine, hoşnut edici ve hoşnut edilmiş olarak dön. Artık kullarımın arasına gir. Cennetime gir. (Fecr Suresi, 27-30)

ALLAH KATINDA SEÇİLMİŞLİK

Allah her insan için bir kader belirlemiştir ve bu kaderi hiç kimsenin ya da hiçbir olayın değiştirmesi mümkün değildir. İnsanın hangi tarihte, hangi toplumda, hangi aileye mensup olarak doğacağını, ilerleyen yaşamı boyunca da nelerle karşılaşacağını takdir eden ancak Allah'tır. İnsana sahip olduğu aklı, kafasından geçirdiği düşünceleri ilham eden de yine Allah'tır.

Dolayısıyla bir insanın iman etmesi, sahip olduğu herhangi bir özellikten kaynaklanmaz. İmanı veren, ancak ve ancak Allah'tır. Allah "Hadi"dir, yani hidayet verendir; "Rab"dir, yani eğitip yetiştirendir. Dilediği kulunu doğruya yöneltir. Kuran'da bu gerçeği bize haber veren Hz. Musa (as)'ın sözleri şöyledir:

Rabbimiz, herşeye yaratılışını veren, sonra doğru yolunu gösterendir. (Taha Suresi, 50)

İman eden insanlar, Allah'ın kendilerine lütufta bulunduğu kişilerdir. Allah bir ayetinde şöyle buyurmaktadır:

Rabbin, dilediğini yaratır ve seçer; seçim onlara ait değildir... (Kasas Suresi, 68)

Cehenneme giden insanlar, orayı hak ederek girerler. Çünkü kendilerini yaratan Allah'a karşı isyan etmişler ve o en büyük azaba "müstahak" olmuşlardır. Buna karşın, cennete ancak Allah'ın lütfu ve bağışlaması sayesinde girilir. Allah, cennetine sokacağı müminleri seçmiş, onlara lütufta bulunmuş, onları eğitmiş, günahlarını bağışlamış, hatalarını örtmüştür.

Mümin, bu seçilmişliğinin her zaman için farkında olmalı, kendisine verilen iman nimetine karşı, daima Allah'a şükür halinde yaşmalıdır. Bu seçilmişliğin şerefi onun her hareketine yansımali, bunun vakar ve asaletini üzerinde taşımalıdır. Yeryüzünde Kuran'da tarif edilen ahlaki temsil ettiğinin, çoğu kimse

gaflet ve sapıklık içinde iken, Allah'ın kendisini imanla şerefleştirmiş olduğunun bilincinde olmalıdır. Çünkü mümin yeryüzünde yaşayan insanlar içinde, "ziyanda" olmayan, her geçen gün cehenneme biraz daha yaklaşan güruhun içinde yer almayan az sayıdaki kuldun biridir. Allah, hangi insanların ziyanda olduğunu şöyle haber verir:

Asra andolsun; Gerçekten insan, ziyandadır. Ancak iman edip salih amellerde bulunanlar, birbirlerine hakkı tavsiye edenler ve birbirlerine sabrı tavsiye edenler başka. (Asr Suresi, 1-3)

Tüm inkarcılar, sonu cehenneme doğru giden bir "ziyan"ın içinde iken, bir mümin için Allah'ın kendisini bu durumdan kurtarması ve tüm insanlara üstün tutması elbette ki çok büyük bir şereftir.

DUA VE ŞEKLİ

Allah bir ayetinde, duanın önemini şöyle bildirir:

De ki: 'Sizin duanız olmasaydı Rabbim size değer verirmiydi?'... (Furkan Suresi, 77)

Gerçekten de dua, bir mümini inkar edenlerden ayıran, Allah Katında "değerli" kılan temel ibadetlerden ve imanın en açık göstergelerinden biridir.

İnsanların çoğu, büyük bir cehaletle, tüm evrenin bir maddeler toplamı olduğunu ve bu maddelerin de, kör tesadüflerle birbirlerini etkileyerek hareket ettiklerini sanır. Gerçekte var olan herşeyin Allah'ın iradesine boyun eğmiş olduğunun, herşeyin ancak Allah'ın "Ol" emri ile olduğunun farkında değildirler. Bu nedenle de, tüm yaşamları, bu maddeler dünyasında mücadele, çaba ve uğraşı içinde çalışmakla geçer.

Ancak iman eden bir insan evrenin sırrını bilmektedir. Bilir ki, Allah, herşeyi Kendi iradesine boyun eğdirmiştir, herşeye hakimdir ve Kendisi'nden yardım isteyen kullarına da şefkatlidir. Allah bir ayetinde kullarına şöyle seslenir:

Kullarım Beni sana soracak olursa, muhakkak ki Ben (onlara) pek yakınım. Bana dua ettiği zaman dua edenin duasına cevap veririm. Öyleyse, onlar da Benim çağırma cevap versinler ve Bana iman etsinler. Umulur ki irşad (doğru yolu bulmuş) olurlar. (Bakara Suresi, 186)

Ancak bilinmelidir ki, "icabet", duada istenen herşeyin verilmesi demek değildir. Çünkü insan cahildir ve ayette bildirildiği üzere **"... hayra dua ettiği gibi, şerre de dua etmektedir"** (İsra Suresi, 11). Bu nedenle Allah, her duaya icabet eder, ama bazen isteneni verir, bazen de o istenen şey gerçekte bir "şer"dir; vermez.

Duanın ne olduğunun ise yine Kuran'a bakarak belirlenmesi gerekir. Allah duayı yalnızca Kendisi'ne has kılınmış, korku ve umutla, yalvara yalvara, için için yapılacak bir ibadet olarak bildirmektedir. Bu özelliklere sahip olmayan, Allah'ın azametini takdir edemeyen bir dua, gerçek bir dua olmayacaktır. Dua ancak, ihlaslı, candan, samimi bir biçimde, çok isteyerek, yalvararak, Allah'tan korkarak ve karşılığını görmenin umudu içinde olarak yapıldığında gerçek manada dua olur.

Duada mümin imani derinlik içinde olmalı, Allah'a olan candan sevgisini en güzel şekilde ifade etmelidir. Nitekim Kuran'daki, **"Rabbimize yalvara yalvara ve için için dua edin..."** (Araf Suresi, 55) ve **"O'na korkarak ve umut taşıyarak dua edin. Doğrusu Allah'ın rahmeti iyilik yapanlara pek yakındır"** (Araf Suresi, 56) ayetleri, duanın şeklini en açık biçimde haber verir. Bir başka ayette ise Allah'ın isimleri ile dua edilmesi şöyle bildirilmektedir:

İsimlerin en güzeli Allah'ındır. Öyleyse O'na bunlarla dua edin... (Araf Suresi, 180)

Dua anı, insanın kendi aczini ve Allah'ın sonsuz kudretini en belirgin bir biçimde hissettiği andır. Allah tüm evreni kontrol eden, gücü herşeye yeten, gizlinin gizlisini bilen, herşeyden haberdar olandır. İnsanın duasını duyan ve ona icabet edecek olan da sonsuz şefkatli Rabbimiz'dir. Duadan kaçınmak ise, Allah'ın bu büyük rahmetinden yüz çevirmek, kibirlenmek anlamına gelir. Nitekim Allah, Kuran'da şöyle buyurur:

... Bana dua edin, size icabet edeyim. Doğrusu Bana ibadet etmekten büyüklenen (müstekbir)ler; cehenne me boyun bükmüş kimseler olarak gireceklerdir. (Mümin Suresi, 60)

Dua mümin için hem ibadet, hem kuvvetli bir silah, hem de büyük bir nimettir. Sadece "istemek" gibi fiilen kolay bir hareketle, maddi, manevi herşeyi elde edebilmenin anahtarıdır.

“DUADA İNSAN AKLININ ALAMAYACAĞI SIRLAR VARDIR. ALLAH'LA BAĞLANTI ÇOK ÖNEMLİ BİR KONUDUR.”

ADNAN OKTAR: ... Allah'la bağlantı çok hayati bir konudur. Bazı insanlar zannediyorlar, oruç tutulur, namaz kılınır, arada sırada Allah'a dua edilir ama öyle, birşeyler istenir. Öyle değil. **Duada insanların aklının alamayacağı sırlar vardır. Bu, duanın gücüyle orantılı olarak değişir. Duadaki samimiyetle orantılı olarak.** Mesela sabah kalkar, “Ya Rabbi, Allah'ım, işimi rast getir” der, çıkar adam, bu bir duadır. Ama kimi de çok derin konstantre olur, huşu ile Allah'a dua eder. Bu duada olan olaylar daha

değişiktir. Mesela “Ya Rabbi” der, “İslam ahlakını dünyaya hakim et” der. Mesela 10 kişi dua eder. Bakın abartmıyorum, o 10 kişinin duası nedeniyle İslam ahlakı dünyaya hakim olur. Net diyorum, bir bildiğim var ki söylüyorum. Net bu yani. “Ya Rabbi” der, beni Mehdi (as)’a talebe kıl” der şahıs. O duası kabul olur. “Ya Rabbi, beni Hz. İsa (as)’a talebe kıl, onunla tanışmayı nasip et bana der”, ama çok çok candansa bu da olur. “Ya Rabbi, beni Hızır’la tanıştı” der, bu da olur. “Ya Rabbi, bana melekleri göster” der, bu da olur ama duanın gücü ve derinliği ile orantılıdır bu ve buna benzer birçok şey. Bir de çocuksu dua vardır yani sathi, mesela merakından bir Mehdi (as)’ı göreyim, acaba nasıl birisi? Mehdi (as)’ı bana tanıştı diyen, neyi kabul edecek biliyor musunuz? Ölümü, bütün gençliğini vermeyi, her türlü acıya katlanmayı, her türlü iftiraya katlanmayı kabul ederek dua edecek. “Ben merak ettim, bir göreyim,” öyle yok. Hz. İsa (as)’a dua eden neyi kabul edecek biliyor musunuz? Ölümü, gençliğini vermeyi ve en şiddetli acıları kabul edecek. O şekilde ona tabi olacak, o zaman görür. Hızır’ı isteyen de. Hızır’la görüşmeyi isteyen. Hz. Musa (as) biliyorsunuz onun daha üç tane uygulamasına dayanamadı. Ulul-azm peygamber olduğu halde. Bu güç ister, güç, irade, akıl ve kararlılık ister. “Ben” dedi Hz. Musa (as)’a “Artık senle yollarımı ayırıyorum” dedi. “Şimdi dayanmadığın bu olayların hikmetini sana açıklayayım” dedi. Açıklayınca tam anlamıyla haklı olduğunu gördü. Duada konuşma gücü kazanırsın, mükemmel bir hitabet kazanabilirsin duada. Bir sahtekar kafalama üslubu vardır, sahtekar hoca üslubu vardır klasik, biliriz, meşhurdur, hoca konuşuyor diye dinlerler. Klasik sahtekar üslubu, kendini satar adeta, hava peşindedir, desinlere konuşur. Ne alim adammış böyle, kimsenin bilmediği dilde konuşur, kimsenin anlamadığı şeyleri söyler. İlmini, mushatini ve karihasını, ayn’ları çatlarak konuşur. Halkın bilmediğini bildiği

halde, bu samimiyetsizliktir. Bir de hikmet vardır, samimidir insan, Allah'tan ona özel olarak gelir. Bu da dua ile olur. Halkın tam ihtiyacı olan konuları anlatırsın, bu da dua ile olur. Kısa bir açıklama yaparsın adamın bütün dünyasını değiştirirsin. Adam 50-60 yaşına kadar gelmiştir, herşeyi dinlemiştir, hiçbir şeyden etkilenmez, senin 4-5 kelimededen oluşan bir sözün olur, yüzündeki bir ifade, ses tonun ve üslubunla ama tabii bu oyun ile olmaz bu. Bu, Allah ile tam ruhani bağlantı ile olur. İnsanın bütün dünyası değişir. Bir daha asla geriye dönüşü olmaz. Onun için mesela ben üniversiteye hazırlanıyorum, diyor. Allah için hazırlanırsan, dua ile hazırlanırsan o üniversitenin bereketi olur.

SUNUCU: Hocam ben bir şey sormak istiyorum dua ile ilgili. Aslında çok aklıma takılıyor. Duada sizce mantık olur mu? Yani mesela bir örnek vermek istiyorum. Ben dua ederken Allah'ım derim hayırlısı ise olsun. Bu Allah'a olan teslimiyetimi aslında bir yerde gösterir. Ama başka bir arkadaşımı dinliyorum; hayırlısıyla olsun der. Yani hem olsun hem de hayırlı olsun o benim için. Burada samimiyeti zedeleyici bir nokta var mıdır sizce? Duada mantık olur mu?

ADNAN OKTAR: İçinden geldiği gibi söylemesi lazım. Yani mesela “bana sağlık, sıhhat ver” der. Doğrudan diyebilir bir insan. Mesela “benden bu hastalığı gider” der, Allah'tan ister. Ama gitmiyorsa da Allah'a sitem edilmez. Yani onda hayır vardır. Değil mi. Mesela ağır hasta, vefat edecek belli. “Ya Rabbi beni uzun yaşat” diyor. Cennete gideceksin işte, daha ne istiyorsun? Belki biraz daha yaşasan küfre girip cehenneme gideceksin. Hayırlısı senin için o, ne güzel Cenab-ı Allah canını alıyor, doğrudan cennete gidiyorsun. Elhamdulillah, değil mi. Dua ederken candanlık çok önemlidir, candanlık. Hz. Musa (as) mesela geliyor Firavun'dan kaçtığı anda ağaçların altına, böyle yeşillığe uzanıyor. Ya Rabbi diyor vereceğin her hayra muhtacım diyor ama kafasından da bir şeyler geçiyor. Yani

kafasından da o anda bir şeyler geçiyor ve Allah tam istediği gibi olayları geliştiriyor inşaAllah. Ama bazen **bir şey olmadan önce Allah ona dua ettirir. Zaten olacaktır o, onu hissettirir kalbinde, dua ettirir ve o olay olur.** Ben mesela lise yıllarımdayken İslam ahlakının dünyaya hakim olmamasını dehşet verici bir olay olarak gördüm. Yani birden farkına vardım. Çok acayibime gitti. Yani küfür hakimiyeti, masonluğun hakimiyeti, Darwinizm'in hakimiyeti ve Müslümanların da bu derece ezilmiş olması çok ağırıma gitti benim. Mesela ben çok iyi hatırlıyorum çok candan dua ediyordum, İslam ahlakının dünyaya hakim olması için o devirde, lise yıllarımdayken. Sonra "Ya Rabbi" dedim, baktım konuları anlatmak da çok zor insanlara, "çok rahat anlatabileceğim, böyle vurucu ve çok etkileyici bana bir bilgi ver" dedim. Yani bütün konuları halletsin dedim, bana böyle bir bilgi ver dedim. O dönemde maddenin hakikatini fark ettim ben. Yani maddenin beynimde oluştuğunu fark ettim. Dışarıda madde var ama görüntüsüyle muhatap olduğumu fark ettim. (Sayın Adnan Oktar'ın 21 Şubat 2010 tarihli Kanal 35 TV'deki canlı röportajından)

BAĞIŞLANMA VE TEVBE

Allah'ın Kuran'da en çok tekrarlanan sıfatlarından ikisi, "Rahman" ve "Rahim", yani "esirgeyen" ve "bağışlayan" sıfatlarıdır. Kullarına olan bu rahmetinden dolayıdır ki, Allah, insanları işledikleri günahlar yüzünden hemen cezalandırmaz:

Eğer Allah, insanları zulümleri nedeniyle sorguya çekecek olsaydı, onun üstünde (yeryüzünde) canlılardan hiçbir şey bırakmazdı; ancak onları adı konulmuş bir süreye kadar ertelemektedir. Onların ecelleri gelince ne bir saat

ertelenebilirler, ne de öne alınabilirler. (Nahl Suresi, 61)

Allah, insanların işlediği suçların cezasını ertelemekle, onlara bağışlanma dilemek ve tevbe etmek için süre vermektedir. İnsan, ne denli büyük günahlar işlemiş olursa olsun, bunlardan dolayı Allah'tan bağışlanma dileyebilir ve bir daha işlememeyi hedefleyerek tevbe edebilir. Allah, Kuran'da kullarını günahları için bağışlanma dileyip tevbe etmeye şöyle çağırmaktadır:

Bizim ayetlerimize iman edenler sana geldiklerinde, onlara de ki: "Selam olsun size. Rabbiniz rahmeti Kendi üzerine yazdı ki, içinizden kim bir cehalet sonucu bir kötülük işler sonra tevbe eder ve (kendini) ıslah ederse şüphesiz, O, bağışlayandır, esirgeyendir." (Enam Suresi, 54)

Bağışlanma, insanın bilerek ya da bilmeyerek yaptığı tüm hatalar, işlediği tüm günahlar için Allah'ın affediciliğine sığınmasıdır. Tevbe ise, işlenmiş olan belirli bir günah için yapılır. Tevbe eden mümin, yaptığı bir hatayı ya da sürdürdüğü bir tavrı düzeltmeye kesin olarak karar verir ve bir daha tekrarlamak için Allah'tan güç ve destek diler. Nitekim makbul olan tevbe de, ardından fiili düzelme ile desteklenen tevbedir:

Kim tevbe eder ve salih amellerde bulunursa, gerçekten o, tevbesi (ve kendisi) kabul edilmiş olarak Allah'a döner. (Furkan Suresi, 71)

İnsan tevbe edip, ancak sonra yine nefesine yenilerek aynı günahı tekrar ediyor olabilir. Belki defalarca tevbe edip, sonra bunların hepsini de bozmuş olabilir. Ama bu, bir daha tevbe edemeyeceği anlamına gelmez. Tevbe kapısı, insan yaşamını sürdürdüğü sürece açıktır. Ancak bilinmelidir ki, insanın ölümün kenarına gelip, ahirette başına gelecekleri fark ederek son anda tevbe etmesi kabul edilmeyebilir. Allah Kuran'da şöyle buyurmaktadır:

Allah'ın (kabalünü) üzerine aldığı tevbe, ancak cehalet nedeniyle kötülük yapanların, sonra hemencecik tevbe edenlerin(kidir). İşte Allah, böylelerinin tevbelerini kabul eder. Allah, bilendir, hüküm ve hikmet sahibi olan dır. Tevbe; ne, kötülükleri yapıp-edip de onlardan birine ölüm çatınca: "Ben şimdi gerçekten tevbe ettim" diyenler, ne de kafir olarak ölenler için değil. Böyleleri için acı bir azap hazırlamışızdır. (Nisa Suresi, 17-18)

Bir başka ayette, tüm iman edenler bu kurtuluş yoluna şöyle çağrılmaktadırlar:

"... Hep birlikte Allah'a tevbe edin ey mü'minler, umulur ki felah bulursunuz." (Nur Suresi, 31)

ÖLENE DEK SABIR

İnsan aceleci olarak yaratılmıştır ve bu özelliği yüzünden de türlü hatalar yapar. Oysa Kuran'da, insanın bu aceleciliğini bırakması ve Allah için sabretmesi tavsiye edilir. Mümin, Allah'ın vaat ettiği büyük nimet ve kurtuluşu beklemeyi ve bu uğurda sabretmeyi bilmelidir. Bu bir ibadettir; ayette **"Rabbin için sabret"** (Müddessir Suresi, 7) hükmü verilir. Allah yolunda yürütülecek mücadelenin de, Allah'a yakınlaşmak için izlenecek yolun da en önemli özelliklerinden biri sabırdır. Bir ayette şöyle buyrulmaktadır:

Ey iman edenler, sabredin ve sabırda yarışın, nöbetleşin. Allah'tan korkun. Umulur ki kurtulursunuz. (Al-i İmran Suresi, 200)

Bu arada, sabır ile "tahammül" kavramlarını ayırmak gerekir. Cahiliye toplumunda bu iki kavram birbirine karışmış durumdadır, oysa aralarında mümin tarafından kavranabilen önemli bir fark vardır. Tahammül, hoşla gitmeyen, acı veren bir sıkın-

tiya katlanma eylemidir. Oysa Kuran'da kastedilen sabır, mümin için bir sıkıntı kaynağı değildir. Mümin, Allah'ın rızasını kazanmak için sabreder, dolayısıyla sabrından dolayı bir sıkıntıya kapılmaz, aksine manevi bir haz duyar. Kuran'da, sabrın ancak müminler için bir lezzet, inkarcılar içinse sıkıntı veren bir "ta-hammül" olduğu şöyle ifade edilmiştir:

Sabır ve namazla yardım dileyin. Bu, şüphesiz, huşû duyanların dışındakiler için ağır (bir yük)dır. (Bakara Suresi, 45)

Kuran'da, sabrın müminler için "müjdeli" bir ibadet olduğu ve müminlerin karşılıklarına çıkan zorluklara karşı sabrederken sahip oldukları ruh hali ise şöyle anlatılır:

Andolsun, Biz sizi biraz korku, açlık ve bir parça mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabır gösterenleri müjdele. Onlara bir musibet isabet ettiğinde, derler ki: "Biz Allah'a ait (kullar)ız ve şüphesiz O'na dönüçüleriz." (Bakara Suresi, 155-156)

Sabır öylesine üstün bir özelliktir ki, mümin topluluğuna büyük bir güç katabilir. Allah, gücün sabra göre nasıl değiştiğini aşağıdaki ayette açıklamaktadır:

Şimdi, Allah sizden (yükünüzü) hafifletti ve sizde bir za'f olduğunu bildi. Sizden yüz sabırlı (kişi) bulunursa, (onların) iki yüzünü bozguna uğratar; eğer sizden bin (kişi) olursa, Allah'ın izniyle (onların) iki binini yener. Allah, sabredenlerle beraberdir. (Enfal Suresi, 66)

Sabır, Kuran'da anlatılan tüm mümin özelliklerini de kapsayan bir vasıftır. Çünkü bir insan mütevazi, cömert, fedakar, itaatkar olabilir, fakat yalnızca eğer bu özelliklerinde sabır gösterirse bunların bir değeri olur. Sabır, diğer tüm mümin vasıflarını değerli ve geçerli kılan bir vasıftır. İmanı makbul kılan, on-

da gösterilen sabırdır. Müminin tüm ömrü sabırla geçer. "Allah için sabret" hükmüne yaşamının her günü yeniden itaat eder. Sonunda ise, Allah canını alır ve onu rızası ve cennetiyle ödüllendirir. Cennetin kapısındaki melekler, müminlere şöyle seslenirler:

Sabrettiğinize karşılık selam size. Yurdun sonu ne güzel. (Rad Suresi, 24)

ALLAH'IN MÜMİNLERE DESTEĞİ

Cahiliye toplumundaki insanlar, karakterlerini sahip oldukları güç ve statüye göre geliştirirler. Kendilerine güvenmeleri için, mutlaka ya zengin, ya ünlü, ya çok güzel, ya da yakışıklı olmaları gerekir. "Saygın" birinin oğlu ya da kızı olmak da yine bu toplumun batıl anlayışlarına göre önemli bir güven kaynağıdır.

Ancak kuşkusuz müminler için durum tümüyle farklıdır. Mümin, yalnızca Allah'a güvenip dayanır. Kendine güvenmesi için, inkarcıların ihtiyaç duyduğu maddi kıstasların hiçbirine ihtiyacı yoktur.

Çünkü Allah daima müminlerin destekçisidir. Onları inkar edenlerin karşısında asla zayıf bırakmaz. **"Andolsun, Ben galip geleceğim ve elçilerim de"** (Mücadele Suresi, 21) hükmü gereği, resullerini ve onlara tabi olan müminleri her zaman galip kılar. Mümin tüm dünyanın karşısında tek başına da olsa, bu büyük destekle onlara karşı üstün gelir. Ayette şu şekilde buyrulmaktadır:

Onlar, seni aldatmak isterlerse, şüphesiz Allah sana yeter. O, seni yardımla ve mü'minlerle destekledi. (Enfal Suresi, 62)

Unutulmamalıdır ki, müminlere yolları açan, başarı kazandı-

ran, onları geliştiren, güçlendiren Allah'tır. İnsanın çözüm olarak başvurduğu sebepler, başarılı olması için yeterli değildir. Sebepler tek başına hiçbir şey yapamaz; sadece fiili bir duadırlar. Bununla beraber olan sözlü dua ve ihlasın karşılığında Allah istenen sonuçları yaratır. Dolayısıyla müminin başarmak istediği bir işte yalnızca Allah'ın yardımına güvenip dayanması gerekir.

Böyle olunca da, kendinden son derece emin, hiçbir tehlikeden çekinmeyecek kadar gözü kara ve aleyhte gibi görünen gelişmelerden hiçbir şekilde etkilenmeyecek kadar sağlam karakterli bir insan ortaya çıkar. Kavminin hepsinin birer birer sapmasına karşılık hiçbir şekilde güvensizliğe kapılmayan ve ayette bildirildiği gibi **"... Eğer siz ve yeryüzündekilerin tümü inkâr edecek olsanız bile şüphesiz Allah hiçbir şeye muhtaç değildir, övülmüştür"** (İbrahim Suresi, 8) diyen Hz. Musa (as), bu konuda çok güzel bir örnektir.

Hz. Musa (as), bu denli güvenli ve korkusuzdur. Çünkü Allah'ın yardımının müminlerle birlikte olduğuna emindir. Allah, ona, **"Korkma, muhakkak sen üstün geleceksin"** (Taha Suresi, 68) hükmünü vahyetmiştir.

Kuşkusuz Hz. Musa (as)'ın tavrı diğer tüm müminler için de örnek olmalıdır. Çünkü Allah, aynı güvenceyi Kendi rızasına ihlasla sarılan tüm müminlere vermektedir. İnkâr edenlere karşı onları koruyacağını, galip kılacağını vaat etmektedir. Bu gerçek Kuran'da, **"... Allah, kafirlere mü'minlerin aleyhinde kesinlikle yol vermez."** (Nisa Suresi, 141) şeklinde ifade edilmiştir.

Mümin, yalnızca Allah'a olan sadakatini korumak, O'na kullukta kararlı olmakla yükümlüdür. Böyle yaptığı takdirde, korkması gereken hiçbir şey yoktur:

Ey iman edenler, üzerinizdeki (yükümlülük) kendi nefislerinizdir. Siz doğru yola erişerseniz, sapan size zarar

veremez. Tümünüzün dönüşü Allah'adır. O, size yaptıklarınızı haber verecektir. (Maide Suresi, 105)

Doğru yola erişenlere, inkar edenler hiçbir şekilde zarar veremez. Müminleri baskı altına almak, hatta öldürmek için yaptıkları tüm plan ve tuzakları Allah boşa çıkartır. Bir ayette bu sır şöyle açıklanır:

Gerçek şu ki, onlar hileli-düzenler kurdular. Oysa onların düzenleri, dağları yerlerinden oynatacak da olsa, Allah Katında onlara hazırlanmış düzen (kötü bir karşılık) vardır. (İbrahim Suresi, 46)

İnkarcılar müminler aleyhine tuzaklar hazırlarken, Allah da onları, "... bilmeyecekleri bir yönden derece derece" (Araf Suresi, 182) yıkıma doğru sürükler. Söz konusu kişiler, kendi basit mantık örgüleri içinde müminlerden üstün olduklarını ve onları kolaylıkla mağlup edeceklerini sanırlar. Oysa Allah müminlerle beraberdir ve Allah'ın güç, izzet ve azameti de inananlarda tecelli etmektedir. Kuran'da, inkarcıların ve münafıkların kavrayamadığı bu gerçek şöyle ifade edilir:

Onlar ki: "Allah'ın Resulü yanında bulunanlara hiçbir infak (harcama)da bulunmayın, sonunda dağılıp gitsinler," derler. Oysa göklerin ve yerin hazineleri Allah'ındır. Ancak münafıklar kavramıyorlar. Derler ki, "Andolsun, Medine'ye bir dönecek olursak, gücü ve onuru çok olan, düşkün ve zayıf olanı elbette oradan sürüp-çıkacaktır." Oysa izzet (güç, onur ve üstünlük) Allah'ın, O'nun Resulü'nün ve mü'minlerindir. Ancak münafıklar kavramıyorlar. (Münafikun Suresi, 7-8)

Bu, kesin ve değişmez bir kuraldır. Mümin, "Ey iman edenler, tedbirinizi alın..." (Nisa Suresi, 71) ayeti gereğince, ibadet kastıyla inkarcılara karşı dikkatli ve tedbirli davranacak, ama söz konusu İlahi hükmün rahatlığı içinde olacaktır. Allah, aynı hükmü bir başka ayetinde şöyle açıklar:

Şüphesiz inkar edenler, Allah'ın yolundan alıkoyanlar ve kendilerine hidayet açıkça belli olduktan sonra 'elçiye karşı gelip zorluk çıkaranlar', kesin olarak Allah'a hiçbir şeyle zarar veremezler. (Allah,) Onların amelelerini boşa çıkaracaktır. (Muhammed Suresi, 32)

ÜMİTSİZLİĞE VE ŞEYTANIN OLUMSUZ TELKİNİNE FIRSAT VERMEMEK

Ümitsizlik iki türlü olabilir. Birincisi, insanın karşılaştığı zorluklar karşısında ümitsizliğe kapılmasıdır. Ancak iman eden her insan, Allah'ın koruması altında yürütülen ve O'nun destekleyeceğini vaat ettiği işlerde bir olumsuzluk olmayacağını bilmelidir. Çünkü Kuran'daki ayetlerde, Allah'ın kesin bir biçimde müminlerin destekçisi olduğu ve onları asla inkarcılar karşısında yarımsız bırakmayacağı haber verilmektedir.

Ümitsizliğin ikinci türü ise, kişinin yaptığı bir hata ya da işlediği bir günah nedeniyle kendi imanından ümit kesmesi, Allah'ın kendisini bağışlamayacağına ve artık cehennemlik olduğuna kendini inandırmasıdır. Oysa bu tamamen Kuran'a muhalif bir düşünce, bir kuruntudur. Aksine Allah Kendisi'ne samimi bir biçimde tevbe edenlerin tüm günahlarını bağışlar. Allah'a yönelmek, O'nun rahmetine sığınmak için hiçbir zaman "çok geç" değildir. Allah, Kuran'da kullarına şöyle seslenmektedir:

... Ey kendi aleyhlerinde olmak üzere ölçüyü taşıran kullarım. Allah'ın rahmetinden umut kesmeyin. Şüphesiz Allah, bütün günahları bağışlar. Çünkü O, bağışlayandır, esirgeyendir. (Zümer Suresi, 53)

Ümitsizlik, şeytanın mümini Allah yolundan alıkoymak için verdiği vesveselerden biridir. Şeytan bu yolla hata yapan bir müminin moralini bozmaya, yapılan basit hataları kendi gözün-

de büyütme ve onu daha da büyük hatalara sürüklemeye çalışır. Hedefi, mümini imanından ve samimiyetinden kuşkuya düşürmek, ona boş kuruntular aşılaktır. Eğer insan şeytanın bu yönteminden etkilenirse, giderek imani bir zayıflığa düşer, hata üstüne hata yapmaya başlar. "Bir kere hata yaptım, artık dönüşü yok" diye dile getirilen çarpık bir mantık içerisinde, giderek daha da büyük günahlara sürüklenir.

Mümin böyle bir hisse kapıldığında hemen Allah'a sığınmalı, Kuran'ın nuruyla düşünmeli ve şeytanın istediği bu korkunç ruh halinden çıkmalıdır. Bir ayette, müminin göstermesi gereken tavır şöyle açıklanır:

Eğer sana şeytandan yana bir kışkırtma (vesvese veya işva) gelirse, hemen Allah'a sığın. Çünkü O, işitendir, bilendir. (Araf Suresi, 200)

Mümin, ihlaslı ve samimi olduktan sonra hata dahi yapsa, bağışlanma diledikten sonra Allah'ın kendisini affetmesini umabilir. Yapılan hata ne olursa olsun yine de her an tevbe edip durumunu düzeltebilir. Allah sonsuz rahmet ve adalet sahibi iken, müminlere cenneti ve başarıyı vaat etmişken ümitsizliğe kapılmak, ancak şeytanın bir hilesidir. Hz. Yakub (as)'ın Kuran'da bildirilen şu öğüdü, tüm müminler için yol göstericidir:

... Allah'ın rahmetinden umut kesmeyin. Çünkü kafirler topluluğundan başkası Allah'ın rahmetinden umut kesmez. (Yusuf Suresi, 87)

HER OLAYIN KURAN AHLAKIYLA DEĞERLENDİRİLMESİ

Müminin yaşamının amacı, Allah'a kulluk etmekten başka bir şey değildir. İnsan dünya üzerinde kendi hırslarına göre yaşa-

mak, tutkularının peşinde koşmak ya da başka insanlara hizmet etmek için değil, yalnızca ve yalnızca Allah'a kulluk etmek için yaratılmıştır.

Allah'a kulluk etmesinin yolu ise, Kuran'ı ve sünneti kendisine rehber edinmesidir. Mümin için nihai amaç, Kuran'ın her hükmüne elinden gelenin en fazlasıyla uyabilmektir.

Kuran'a bakıldığında ise, müminin yalnızca namaz, oruç, hac gibi muhkem ibadetlerle değil, aynı zamanda diğer başka ibadetlerle de yükümlü kılındığını görürüz. Örneğin bir ayette **"Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütle çağır ve onlarla en güzel bir biçimde mücadele et..."** (Nahl Suresi, 125) emri verilir. Burada kast edilen "hikmet" in ve "güzel öğüt" ün ne olduğunu, mümin, hem Kuran'ın genel ruhuna ve üslubuna bakarak, hem de kendi akıl ve anlayışına başvurarak bulacaktır.

Müminin aklını ve anlayışını devreye sokmasını gerektiren pek çok yükümlülük daha vardır. Örneğin Allah Kuran'da, müminin karşılaşacağı insan tiplerini ve toplum modellerini haber verir, bunlara karşı gösterilmesi gereken tavırları da bildirir. Hatta çoğu zaman, karşılaşılan insan tipine ve onun öne sürdüğü mantıklara karşı söylenmesi gereken sözler, "De ki" ile başlayan ayetlerde haber verilir.

Mümine karşılaşacağı durumlarla ilgili bilgi ve emir veren tüm bu ayetler, Kuran'da çok açık bir biçimde yazılıdır. Ancak, bunların günlük yaşama aktarılması, öncelikle Kuran'da kast edilen durumların günlük hayatta teşhis edilmesini gerektirir ki, müminin aklının ve anlayışının devreye girdiği husus budur.

Kuran'da, farklı insan tipleri anlatılır; Müslümanlar, müşrikler, münafıklar, kalplerinde hastalık olanlar, Hıristiyanlar, Museviler gibi. Mümin bunlarla ilgili ayetleri çok iyi öğrenebilir; çünkü asıl

yapılması gereken şey, Kuran'da tarif edilen bu insan karakterlerini çok iyi tanıyabilmek, insan ilişkilerini ve tüm yaşamını Allah'ın emirleri doğrultusunda şekillendirmektir.

Mümin bilmelidir ki, etrafındaki tüm insanlar, Kuran'da tarif edilen bu insan modellerinin birine girmektedir. Çünkü hepsi yaratılmıştır ve **"Biz, bir 'oyun ve oyalanma konusu' olsun diye göğü, yeri ve ikisi arasında bulunanları yaratmadık"** (Enbiya Suresi, 16) hükmü gereği bir amaç üzere, Allah'ın Kuran'da tarif ettiği toplum modelini oluşturmak için vardırırlar.

Mümin, bu gerçeğin bilincinde olarak hareket ederse, Allah'ın kendisine yüklediği sorumlulukları tam olarak yerine getirebilir. İnsanın gördüğü her madde, her olay gerçekte Kuran'da yazılanların birer yansımasından başka bir şey değildir. Bir ayette, bu konu şöyle açıklanmıştır:

Biz ayetlerimizi hem afakta, hem kendi nefislerinde onlara göstereceğiz; öyle ki, şüphesiz onun hak olduğu kendilerine açıkça belli olsun. Herşeyin üzerinde Rabbinin şahit olması yetmez mi? (Fussilet Suresi, 53)

İşte tüm evren, gerçekte Kuran'ın "afakta" (ufuklarda) görünen ayetlerinin toplamından ibarettir. Nasıl bir tablo, kendi ressamını tanıtırırsa, o tablodaki her detay, ressamın fırçasının izlerini gösterirse, tüm evren ve o evrenin her detayı da herşeyin yaratıcısı olan Allah'ı göstermek için vardır.

Mümin bu gerçeğin bilincine vardıkça, hem Allah'ı daha iyi tanıır ve O'na daha çok yaklaşır, hem de O'nun hükümlerine çok daha ayrıntılı bir biçimde itaat eder. Hayatın her detayının gerçekte Kuran'da tarif ya da işaret edilen bir "ayet" olduğunu kavradıkça, "günlük yaşam" denen şeyin her aşamasında Kuran'a göre düşünecek ve Kuran'ın hükümlerini uygulayacak hale gelir. Her olay, Allah'ın yarattığı kadere bağımlı olarak geli-

şir, bu yüzden de herşeyin bir sebebi ve hikmeti vardır. Mümine düşen, karşılaştığı her olayı Kuran'a göre yorumlamak ve Kuran'da belirtilen tepkileri vermektir. Eğer "boş" bir şeyle karşılaşır, Kuran'ın hükmüne göre ondan yüz çevirmelidir.

Müminin karşılaştığı her olayı Kuran ayetlerine göre yorumlaması, öncelikle Kuran'a dayalı bir ahlak ve karakter geliştirmesine bağlıdır. Bunun için de cahiliyenin telkin ettiği tüm kültürü ve karakter özelliklerini üzerinden atması gerekir. Bir olay karşısında ne yapması gerektiğine, cahiliye toplumunda yerleşik olan kıstaslara göre değil, Kuran'a göre karar vermelidir. Kuran'da ise karşılaştığı her duruma ışık tutan bir çözüm bulacaktır. Çünkü o, "**herşeyin açıklayıcısı**" (Nahl Suresi, 89) olarak insanlara indirilmiştir.

KALPTEKİ NİYETİ ALLAH'IN BİLMESİ

İnkarcıların en temel özelliklerinden biri, samimiyetsiz olmalarıdır. Hem Allah'a, hem diğer insanlara, hem de kendilerine karşı samimiyetsizdirler. İnsanların yüzüne karşı menfaat gereği çok sıcak davranırken, içlerinden onlara karşı çok kolay kin veya kıskançlık besleyebilmektedirler. Aynı iki yüzlülüğü kendilerine karşı da yaparlar; yaptıkları yanlışları kendileri de bildikleri halde bilinçaltlarına iter ve kendi kendilerini mükemmel bir insan olduklarına inandırırılar.

Bu samimiyetsizliğin temelinde, kalplerinden geçen düşüncelerin kimse tarafından bilinemeyeceği ve dolayısıyla bu düşünceler nedeniyle kimse tarafından suçlanamayacakları yanılgısı yatar. Bu yanılgı kendileriyle aynı ahlak bozukluğuna sahip olan kişiler arasında geçerlidir; kimse kimsenin gerçek düşüncelerini bilmez. Ancak hesaplamadıkları bir şey vardır; Allah, insanların zihinlerinden geçen tüm düşünceleri, hatta kendilerinin bile farkına

varmadıkları bilinçaltılarını en iyi biçimde bilendir. Allah'ın gizli veya açık herşeyi bilen olduğu ayetlerde şöyle bildirilmektedir:

Göklerde ve yerde olanların tümünü bilir; sizin saklı tuttuklarınızı da, açığa vurduklarınızı da bilir. Allah, sinele- rin özünde saklı duranı bilendir. (Tegabün Suresi, 4)
Sözünüzü ister gizleyin, ister açığa vurun. Şüphesiz O, sinelerin özünde saklı duranı bilendir. O, yarattığını bil- mez mi? O, Latif'tir; Habir'dir. (Mülk Suresi, 13-14)

Hiç kimse, Allah'ın bilgisi dışında bir diğeriyle konuşamaz,hiç kimse Allah'ın bilgisi dışında bir plan yapamaz, bir düzen kura- maz. Kuran'da bu gerçek şöyle ifade edilmiştir:

Allah'ın göklerde ve yerde olanların tümünü gerçekten bilmekte olduğunu görmüyor musun? Fısıldaşmakta olan üç kişiden dördüncüleri mutlaka O'dur; beşin altın- cısı da mutlaka O'dur. Bundan az veya çok olsun, her ne- rede olsalar mutlaka O, kendileriyle beraberdir. Sonra yaptıklarını kıyamet günü kendilerine haber verecektir. Şüphesiz Allah, herşeyi bilendir. (Mücadele Suresi, 7)

Dolayısıyla insanın Allah'ı aldatması hiçbir şekilde mümkün değildir. Allah, kişinin yaptığı tüm fiilleri, kalbinden geçen dü- şünceleri, hatta onun dahi tam olarak bilmediği bilinçaltını bi- lir. Bir ayette şöyle bildirilir:

Andolsun, insanı Biz yarattık ve nefsinin ona ne vesve- seler vermekte olduğunu biliriz. Biz ona şahdamarın- dan daha yakınız. (Kaf Suresi, 16)

Bu durumda insanın yapması gereken şey, Allah'a karşı son derece samimi ve boyun eğici olmaktan başka bir şey değildir. Allah insanın ne olduğunu bilirken, Allah'a karşı kendini oldu- ğundan üstün göstermeye çalışmanın hiçbir anlamı yoktur. İn- san, zaafalarını, eksiklerini, kusurlarını, imani zayıflıklarını Allah'a

samimi bir biçimde açmalı ve O'ndan yardım istemelidir.

Peygamberler, Allah ile olan samimi bağlantının en güzel örnekleridir. Allah'a **"Rabbim, bana ölüleri nasıl dirilttiğini göster" şeklinde dua eden, Allah kendisine "inanmıyor musun?" diye sorunca da, "hayır (inandım), ancak kalbimin tatmin olması için"** (Bakara Suresi, 260) şeklinde cevabı ile Hz. İbrahim (as), bu konuda Kuran'da örnek verilmektedir. Aynı şekilde, Allah kendisine **"Firavun'a git"** emrini verdiğiğinde, **"Rabbim, gerçekten onlardan bir kişi öldürdüm, beni öldürmelerinden korkuyorum"** (Kasas Suresi, 33) diyerek Allah'tan güç ve dirayet isteyen Hz. Musa (as)'ın ayette bildirilen sözleri bir samimiyet örneğidir.

İnsan Allah'a muhtaç olduğunu kavramadan kendini güçlü, dirayetli, takva sahibi, cesur görmeye çalışmakla bu özelliklere kavuşmaz. Çünkü **"... insan zayıf olarak yaratılmıştır"** (Nisa Suresi, 28) ve bu zaafı, Allah'a muhtaç olduğunu iyice anlasın diye vardır. Bu nedenle, samimi bir biçimde Allah'a yakınlaşmalı, kendisinde gördüğü her türlü hata için Rabbimiz'e sığınmalı, Rabbimiz'den yardım ve destek istemelidir.

DÜNYA HAYATININ GEÇİCİLİĞİ

İnsan dünyaya geçici bir süre için gelmiştir. Burada hem imtihan edilecek, hem eğitilecek, sonra da ahiretteki ebedi yurdu-na gidecektir. Dünyadaki nimetler, güzellikler ise, cennetteki gerçek nimetlerin çok eksik bir kopyası olarak, ahireti hatırlatmak kastıyla yaratılmışlardır. Ancak inkarcılar bunu kavrayamaz ve ebedi sandıkları dünya hayatını varlıklarının tek amacı haline getirirler. Bu ise tam anlamıyla bir aldanıştır. Çünkü son derece geçici, eksik ve kusurlu olan dünya nimetleri, ebediyete ve

mükemmelliğe istek duyan insanı tatminden çok uzaktırlar. Yüce Rabbimiz Allah dünyanın nasıl bir aldanış yeri olduğunu bir ayette şöyle bildirir:

Bilin ki, dünya hayatı ancak bir oyun, '(eğlence türünden) tutkulu bir oyalama', bir süs, kendi aranızda bir övünme (süresi ve konusu), mal ve çocuklarda bir 'çoğalma-tutkusu'dur. Bir yağmur örneği gibi; onun bitirdiği ekin ekicilerin (veya kafirlerin) hoşuna gitmiştir, sonra kuruyuverir, bir de bakarsın ki sapsarı kesilmiş, sonra o, bir çer-çöp oluvermiştir. Ahirette ise şiddetli bir azap; Allah'tan bir mağfiret ve bir hoşnutluk (rıza) vardır. Dünya hayatı, aldanış olan bir metadan başka bir şey değildir. (Hadid Suresi, 20)

Gerçekten de, gafflet içinde yaşayan inkarcıların hepsi, üstte sayılan birkaç geçici değere (mal ve çocuklarda çoğalma tutkusu, övünme gibi) ulaşmayı amaç edinerek yaşarlar. Al-i İmran Suresi'ndeki ayetlerde, dünyadaki aldatici süsler hakkında şöyle buyrulmaktadır:

Kadınlara, oğullara, kantar kantar yığılmış altın ve gümüşe, salma güzel atlara, hayvanlara ve ekinlere duyulan tutkulu şehvet insanlara 'süslü ve çekici' kılındı. Bunlar, dünya hayatının metadır. Asıl varılacak güzel yer Allah Katında olandır. De ki: "Size bundan daha hayırlısını bildireyim mi? Korkup sakınanlar için Rablerinin Katında, içinde temelli kalacakları, altından ırmaklar akan cennetler, tertemiz eşler ve Allah'ın rızası vardır. Allah, kulları hakkıyla görendir." (Al-i İmran Suresi, 14-15)

Dünya, ahiretle karşılaştırılmayacak kadar basit ve değersizdir. Nitekim Arapçadaki "dünya" kelimesi, "dar, sıkışık, pis yer" anlamından türemiştir. İnsanlar dünya üzerinde geçirecekleri 60-70 yıllık ömrü başta çok uzun ve tatmin edici sanır-

lar, oysa çok kısa bir süre sonra bu ömrün sonuna gelir. Ölüm yaklaştıkça da, yaşadıkları hayatın ne kadar kısa olduğunu daha iyi anlarlar. Mahşer (diriliş) günü ise, onlarla şöyle konuşulur:

**Dedi ki: "Yıl sayısı olarak yeryüzünde ne kadar kaldınız?"
Dediler ki: "Bir gün ya da bir günün birazı kadar kaldık, sayanlara sor." Dedi ki: "Yalnızca az (bir zaman) kaldınız, gerçekten bir bilseydiniz. Bizim, sizi boş bir amaç uğruna yarattığımızı ve gerçekten Bize döndürülüp getirilmeyeceğinizi mi sanmıştınız?" (Müminun Suresi, 112-115)**

Allah'a isyan ederek dünya hayatına hırsla kapılmak ve ahireti göz ardı etmek, ebedi cehennemle cezalandırılacak bir suçtur. Allah, "**Kitabın bir bölümüne inanıp da bir bölümünü inkâr edenler**" hakkında şu hükmü verir:

İşte bunlar, ahireti verip dünya hayatını satın alanlardır; bundan dolayı azapları hafifletilmez ve kendilerine yardım edilmez. (Bakara Suresi, 86)

Başka ayetlerde ise şöyle buyrulmaktadır:

Bizimle karşılaşmayı ummayanlar, dünya hayatına razı olanlar ve bununla tatmin olanlar ve Bizim ayetlerimizden habersiz olanlar; İşte bunların, kazandıkları dolayısıyla barınma yerleri ateştir. (Yunus Suresi, 7-8)

Bazı insanlar dünyanın Allah'ın yarattığı geçici bir yurt olduğunu inkar ederler. Dahası bu geçici yurttan Allah'ın yarattığı bazı nimetlere Rabbimiz'den yüz çevirerek hırsla bağlanır, bunları sahiplenirler. Böyle bir insan, bu tavrını değiştirmese, elbette ki azaba müstahaktır. Kuran'da, böylelerinin durumu çok açık ifade edilmiştir. Ayetlerde şöyle hükmedilmiştir:

Artık kim taşkınlık edip-azarsa, Ve dünya hayatını seerse, Şüphesiz cehennem, (onun için) bir barınma yeridir. (Naziat Suresi, 37-39)

DÜNYA BİR RÜYA YERİDİR. "İNSANLAR UYKUDADIRLAR, ÖLÜM İLE UYANIRLAR."

ADNAN OKTAR: *Bakın Müslümanların epey bir kısmı bu konudan çekiniyorlar. Madde insanların beyninde oluşuyor görüntü olarak Allah oluşturuyor. Dışarıda vardır ama dışarıdaki saydam olan, simsiyah karanlık olan madde ile insanın bir bağlantısı olmuyor. Onu Allah biliyor. Asıl gördükleri Allah'ın beyinlerinde yarattığı görüntüdür. O görüntü de Allah'ın meydana getirdiği hafif amperdeki bir elektrikle oluşuyor. Çok az bir amperdeki elektrikle, beynine gelen çok düşük volttaki bir elektrik beyninin içerisinde, şu kadarlık et parçasının içerisinde bütün bu alem oluşuyor. Ve insanlar konuşuyor, kavga ediyor. Elindeki çeki senedi yırtıyor birbirlerinin başına atıyorlar. Arbede çıkartıyorlar, kan gövdeyi götürüyor. Hepsi beyninin içinde oluşuyor. İnsanlar da rüyasında kavga ederler, olay çıkartırlar. Kaçar, kovalanırlar, hastaneye kalkar, bağırır, çağırır, ağlar. "Aman" der "kabusmuş" der, insanlar. Dünya da işte bir rüya yeridir. Öldüğümüzde biz yine bu rüyadan başka bir rüyaya geçmiş olacağız. İnsan rüyadan rüyaya geçer. Hatta "**siz tabakadan tabakaya bindirileceksiniz**" diyor Allah, ayet var "**tabakadan tabakaya bindirileceksiniz**". Şeytandan Allah'a sığınırım. Rüyadan rüyaya geçiyor insanlar, hatta uyandığında bak, diyor ki adam ayet bu: "**Bizi yattığımız yerden kim kaldırdı?**" diyor. Adam uyuduğu kanaatinde, uykudan kalktığı kanaatinde, rüyadan kalktığı kanaatinde "uyuyorduk biz" diyor, "yattık, kalktı burası neresi, nerdeyiz biz?" diyor, "ne oldu böyle?" diyor. Aklına da gelmiyor öldüğü. Sonra çağırıcı çağırdığında herkes o tarafa koştuğunda cehennemden arazisine giriyorlar. "**Eyyah bize**" diyorlar "bu din günü" diyorlar. "Öldük" diyorlar. "Öldük ve dirildik" diyorlar. "Şimdi anladık" diyorlar. "**Eyyah**" diyorlar, ayet var Kuran ayeti. "**Bu din günü**" diyorlar. Sonra da Allah'a diyorlar: "**Ya Rabbi**" diyorlar,*

“bizi geri gönder, biz anladık” diyorlar, **“hata yaptık, eksikliklerimiz var, çok mükemmel olacağız”** diyorlar. Allah diyor ki, **“dönseler yine ahlaksızlıklarına devam ederler”** diyor Allah. Çünkü onlar kendilerini çok akıllı zanediyorlar. O görüntüyü bilerek döneceklerini zannediyorlar. Halbuki Allah onları unutturarak gönderir, gönderse bile, farz edelim gönderse. Gönderdiğinde ne diyecek biliyor musun? Hatta o hatırlasa, farz edelim onu hatırlasa bile, **“ya, ne korkunç rüya gördüm arkadaşım”** der. Ve eski azgınlığına bütün şiddeti ile devam edecektir. Rüyasında birçok dinsiz, cehenneme gittiğini görür. Etkileniyorlar mı? Yoo. Öldüğünü de görür rüyasında, etkilenmezler. Aynısıdır işte, yani o yine etkilenmez, yine kaldığı yerden devam eder. Başka?

ALTUĞ BERKER: Hocam, ahirzamansohbetleri@hotmail.com sitemize soru sormuş okuyucularımız: **“Mümin neler karşısında üzüntü duymalıdır? Peygamberimiz (sav) ve büyük İslam alimleri neler karşısında üzüntü duymuşlardır? Teşekkür ederim, Atakan.”**

ADNAN OKTAR: **Üzüntünün tamamı haramdır.** Yani bütün üzüntü çeşitlerinin tamamı haramdır. Çünkü üzüntü, (haşa) Allah’a isyandır. Çünkü bir şey meydana gelmiş, adam üzülüyor. Şer görünse de, mutlaka hayır vardır. Mutlaka hayır vardır. **“Üzülmeyin, gevşemeyin”**, şeytandan Allah’a sığınırım, **“inaniyorsanız güçlü olan sizsiniz, galip olan sizsiniz”** diyor Allah. Mehdiyet’e de bakan bir ayettir bu. Bu muhkem ayet. Allah haram kılmıştır üzülmeyi. Müslüman üzülmez. İmanı zayıfsa, yahut inanmıyorsa üzülür. Çünkü onu kendi yaptı sanır. Dünyaya aşiktir o, dünyevi bir olay onu çok sarsar. O görüntü içerisinde, hani var ya film seyredip ağlayan tipler... Filmin hemen akabinde, sinemadan çıktı mı; mese-la kovboy filminden çıkıyor, kovboy gibi yürüyerek çıkan tipler oluyor böyle, o kadar etkisinde kalıyor değil mi?... Böyle kendi de o

havaya giriyor, yani kendinin de o filmin bir kahramanı olduğuna inanıyor. Böyle tipler çok çok fazladır.

SUNUCU: Efendimiz (sav)'in de böyle bir hadisi var. "Sizlerin içlerinizde en kötünüz, dünyayı sevendir" diyor Hocam.

ADNAN OKTAR: Hayır, dünyanın ne olduğunu bilseler, sevmeyizler, bu kadar bağlanmazlar. Ne olduğundan haberleri yok. Şimdi mesela ben bu fincanı elime alıyorum; yani bayağı net. Çok çok net. 3 boyutlu görünüyor. Yani görüntü gibi görünmüyor. Benden uzakta görünüyor ayrıca, o kadar kaliteli bir görüntü oluyor beynimde. Bir de his var yani dokunma hissi de oluşmuş. Bu da beynimin içinde. Ama sanki uzakta dokunuyormuşum gibi. Yani his kalitesi 3 boyutlu olduğu için, gerçekten uzakta dokunuyormuşum imajı veriyor şu an bana. Bir de tadı var. Yani alenen ıhlamur. Şekerli, kokusu da var. Şimdi inanmayan beri gelsin. Halbuki hepsi beynimin içerisinde oluyor. İşte bu görüntünün ve hislerin 3 boyutlu kalitesinden dolayı, üçü de çok, beşi de çok kalitelidir hislerin. Yani çok kaliteli yaratıyor Allah hisleri. Yani kusursuz, temiz ve çok nettir. Ama ahiret daha nettir tabii. ...

CİHAT GÜNDOĞDU: Hadis-i şerifte de Hocam, sizin söylediğiniz gibi, inşaAllah: "İnsanlar uykudadırlar, ölüm ile uyanırlar" diye geçiyor inşaAllah.

ADNAN OKTAR: "İnsanlar uykudadırlar, ölüm ile uyanırlar." Uyanırlar, yine bir uykuya geçmiş olurlar, tabii. Ama bak bu çok net, yani konuyu tam açıklıyor. "İnsanlar uykudadırlar, ölüm ile uyanırlar." İşte bizim anlattığımız konunun bir özeti bu. Ve bunu Peygamber (sav) söylüyor. Mesela rüyasında bir şey görüp ağlamak nasıl mantıksızsa, üzülme nasıl mantıksızsa, aynı şekilde dünyada bir şey olduğunda, ona üzülüp ağlamak da aynı şekilde mantıksızdır. (Şayın Adnan Oktar'ın 4 Mart 2010 tarihli www.harunyahya.tv röportajından)

MÜLKÜN GERÇEK SAHİBİ ALLAH'TIR

İnsanların çektiği acıların ya da birbirlerine yaptıkları eziyetlerin başlıca nedenlerinden biri, mülk kavgasıdır. Hatta cahiliye ahlakını yaşayan insanların neredeyse bütün hayatları, "mülk sahibi olma" hırsına dayanır. Bu kişiler sürekli daha fazla mala sahip olabilmek için uğraşır, bu tutkuyu yaşamlarının en büyük amacı haline getirirler.

Oysa dünya hayatının temelini oluşturan bu "**çoğalma tutkusu**" (Hadid Suresi, 20), tam manasıyla bir aldanıştır. Çünkü yeryüzündeki tüm mülkün sahibi Allah'tır. İnsanlar, "mal sahibi" olduklarını sanmakla kendilerini aldatırlar. Sahip olduklarını sandıkları şeyleri kendileri yaratmamışlardır, o şeyleri yaşatmaya güçleri yetmez. Yok olmalarını da engelleyemezler. Dahası, bir şeye "sahip" olacak bir durumları yoktur, çünkü kendileri bir başka varlığa aittirler: "**İnsanların sahibi**" (Nas Suresi, 2) olan Allah'ın kontrolü altındadırlar.

Kuran'da, tüm varlıkların, kendilerini yaratmış olan Allah'ın mülkü olduğu şöyle haber verilir: "**Göklerde, yerde, bu ikisinin arasında ve nemli toprağın altında olanların tümü O'nundur**". (Taha Suresi, 6) Bir başka ayette ise şöyle denir: "**Göklerin ve yerin mülkünün Allah'a ait olduğunu bilmiyor musun? O, kimi dilerse azaplandırır, kimi dilerse bağışlar. Allah, herşeye güç yetirendir.**" (Maide Suresi, 40)

Allah, sahip oldukları malları insanlara dünya hayatında "emanet" olarak vermiştir. Bu emanet, belli bir vakte kadardır ve elbette günü geldiğinde hesabı sorulacaktır.

İnsana sorulacak olan hesap, kendisine "emanet" olarak verilen mülkü nasıl ve hangi mantıkla kullandığıdır. Eğer o mülkü kendisinin saymış, sahiplenmiş ve o mülkü nasıl kullanması gerektiğini kendisine anlatan resullere karşı, ayette bildirildiği

gibi, **"Mallarımız konusunda dilediğimiz gibi davranmaktan vazgeçmemizi senin namazın mı emrediyor?"** (Hud Suresi, 87) diye cevap vermişse, büyük bir azaba müstahak olur. Kuran'da, bu kişilerin ahirette karşılaşacakları durum şöyle haber verilmiştir:

Allah'ın, bol ihsanından kendilerine verdiği şeylerde cimrilik edenler, bunun kendileri için hayırlı olduğunu sanmasınlar. Hayır; bu, onlar için şerdir; kıyamet günü, cimrilik ettikleriyle tasmalandırılacaklardır. Göklerin ve yerin mirası Allah'ındır. Allah yaptıklarınızdan haberi olandır. (Al-i İmran Suresi, 180)

Ayette belirtildiği gibi, Allah'ın bol ihsanından insanlara verilen mallar, o insanlar tarafından "cimrilik" yapmadan harcanması içindir. İnsan, malı sahiplenip onu muhafaza etmeye çalışmak yerine, malın gerçek sahibinin Allah olduğunu bilmek ve malı Rabbimiz'in emrettiği biçimde harcamakla yükümlüdür. Kendisine emanet verilen mallardan, kendi ihtiyaçları için gerekli olan makul bir kısmını kullanacak, **"ihtiyaçtan arta kalanı"** (Bakara Suresi, 219) ise Allah yolunda harcaacaktır. Eğer Allah yolunda harcamak yerine, bu malları "biriktirmeye" kalkarsa, onları sahiplenmiş olur. Bunun ahiretteki cezası ise çok ağırdır. Bu kimseler hakkında Allah Kuran'da şöyle buyurmaktadır:

... Altını ve gümüşü biriktirip de Allah yolunda harcamayanlar... Onlara acı bir azabı müjdele. Bunların üzerlerinin cehennem ateşinde kızdırılacağı gün, onların alınları, böğürleri ve sırtları bunlarla dağlanacak (ve:) "İşte bu, kendiniz için yığıp-sakladıklarınızdır; yığıp-sakladıklarınızı tadın" (denilecek). (Tevbe Suresi, 34-35)

İslam'da "iktisat" vardır, ama "malı yığma" yoktur. Müminler,

yığılacak mallara değil yalnızca Allah'a güvenirler. Allah da bu tevekküllerine karşılık onların bereketini artırır. İnfak ettikleri (Allah yolunda harcadıkları) mallara karşılık, onlara çok daha fazlasını verir. Ancak onlar bunu da infak ederler, Allah nimetini daha da artırır. Bir ayette, infakın bereketi şöyle ifade edilir:

Mallarını Allah yolunda infak edenlerin örneği yedi başak bitiren, her bir başakta yüz tane bulunan bir tek tannenin örneği gibidir. Allah, dilediğine kat kat artırır. Allah (ihşanı) bol olandır, bilendir. (Bakara Suresi, 261)

Malı sahiplenen ve onu hayır yolunda harcamayıp biriktirenin durumu ise şöyle anlatılır:

... O, mal yığıp biriktiren ve onu saydıkaçı sayandır. Gerçekten malının kendisini ebedi kılacağını sanıyor. Hayır; andolsun o, 'hutame'ye atılacaktır. "Hutame"nin ne olduğunu sana bildiren nedir? Allah'ın tutuşturulmuş ateşidir. (Hümeze Suresi, 2-6)

ŞÜKÜR

Allah herşeyi bir amaç ve hikmetle yarattığı gibi, insana verdiği nimetleri de bir amaç üzerine yaratmıştır. İnsana verilen herşey; hayat, iman, rızıklar, sağlık, göz, kulak tüm bunlar, insanın Allah'a şükretmesi için birer nimettir.

Bir insan üzerindeki gaflet perdesini kaldırır da, etrafını şuurulu bir biçimde gözlerse, hoşuna giden herşeyin Allah'tan gelen bir nimet olduğunu görebilir. Yediği tüm besinler, soluduğu temiz hava, etrafındaki güzellikler, tüm bunları görmesini sağlayan gözü, herşey, ama herşey Allah'tan bir nimettir. Öyle ki, bu nimetler sayılamayacak kadar çokturlar. Bu gerçek Kur'an'da şöyle bildirilmektedir:

Eğer Allah'ın nimetini saymaya kalkışacak olursanız, onu bir genelleme yaparak bile sayamazsınız. Gerçekten Allah, bağışlayandır, esirgeyendir. (Nahl Suresi, 18)

Ve kuşkusuz tüm bu nimetlerin de bir amacı vardır. Tüm bunlar, insanlar nefislerinin dilediği gibi kullansın, sorumsuzca ve şımarıkça tüketsin, talan etsin diye yaratılmamışlardır. Aksine, nimetin verilmesindeki amaç, o nimeti kullanan kişiyi Allah'a yöneltmektir. Çünkü verilen herşey, karşılığında şükürü gerektirir. En büyük ve en güzel nimetleri hiç durmaksızın insanlara veren Allah'a ise, en fazla ve en samimi şükürü yapmak gerekir.

Şükür hem büyük bir ibadettir, hem de insanı "azgınlaşmaktan" korur. Çünkü insanın nefsinde, zenginlik ya da güç bulunduğu zalimleşmeye, zorbalaşmaya, vicdansızlaşmaya karşı bir eğilim vardır. Zenginleşir, güzel imkanlara kavuşursa, acizliğini unutmaya ve kibirlenmeye başlar. Şükür, işte bu "azgınlaşmayı" engeller. Şükreden insan bilir ki eline geçen her nimeti kendisine veren Allah'tır. Bu nimeti de, Allah'ın yolunda, Rabbimiz'in istediği biçimde kullanmakla yükümlüdür. Kendilerine büyük makam, büyük mülk ve hakimiyet verilen Hz. Davud (as), Hz. Süleyman (as) gibi peygamberlerin tevazu ve olgunluklarının sırlarından biri budur. Kendisine verilen mülk nedeniyle azgınlaşan Karun'un da asıl sorunu, şükretmeyi bilmemesidir.

Eğer mümin, kendisine verilen nimetlerden dolayı azgınlaşmayacağını, kibirlenip şımarımayacağını yaptığı şükürle Allah'a gösterirse, Allah da ona daha fazla nimet verir. Allah'ın Kur'an'da verdiği **"Andolsun, eğer şükrederseniz gerçekten size artırırım ve andolsun, eğer nankörlük ederseniz, şüphesiz, Benim azabım pek şiddetlidir"** (İbrahim Suresi, 7) hükmü, bunu ifade etmektedir.

Şükür, yalnızca Allah'a söz ile hamd etmekle değil, Rabbi-

miz'in verdiği tüm nimetleri Hak yolunda kullanmakla olur. Mümin, kendisine verilen herşeyi, en hayırlı şekilde kullanmakla yükümlüdür. En başta da, Allah'ın kendisine verdiği bedeni O'nun rızası için, O'nun yolunda fikri mücadele yürütmek için kullanacaktır. Kuran'da, Allah'ın nimetlerine şükretmenin, O'nun nimetlerini başkalarına anlatmakla, yani din ahlakını tebliğ etmekle olacağı şöyle ifade edilir:

Elbette Rabbin sana verecek, böylece sen hoşnut kalacaksın. Bir yetim iken, seni bulup da barındırmadı mı? Ve seni yol bilmez iken, 'doğru yola yöneltip iletmedi mi? Bir yoksul iken seni bulup zengin etmedi mi? Öyleyse, sakın yetimi üzüp-kahretme. İsteyip-dileneni azarlayıp-çıkışma. Rabbinin nimetini durmaksızın anlat. (Duha Suresi, 5-11)

HER AN DEVAM EDEN İMTİHAN

Başta da belirttiğimiz gibi, dünya üzerinde gerçekleşen ve insanın da şahit olduğu hiçbir olay, amaçsız ve boşuna gerçekleşmez. Allah herşeyi bir hikmete göre yaratır. Bunu kavramak ise, insanın bilincine bağlıdır. İmanı, dolayısıyla da akli ve basireti artan insan, giderek olaylardaki hikmetleri daha iyi kavrar.

Bu hikmetlerin en önemlilerinden biri ise, insanın imtihan edilmesidir. Allah, karşısına çıkardığı özel yaratılmış durumlarla, insanın samimiyetini ve imanını dener. Ona bazen nimet verir, şükredip etmediğini ortaya çıkarır. Bazen de sıkıntı verir, tevekküllü ve sadakatli davranıp davranmadığını ortaya çıkarmak için. Bir ayette şöyle denmektedir:

Her nefis ölümü tadıcıdır. Biz sizi, şerle de, hayırla da deneyerek imtihan ediyoruz ve siz Bize döndürüleceksiniz. (Enbiya Suresi, 35)

İmtihanın farklı farklı çeşitleri olacaktır. Bu durum bir başka ayette şöyle açıklanır:

Andolsun, Biz sizi biraz korku, açlık ve bir parça mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabır gösterenleri müjdele. (Bakara Suresi, 155)

Aslında insanın tüm yaşamı, imtihan sırrına uygun olarak yaratılmıştır. Öncelikle bedeni, imtihan edilmek içindir. Kuran'da "**Şüphesiz Biz insanı, karmaşık olan bir damla sudan yarattık. Onu deniyoruz. Bundan dolayı onu işiten ve gören yaptık**" (İnsan Suresi, 2) hükmü verilir. Dolayısıyla insanın işittiği ve gördüğü herşey, gerçekte kendisi için bir imtihan sebebidir. Karşılaştığı her olayda önünde iki seçenek vardır; ya Kuran'ın hükmüne ya da kendi nefsinin tutkularına göre hareket edecektir. Allah, çeşitli zorluklar meydana getirerek müminin sabrını ve kararlılığını da dener. Bunların en önemlilerinden biri, inkarcılar tarafından müminlere yapılan baskılardır. Sözlü saldırılar, alay etmeler, fiziksel baskılar, hatta işkenceler ve öldürme teşebbüslerini içeren tüm bu faaliyetler, ancak müminleri sınamak içindir. Bir ayette şöyle buyrulmaktadır:

Andolsun, mallarınızla ve canlarınızla imtihan edileceksiniz ve sizden önce kendilerine kitap verilenlerden ve şirk koşmakta olanlardan elbette çok eziyet verici (sözler) işiteceksiniz. Eğer sabreder ve sakınırsanız (bu) emirlere olan azimdendir. (Al-i İmran Suresi, 186)

İmtihandaki en önemli husus, karşılaşılan durumun Allah'ın yarattığı özel bir deneme olduğunun kavranmasıdır. Eğer insanın kavrayışı sınırlı olur da, karşılaştığı durumun bir imtihan olduğunu anlamazsa, son derece yüzeysel bir bakış açısına sahip olur. Kuran'da, kendilerine konulan cumartesi yasasını aşan bazı Musevilerin karşılaştığı bu tür bir durum şöyle anlatılır:

Bir de onlara deniz kıyısındaki şehri(n uğradığı sonucu) 8sor. Hani onlar cumartesi (yasağını çiğneyerek) haddi aşmışlardı. 'Cumartesi günü iş yapma yasağına uydularında', balıkları onlara açıktan akın akın geliyor, 'cumartesi günü iş yapma yasağına uymadıklarında' ise, gelmiyorlardı. İşte Biz, fıskı sapmaları dolayısıyla onları böyle imtihan ediyorduk. (Araf Suresi, 163)

Bu nedenle mümin, hayatının her anında bir imtihan dünyasında yaşadığını bir an olsun unutmamak ve Allah'ın hikmetlerini görebilmek için dua etmeli, dikkatli ve ihtiyatlı davranmalıdır. Unutulmamalıdır ki, cennet gibi büyük bir mükafat, sadece "iman ettik" demekle kazanılmaz. Allah bu gerçeği de ayetlerinde şöyle haber vermiştir:

İnsanlar, (sadece) "İman ettik" diyerek, sınanmadan bırakılacaklarını mı sandılar? Andolsun, onlardan öncekileri sınadık; Allah, gerçekten doğruları da bilmekte ve gerçekten yalancıları da bilmektedir. (Ankebut Suresi, 2-3)

Bir diğer ayette ise, şöyle bildirilir:

Yoksa siz, Allah, içinizden cehd edenleri (çaba harcayanları) belirtip-ayırt etmeden ve sabredenleri de belirtip-ayırdetmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? (Al-i İmran Suresi, 142)

“MÜSLÜMAN ALAY VE İFTİRA İLE İMTİHAN OLUR VE BUNU GÜZELLİK OLARAK GÖRÜR”

ADNAN OKTAR: Müslümanların aleyhinde, Hz. Adem (as) devrinden beri şeytan aleyhte propaganda yapar, mutlaka Müslüman eşittir alay edilen insandır. İftira edilen insandır, işkence gören insandır, mutlaka bu Allah'ın kanunu, sünnetullahtır bu, eğer Müslüman bununla karşılaşmıyorsa zaten imtihan olamıyor, yani üniversite imtihanına gitmiş adamın önünde kağıt yok, kalem yok, soru yok, soru yoksa nasıl imtihan olacak o adam? Biz buraya imtihana gelmedik mi? Ama kağıt boş, bomboş kağıt, imtihan oluyor-sun, boş kağıtla gelen boş kağıtla gider. Sorular zorsa puan da ona göre yüksek olur. İlkokul çocuğuna sorulan soru gibi soru kolay olursa onu herkes cevaplar, bunun sonucunda da hiçbir şey kazanamaz. Zor olacak soru, terleyeceksin; az insan kazanır. Çok az insan kazanır. Herkes kazanamaz. Biz onun için geldik; onun için Müslümana iftirada şaşırılmayacaksınız. Yani onu bir sıhhat alameti olarak, güzellik olarak göreceksin. İmtihanın bir şartı olarak göreceksin, yani iftira atılmayan bir Müslümandan sen şüphelen, bunda bir anormallik var diyeceksin, yani bu adamı herkes destekliyor herkes destekliyorsa herkesin sevdiği adam çok tehlikeli adamdır. Bakın en tehlikeli adam, herkesin sevdiği adamdır. Ahir zamanda Mehdi (as) devrinde, Mehdi (as)'ın sevilmesi hariç, o apayrı bir şey metafizik bir olay o, herkes sevecektir ama başlangıçta Mehdi (as)'dan müthiş bir nefret vardır. Bakın 313 kişinin dışında Mehdi (as)'ın etrafında insan yok, kimse onlarla evlenmez diyor Peygamberimiz (sav) hadiste. (Sayın Adnan Oktar'ın 17 Şubat 2010 tarihli Kocaeli TV röportajından)

ALLAH KİMSEYE KALDIRAMAYACAĞI YÜKÜ VERMEZ

Cahiliye toplumundaki insanların bir bölümü, din ahlakını uygulamanın kendilerine zor geldiğini ve bu nedenle din ahlakına uygun olmayan bir hayat sürdürdüklerini iddia ederler. Böylece Allah'a karşı olan nankörlüklerini kendilerince meşrulaştırmayı, suçlarını hafifletmeyi umurlar. Oysa yalnızca kendilerini aldatmaktadırlar. Çünkü Allah, kimseye kaldıracığından daha ağır bir sorumluluk yüklemeyiz. Allah Bakara Suresi'nde şöyle buyurmaktadır:

Allah, hiç kimseye güç yetireceğinden başkasını yüklemeyiz. Kazandığı lehine, kazandırdıkları aleyhinedir..." (Bakara Suresi, 286)

Bir başka ayette ise, Allah'ın bize seçip beğendiği dinin Hz. İbrahim (as)'ın dini gibi kolay olduğu ifade edilir:

Allah adına gerektiği gibi cehd edin (çaba harcayın). O, sizleri seçmiş ve din konusunda size bir güçlük yüklememiştir, atanız İbrahim'in dini(nde olduğu gibi). O (Allah) bundan daha önce de, bunda (Kur'an'da) da sizi "Müslümanlar" olarak isimlendirdi; elçi sizin üzerinize şahit olsun, siz de insanlar üzerine şahitler olasınız diye. Artık dosdoğru namazı kılın, zekatı verin ve Allah'a sarılın, sizin Mevlanız O'dur. İşte, ne güzel mevla ve ne güzel yardımcı. (Hac Suresi, 78)

Gerçek böyleyken, insanın din ahlakını uygulamanın zor olduğunu, istediği halde bunu yapamadığını iddia etmesi, kuşkusuz bir samimiyetsizliktir. Bu iddiayla da kişi hiç kimseyi kandıramaz; ancak kendi kendini aldatmış olur.

İNKARCILARA SEVGİ DUYMAMA

İnsanın Kuran ahlakını hakkıyla yaşayabilmesi için, cahiliye toplumunun tüm ön yargılarından, batıl inanışlarından ve değer yargılarından tamamen kopması gerekmektedir. Terk edilmesi gereken kavramların başında da, cahiliyenin batıl sevgi anlayışı gelir.

Cahiliyede sevgi menfaat üzerine kuruludur. Bu batıl sistemde bir insan bir diğer insanı kendisine menfaat sağladığı, kendisine baktığı ya da en azından iyi davrandığı için sever. Sevginin bir diğer ölçüsü ise kan bağıdır; insanlar kendi ailelerinden, sü-lalelerinden, "aşiret"lerinden hatta kimi zaman milletlerinden olan başka insanları sırf aralarındaki kan bağı nedeniyle severler.

Oysa mümin için sevginin kıstası bunlar değildir. Çünkü o, herşeyden fazla olarak Allah'ı sevmektedir. Bu, Kuran'da şöyle açıklanır:

İnsanlar içinde, Allah'tan başkasını 'eş ve ortak' tutanlar vardır ki, onlar (bunları), Allah'ı sever gibi severler. İman edenlerin ise Allah'a olan sevgileri daha güçlüdür... (Bakara Suresi, 165)

Allah'ı herşeyden çok seven mümin, diğer insanları da Allah'a olan yakınlıklarına göre sever ya da Allah'a olan nankörlüklerine göre onlardan uzaklaşır. Allah'a nankörlük eden, O'nun dine düşman olan insanlar kendisine çok yakın olsalar da hiçbir şey değişmez. Kuran'da müminlerin bu vasfı şöyle anlatılır:

Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiçbir kavim (topluluk) bulamazsın ki, Allah'a ve elçisine başkaldıran kimselerle bir sevgi (ve dostluk) bağı kurmuş olsunlar; bunlar, ister babaları, ister çocukları, ister kardeşleri, isterse kendi aşiretleri (soyları) olsun. Onlar, öyle kimselerdir ki, (Allah) kalplerine imanı yazmış ve onları

Kendinden bir ruh ile desteklemiştir. Onları, atlarından ırmaklar akan cennetlere sokacaktır; orda süresiz olarak kalacaklardır. Allah, onlardan razı olmuş, onlar da O'ndan razı olmuşlardır. İşte onlar, Allah'ın fırkasıdır. Dikkat edin; şüphesiz Allah'ın fırkası olanlar, felah (umutlarını gerçekleştirip kurtuluş) bulanların ta kendileridir. (Mücadele Suresi, 22)

İnkarcılara karşı az da olsa sevgi beslemek ise, Allah'ın rızasına aykırı bir harekettir ve asla mümine yakışmaz. Kuran'da, bu konuda müminler şu şekilde uyarılmaktadırlar:

Ey iman edenler, Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları veliler edinmeyin. Siz onlara karşı sevgi yöneltiyorsunuz; oysa onlar haktan size geleni inkâr etmişler, Rabbiniz olan Allah'a inanmanızdan dolayı elçiyi de, sizi de (yurtlarınızdan) sürüp-çıkarmışlardır. Eğer siz, Benim yolumda cehd etmek (çaba harcamak) ve Benim rızamı aramak amacıyla çıkmışsanız (nasıl) onlara karşı hâlâ sevgi gizliyorsunuz? Ben, sizin gizlediklerinizi ve açığa vurduklarınızı bilirim. Kim sizden bunu yaparsa, artık o, elbette yolun ortasından şaşırıp-sapmış olur. (Mümtehine Suresi, 1)

Hz. İbrahim (as) ve kavminin tavrı, tüm müminler için mükemmel bir örnektir:

İbrahim ve onunla birlikte olanlarda size güzel bir örnek vardır. Hani kendi kavimlerine demişlerdi ki: "Biz, sizlerden ve Allah'ın dışında taptıklarınızdan gerçekten uzağız. Sizi (artık) tanımayıp-inkar ettik. Sizinle aramızda, siz Allah'a bir olarak iman edinceye kadar ebedi bir düşmanlık ve bir kin baş göstermiştir..." (Mümtehine Suresi, 4)

HİÇBİR ŞEYİ ALLAH'TAN, ELÇİSİNDEN VE FİKRİ MÜCADELEDEN ÜSTÜN GÖRMEMEK

Müminin yükümlülüğü, tüm yaşamı boyunca Allah'a kulluk etmektir. Allah'a kulluk etmek dışında başka herhangi bir mantık üzerine kurulmuş olan bir hayat, Allah'ı inkar etmek ya da O'na ortak koşmak anlamına gelir ki bu davranışın sonu cehennem olabilir.

Bir başka deyişle, dünya yaşamının tümü, mümin için bir araç olmalıdır. Hayatın her parçasını, Allah'a yakınlaşmak ve din ahlakını yaşamak için bir vesile olarak görmelidir. Eğer araç amaç haline gelirse, ki inkarcıların yaptığı budur, bu durum kişinin hem dünyada hem de ahirette büyük acılar yaşamasına vesile olur.

Kulluk etmekten başka bir amaç için yaşamayan mümin, dünyadan çoktan vazgeçmiştir. Allah, bu durumu şöyle açıklar:

Hiç şüphesiz Allah, mü'minlerden -karşılığında onlara mutlaka cenneti vermek üzere- canlarını ve mallarını satın almıştır. Onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürürler ve öldürülürler; (bu,) Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da O'nun üzerine gerçek olan bir vaaddir. Allah'tan daha çok ahidine vefa gösterecek olan kimdir? Şu halde yaptığınız bu alışverişten dolayı sevinip-müjdeleşiniz. İşte 'büyük kurtuluş ve mutluluk' budur. (Tevbe Suresi, 111)

Müminler mallarını ve canlarını Allah'a adanmışlardır. Dolayısıyla, malları ya da canları üzerinde herhangi bir tasarrufları olamaz. Allah neyi emrederse, onu şevkle yaparlar. Allah bir nimet verirse, onu kullanır ve Rabbimize şükrederler.

Böyle bir mümin, hiçbir fedakarlıktan kaçınmaz ve dünya üzerindeki hiçbir şey de onu fikren mücadeleden alıkoyup oyalayamaz. Allah'ın emrini yerine getirmek için dünyada sahip olduğu herşeyi geride bırakıp bir anda kendisini ölüm tehlike-

sinin içine atabilir. Aksi bir tavır ise, insanın malını ve canını satmadığını, hala onları sahiplendiğini gösterir ki, sonu hüsrandır. Allah şu hükmü verir:

De ki: "Eğer babalarınız, çocuklarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, az kâr getireceğinden korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden evler, sizlere Allah'tan, O'nun Resulü'nden ve O'nun yolunda cehd etmekten (çaba harcamaktan) daha sevimli ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah, fasıklar topluluğuna hidayet vermez. (Tevbe Suresi, 24)

Bu iman ve bu bilinç Peygamber Efendimiz (sav)'e tabi olan sahabelerde o kadar güçlüydü ki, Peygamberimiz (sav) ile birlikte savaşa gitmekten çekinmek bir yana dursun, Peygamberimiz (sav)'in yanında savaşa gidebilmek için her yolu deneyen, gitmek imkanı olmadığına ise üzüntüsünden ağlayanlar vardı. Allah, bu salih müminlerle mücadeleden kaçan kişiler arasındaki farkı şöyle haber verir:

Allah'a ve elçisine karşı 'içten bağlı kalıp hayra çağırana' oldukları sürece, güçsüz-zayıflara, hastalara ve infak etmek için bir şey bulamayanlara bir sorumluluk (günah) yoktur. İyilik edenlerin aleyhinde de bir yol yoktur. Allah, bağışlayandır, esirgeyendir. Bir de (savaşa katılabilecekleri bir bineğe) bindirmen için sana her gelişerinde "Sizi bindirecek bir şey bulamıyorum" dediğin ve infak edecek bir şey bulamayıp hüzünlerinden dolayı gözlerinden yaşlar boşana boşana geri dönenler üzerinde de (sorumluluk) yoktur. Yol, ancak o kimseler aleyhindedir ki, zengin oldukları halde (savaşa çıkmamak için) senden izin isterler ve bunlar geride kalanlarla birlikte olmayı seçerler. Allah, onların kalplerini mühürlemiştir. Bundan dolayı onlar, bilmezler. (Tevbe Suresi, 91-93)

“MEHDİYET’İ VİCDANEN FARK EDEN KİŞİ, BOŞ İŞLERDEN YÜZ ÇEVİRİP, BU HAREKETE YARDIMCI OLUR”

ADNAN OKTAR: *Vicdanın sesini dinlemek farzdır. İnsanlar bunu yanlış biliyorlar. Yani farzlar sadece şarap içmemek, kumar oynamamak gibi değil. Halbuki bak vicdanının sesini dinlemek de haramdır. Vicdanının sesini dinlemek de farzdır. Mesela Mehdi (as) olduğuna dair, Mehdîyet hareketi olduğuna dair bir kanaati gelirse bir insanın orada Kuran’a uyma mevzubahis olduğu için o harekete uymak farzdır. Farz olur çünkü Allah’ın dini tebliğ ediyorlar, İslam ahlakını yayıyorlar. Kuran’ı yayıyorlar, geç gündüz gayret ediyorlar. Böyle bir topluluk var. Sen ne yapıyorsun? Yan gelip yatmışsın. İşte nişanlısının gönülünü almak için gidip ona pırlanta yüzük almakla meşgul oluyor. Gidiyor evine eşya düzmekle ilgileniyor. Evin eşyalarını beğenmiyor. Onları yeniden değiştirmeye kalkıyor, değil mi? Yaz tatilinde nereye gideceğini ayarlıyor. Yazlıktaki evin konumunun daha iyi olması için neler yapılabilir onunla uğraşıyor. Bakıyor ki, oradaki hareket çok ciddi olarak İslam ahlakına, Kuran’a hizmet için gayret ediyor. İnsan vicdanen ne der? **“Ben boş işle uğraşıyorum. Allah’ın rızası için samimi olarak hizmet eden bu insanlara iltihak edeyim veyahut yardımcı olayım”** veya “onlar gibi olayım” gibi karar vermesi gerekir vicdanen. Geçenlerde de bunu söyledim yani bazı insanlar sadece belirli farzlar vardır onu yaparım zannediyor. Halbuki **vicdanın her emrine uymak farzdır** ve karşılığı da cehennemdir yapılmamasında. Bir insan ömrü boyunca vicdanı ile mücadele ettiyse, vicdanının emrettiğinin tersini yaptıysa harama girmiş olur ve bu cehennem ahlakıdır. Cehennem ehlinin ahlakıdır. İnsanın vicdanın emrini yerine getirmesi lazım. Mesela bir kedi yavrusu orada ciyak ciyak bağıyor, hayvanın ayağı sıkışmış. Adam beni ilgilendirmez, bu*

Kuran'da yazmıyor diyemez. Bu haram olur, oradan onu çıkartması farzdır. O hayvan acı çekiyor orada. Anlatabildim mi?

Veyahut mesela adam diyor ki, "ölmek üzereyim açlıktan" diyor. "Bana yarım dilim ekmek verin" diyor. Farz verilmesi o ekmeğin. Yani bana ne diyemez adam. Yahut hani diyorlar ya başka kapıya, diyemezsin sen. Adam seni görmüş, sen o anda sorumlusun. Ölüyorum diyor adam çünkü. Ama keyfi istese ayrı mesele. Anlatabildim mi? Mesela bak geçenlerde de örnek verdim. Trafik kazası mesela, bir yerlerde vurmuş araba, düşmüş adam can çekiyor. Orada onu gören herkesin o kişiye yardım etmesi farzdır. Aksi haramdır, cinayet gibi bir şey olur o, hükümü. Ölüyor adam yani sen kurtarsan kurtulacak o insan değil mi? İşte Mehdiyet de öyledir. Mehdiyet'in ilan edilmesine gerek yok. İnsan onu anlar zaten vicdanen. Mesela **Mesih (as) da, Hz. Mesih (as)'ı da talebeleri imanın nuruyla anlayacaklar, vicdanıyla anlayacak. Vicdani kanaatle ona yardımcı oluyorlar.** Mehdi (as)'ın talebeleri de vicdani kanaatle onun Mehdi (as) olduğunu anlıyorlar. Yani vicdanının sesini dinlediği için. O 313 kişi böyle rastgele Mehdi (as)'a uymuş değil. Vicdanın sesini dinlemenin farz olduğunu bildikleri için Mehdi (as)'a uyuyorlar. **Hz. İsa (a.s.)'ın 1400 tane talebesi rastgele, böyle bir insan var biz buna yardım edelim demiyor ki. Vicdanının sesini dinliyor.** Farz olan vicdanın sesini dinliyor ve gereğini yapıyor. Çok risklidir Hz. İsa (as)'ın talebesi olmak. Çok zordur. Çok meşakkatlidir. Yani, onlar da uykusuzluk çekecek, çile çekecek, acılar çekecekler, tehdit görecekler, kimi şehit edilecek. Zordur Hz. İsa (as)'ın talebesi olmak da. (Sayın Adnan Oktar'ın 4 Mart 2010 tarihli www.harunyahya.tv röportajından)

GEVŞEMEME, ÜZÜLMEME, HÜZNE KAPILMAMA

Mümin, Allah yolunda fikren ve ilmen uzun ve zorlu bir mücadele yürütür. Karşısında çoğu kez kendisinden teknik olarak daha güçlü, daha kalabalık görünen kişiler vardır. Ancak bu kalabalığın ve kurdukları tuzakların, müminler için hiçbir önemi yoktur. Çünkü salih müminler, Allah'ın korumasında olan mübarek insanlardır. Ve koşullar ne olursa olsun muhakkak üstün gelirler.

Müminlerin muhakkak üstün gelmelerinin sırlarından biri, asla gevşemeden, şevk ve heyecanla fikri mücadelelerini sürdürmeleridir. İnkarcılar ise böyle olamazlar; dünyaya olan bağılılıkları, korkuları, zaafı, inançsızlıkları nedeniyle, bir zorluk karşısında hemen moralleri bozulur ve gevşerler. Müminler ise Allah'ın ayetlerinde bildirdiği üzere kesin galip olacaklarını bilmenin verdiği şevkle ve Allah'ın kalplerini sağlamlaştırması sayesinde, gevşekliğe kapılmazlar. Kuran'da, iman edenlerin bu vasfı şöyle anlatılır:

Nice peygamberle birlikte birçok Rabbani (bilgin)ler savaşa girdiler de, Allah yolunda kendilerine isabet eden (güçlük ve mihnet)den dolayı ne gevşeklik gösterdiler, ne boyun eğdiler. Allah, sabredenleri sever. (Al-İmran Suresi, 146)

Ancak üstteki ayetten de anlaşıldığı gibi, müminlerin de gevşekliğe kapılmamak, fikri mücadele azmini ayakta tutmak için Allah'a dua etmeleri gerekmektedir. Çünkü nefis, insanı gevşekliğe sürüklemeye çok eğilimlidir. Şeytan da bir yandan sürekli fısıldadığı vesveselerle aynı amaç için çalışır. Mümin topluluğunun arasına girmiş olan ikiyüzlü münafıklar da, uygun ortam bulduklarında, aynı telkinlerde bulunurlar. Örneğin savaş

sırasında Peygamberimiz (sav)'in ashabına "... **Ey Yesrib (Medine) halkı, artık sizin için (burada) kalacak yer yok, şu halde dönün...**" (Azhab Suresi, 13) diyenler gibi, ümitsizlik ve bozgun yaratmaya çalışırlar. Allah da tüm bu olumsuz etkenlere karşı müminleri uyarır:

"Öyleyse sen sabret; şüphesiz Allah'ın vaadi haktır; kesin bilgiyle inanmayanlar sakın seni telaşa kaptırıp-hafifliğe (veya gevşeklğe) sürüklemesinler." (Rum Suresi, 60)

Mümin, Kuran ayetlerini ve Peygamberimiz (sav)'in ahlakını ve hayatını ölçü alır, yalnızca kendinden sorumlu olduğunu bilir ve başkalarının zayıf davranması onu etkilemez. Karşı tarafın gücü de onu hiçbir şekilde yıldırılmaz. Tüm yaşamı Allah içindir ve dolayısıyla sonuna kadar da Allah rızası için ibadet etmeyi sürdürür. Allah ayetlerinde şöyle hükmetmektedir:

Gevsemeyin, üzölmeyin; eğer (gerçekten) iman etmişseniz en üstün olan sizlersiniz. (Al-i İmran Suresi, 139) (Düşmanınız olan) Topluluğu aramakta gevşeklük göstermeyin. Siz acı çekiyorsanız, şüphesiz onlar da, sizin acı çektiğiniz gibi acı çekiyorlar. Oysa siz, onların umud etmediklerini Allah'tan umuyorsunuz. Allah, bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir. (Nisa Suresi, 104)

“ÜZÜNTÜNÜN TAMAMI HARAMDIR”

ADNAN OKTAR: *Üzüntünün tamamı haramdır. Yani bütün üzüntü çeşitlerinin tamamı haramdır. Çünkü üzüntü, (haşa) Allah'a isyandır. Çünkü bir şey meydana gelmiş, adam üzülüyor. Şer*

görünse de, mutlaka hayır vardır. Mutlaka hayır vardır. “**Üzülme-
yin, gevşemeyin**”, şeytandan Allah’a sığınırım, “**inaniyorsanız
güçlü olan sizsiniz, galip olan sizsiniz**” diyor Allah. Mehdiyet’e
de bakan bir ayettir bu. Bu muhkem ayet. Allah haram kılmıştır
üzülmeyi. Müslüman üzülmez. İmanı zayıfısa, yahut inanmıyorsa
üzülür. Çünkü onu kendi yaptı sanır. Dünyaya aşıktır o, dünyevi bir
olay onu çok sarsar... (Sayın Adnan Oktar’ın HarunYahya.tv’deki
canlı sohbeti, 4 Mart 2010)

NAMAZDA HUŞU

5 vakit namaz kılmak insanın Allah'a kulluk ettiğinin en açık ifadesi olarak büyük bir önem taşımaktadır. İnsanı Allah karşısında secdeye vardırان bu ibadet Müslümanlık alametlerinden biridir.

Ne var ki bazı insanların namaz kılmalarındaki amaç farklıdır. Söz konusu kişiler bu ibadetlerini yerine getirirken yalnızca Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak amacıyla değildirler. Ayetlerde bu kişilerin ruh hali şöyle açıklanır:

İşte (şu) namaz kılanların vay haline, Ki onlar, namazlarında yanılıdadırlar, Onlar gösteriş yapmaktadırlar. (Maun Suresi, 4-6)

Ayetlerde bildirildiği üzere bazı insanlar namazı başkalarına "Müslüman" olduklarını göstermek için kılmaktadırlar ve dolaşısıyla sevap kazanmak bir yana, büyük bir günah ve sapma içine düşmektedirler.

Kıymetli müfessirlerden Taberi, bu ayeti kerimeleri şu veciz sözlerle izah etmiştir:

"Vay haline o kimselerin ki, namazlarına karşı gaflet içindedirler. Başka şeylerle meşgul olarak bazan namazı terk ederler bazan da vaktini geçirirler."

Taberi, ayetin bu şekilde izah edildiğinde, "Namazı terk edenler ve namazın vaktini geçirenler" şeklindeki iki görüşü de içine alacağını bildirmişti. Bu ayetin açıklamasıyla ilgili olarak Taberi iki tane de hadis nakletmiştir:

Sa'd b. Ebi Vakkas'tan rivayet edilmiştir. Sa'd diyor ki: "Ben Resulullah'tan, namazlarına karşı gaflet içinde olanlardan sordum. Buyurdu ki: "Onlar namazlarının vakitlerini geçirenlerdir."

Ebu Berze diyor ki: "Onlar o kimselerdir ki namazlarına karşı gafildirler." âyeti kerimesi nazil olunca Resulullah şöyle buyurdu: "Allahu ekber, bu namaz sizin için her birinize bütün dünya kadar şeyler verilmesinden daha hayırlıdır. Namazına karşı gafil olan kimse kıldığı namazdan hayır ümid etmeyen ve kılmamaktan dolayı Rabbinden korkmayan kimsedir." (Ebu Cafer Muhammed b. Cerir etTaberi, Taberi Tefsiri, Hisar Yayınevi, 9/238239)

Peygamber Efendimiz (sav) namazla ilgili hadislerinden bazıları da şöyledir:

Cündüb İbni Süfyân radiyallahu anh'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: "Sabah namazını kılan kimse Allah'ın himayesindedir. Dikkat et, ey Ademoğlu! Allah, bizzat himayesinde olan bir konuda seni sorguya çekmesin." (Müslim, Mesâcid 261-262. Ayrıca bk. Tirmizî, Salât 51, Fiten 6; İbni Mâce, Fiten 6)

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'i: "Gerçekten kişi ile şirk ve küfür arasında namazı terketmek vardır" buyururken işittim. (Müslim, İmân 134. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Sünnet 15; Tirmizî, İmân 9; İbni Mâce, İkâmet 17)

Câbir radiyallahu anh'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: "Beş vakit namazın ben-

zeri, sizden birinizin kapısı önünden akıp giden ve her gün içinde beş defa yıkandığı bol sulu bir ırmak gibidir." (Müslim, Mesâcid 284)

Namaz gibi önemli bir ibadeti Allah Katında makbul hale getiren şey ise, kılan kişinin Allah'ın önünde secde ettiğini, O'na boyun eğdiğini bilmesi ve yalnızca bu amacı taşımasıdır. Bu nedendir ki Allah, müminlere **"... Allah'a gönülden boyun eğiciler olarak (namaza) durun"** (Bakara Suresi, 238) emrini verir.

Bir başka ayette ise müminler şöyle tarif edilir: **"Onlar namazlarında hûşû içinde olanlardır"**. (Müminun Suresi, 2) Huşu, "saygı dolu bir korku, yumuşama, derin bir saygı" anlamına gelmektedir. Bu arada, Arapçada her ikisi de "korku" anlamına gelen "huşu" ve "havf" kelimelerinin arasındaki ince farka da dikkat etmek gerekir: Havf, basit ve içgüdüsel bir korkudur. Kuran'da inkar edenler ve hayvanlar için kullanılır. Müminlerin Allah'a karşı duydukları korku ise, aklın ve vicdanın bir sonucu olarak ortaya çıkan ve saygı dolu, içli bir korkuyu ifade eden "huşu" kelimesidir. Namaz ise, ancak huşu içinde kılındığı zaman makbul olur.

Böyle bir namaz, insanın Allah'a olan yakınlığını ve takvasını artırır. İnsanı manen ayakta tutar. Bir ayette şöyle buyrulmaktadır:

Sana Kitap'tan vahyedilene oku ve namazı dosdoğru kıl. Gerçekten namaz, çirkin utanmazlıklar (fahşa)dan ve kötülüklerden alıkoyar. Allah'ı zikretmek ise muhakkak en büyük (ibadet)tür. Allah, yaptıklarınızı bilir. (Ankebut Suresi, 45)

ALLAH'I ÇOKÇA ZİKRETMEK

Şimdiye dek değindiğimiz tüm mümin özellikleri ve temel imani konular, insanın kendisini Allah'a adamasını, Allah için yaşayıp, Allah için mücadele etmesini gerektirmektedir.

Allah'a adanmış bir hayat ise, elbette Allah'a gönülden bağlanmadan mümkün olmaz. Bu bağlılığın en güzel göstergelerinden biri ise, "zikir" yani Allah'ı anmadır. Mümin, **"Ey iman edenler, Allah'ı çokça zikredin"** (Ahzab Suresi, 41) hükmü gereği, günlük hayatının her aşamasında zikir ve dua halinde olmalı, verilen nimetlere karşı için için şükretmeli, hataları dolayısıyla bağışlanma dilemeli, yapacağı işler için yardım istemeli ve sık sık Allah'ı tesbih edip yüceltmelidir. Mümini, Hz. İbrahim (as) gibi "Allah'la dost" kılacak olan ibadetlerden biri, bu zikirdir. Bir ayette, zikrin nasıl yapılması gerektiği şöyle bildirilir:

Rabbini, sabah akşam, yüksek olmayan bir sesle, kendi kendine, ürpertiyle, yalvara yalvara ve için için zikret. Gaflete kapılanlardan olma. (Araf Suresi, 205)

Kuran'da, **"... Allah'ı zikretmek ise muhakkak en büyük (ibadet)tür..."** (Ankebut Suresi, 45) buyrulmaktadır. İbadetler Allah anılarak ve Allah'ın rızası düşünülerek yapılmazsa karşılıksız birer amel haline gelebilirler. Bu nedenle Kuran'da, peygamberlerin vasıfları anlatılırken, Allah'ı zikretmelerine sıklıkla dikkat çekilir. Sad Suresi 30. ayette, **"Biz Davud'a Süleyman'ı armağan ettik. O, ne güzel kuldu. Çünkü o, (daima Allah'a) yönelip-dönen biriydi"** buyrulmaktadır.

BİR TOPLULUKLA KARŞILAŞILDIĞINDA ALLAH'I ÇOKÇA ZİKRETMEK

İman eden bir insanın hayatındaki en önemli vazifesi Allah'a ibadettir. Bu ibadetin en önemli kısımlarından biri ise, Allah'ın seçip beğendiği din ahlakını tebliğ ederek ve Kuran'da bildirildiği üzere, "**şeytanın fırkasıyla**" fikren mücadele ederek yapılmaktadır. Bu fikri mücadele ise, hemen her zaman son derece zorlu ve şiddetlidir. Tarihteki örneklerine baktığımızda Müslümanların karşısındaki kişilerin hem sayıca hem de malca üstün olduklarını görürüz.

Ancak iman edenler buna aldırılmazlar. Çünkü bilmektedirler ki, zafer, sayı ya da araç üstünlüğüyle değil, ancak Allah'ın vermesiyle olur ve Allah onu dilediğine verir. Nitekim İslam Tarihi de ayetteki, "**Nice küçük topluluk, daha çok olan bir topluluğa Allah'ın izniyle galip gelmiştir; Allah sabredenerle beraberdir**" (Bakara Suresi, 249) hükmünün sırrıyla kazanılmış zaferlerle doludur. Zaferi getiren, imandır. İnkarcıların bilmediği ve hiçbir zaman da kavrayamayacağı bu batını gerçek, Kuran'da şöyle açıklanır:

Ey iman edenler, bir toplulukla karşı karşıya geldiğiniz zaman, dayanıklık gösterin ve Allah'ı çokça zikredin. Ki kurtuluş (felah) bulasınız. (Enfal Suresi, 45)

AYETLERİ VE HİKMETİ AKILDA TUTMAK

Müzzemmil Suresi 73. ayetinde bildirildiği gibi gün boyunca müminler için uzun uğraşlar vardır.

İşte iman eden bir insan yaptığı iş ne olursa olsun Allah'la olan bağlantısını kaybetmez. Kuran'da kendisine öğütlenen ahlakı göz ardı etmez. Bir ayette iman edenlerin bu vasfı şöyle anlatılır:

(Öyle) Adamlar ki, ne ticaret, ne alış-veriş onları Allah'ı zikretmekten, dosdoğru namazı kılmaktan ve zekatı vermekten 'tutkuya kaptırıp alıkoymaz'; onlar, kalplerin ve gözlerin inkılabı uğrayacağı (dehşetten allak bulak olacağı) günden korkarlar. (Nur Suresi, 37)

Bu vasfın önemli bir parçası ise, Allah'ın ayetlerini akılda tutmak, Kuran'ın hikmetini asla unutmamaktır. Ayette, Peygamber (sav)'in mübarek evinin ehline verilen **"Evlerinizde okunmakta olan Allah'ın ayetlerini ve hikmeti hatırlayın. Şüphesiz Allah, latiftir, haberdar olanıdır."** (Azhap Suresi, 34) emri, kuşkusuz tüm müminler için yol göstericidir. Mümin, Allah'ın ayetlerini düşündüğü sürece, dış dünyada bunların tecellilerini görecektir ve Allah'a daha çok yaklaşacaktır.

BOŞ VE YARARSIZ ŞEYLERDEN YÜZ ÇEVİRMEK

Müminin kalbi, boş ve yararsız şeylere ilgi duymaz ve bu tür şeylerle tatmin olmaz. İnkâr edenler için çok büyük önem taşıyan dünya işleriyle müminler, Allah rızası için gerektiği kadar ilgilenirler. İşte bu nedendir ki Kuran'da, müminler, **"Onlar, 'tümüyle boş' şeylerden yüz çevirenlerdir"** (Müminun Suresi, 3) diye tarif edilir.

Ayette, müminin boş ve yararsız bir konuşma veya olayla karşılaşta bundan yüz çevirip, kendini faydalı bir işe kanallendirmesi gerektiği vurgulanmıştır. Bu, her zaman Allah'ın rızasına en uygun tavidir. Müminin bunu yapması için kendini hiç boş bırakmaması, sürekli dikkatli ve ne yaptığını bilen bir tutum içinde olması gereklidir. Basit insanlarla basit tartışma-

lara girmek, Kuran ahlakının menfaatleri dışında herhangi bir konunun mücadelesini vermek mümine yakışmaz. Kuran'da, örnek mümin tavrı şöyle tarif edilir:

'Boş ve yararsız olan sözü' işittikleri zaman ondan yüz çevirirler ve: "Bizim yapıp-ettiklerimiz bizim, sizin yapıp-ettikleriniz sizindir; size selam olsun, biz cahilleri benimsemeyiz" derler. (Kasas Suresi, 55)

Ki onlar, yalan şahitlikte bulunmayanlar, boş ve yararsız sözle karşılaştıkları zaman onurlu olarak geçenlerdir. (Furkan Suresi, 72)

Mümin bir işi bitirdiği zaman da, hiç durmadan başka bir işle uğraşmaya başlamalıdır. **"Şu halde boş kaldığın zaman, durmaksızın (dua ve ibadetle) yorulmaya-devam et. Ve yalnızca Rabbine rağbet et"** hükmü, bunu gerektirir. (İnşirah Suresi, 7-8)

İTİDALLİ OLMAK

Müminin itidalli olması öncelikle haddi aşmayarak yalnızca helal dairesi içinde hareket etmesini ifade eder. Bu, ilk bakışta genel bir sakınma hali gibi görünse de, gerçekte tutarlı bir ruh halini gerektirir. Çünkü mümin kimi zaman cahiliye ahlakını yaşayan kişilerin arasına girecek, onlarla muhatap olacaktır. Cahiliyenin hakim olduğu ortamlarda gereken davranışları göstermesi ve kendini cahiliye kültürünün etkisine bırakmaması, ölçülü ve olgun davranması gerekir.

Elbette yalnızca cahiliye ortamlarında değil, müminler arasında da ince düşünceyi ve itidali gerektiren durumlar vardır.

İman eden bir insan her an aklını kullanarak, aşırı ve sivri hareketlerden uzak durması gerektiğini bilir. Olaylar karşısında

heyecanlanmayan, hiçbir zaman soğukkanlılığını kaybetmeyen bir karaktere sahip olmak için dikkat sarf eder. İmanın verdiği itidal ile akıldan uzaklaşmayan, ani üzüntü ya da sevinçlere kapılmayan bir karakter geliştirir ve bu konudaki kararlılığını her hareketinde gösterir. İman edenlerin söz konusu dengeli ve istikrarlı ruh halleri pek çok ayette tarif edilmiştir. Bunlardan bazıları şöyledir:

Yeryüzünde olan ve sizin nefislerinizde meydana gelen herhangi bir musibet yoktur ki, Biz onu yaratmadan önce, bir kitapta (yazılı) olmasın. Şüphesiz bu, Allah'a göre pek kolaydır. Öyle ki, elinizden çıkana karşı üzüntü duymayasınız ve size (Allah'ın) verdikleri dolayısıyla sevinip-şıarmayasınız. Allah, büyüklük taslayıp böbürleneni sevmez. (Hadid Suresi, 22-23)

İNSANIN MELEK ŞAHİTLERİ

Pek çok insan, başka insanlar tarafından görülmediği zamanlarda, tümüyle "yalnız başına" kaldığını düşünür. Oysa bu bir yanılgıdır. Çünkü Allah her zaman onun yanındadır ve yaptığı herşeyi görmekte ve duymaktadır. Allah'ın, insanın yaptığı tüm işleri yazmakla görevlendirdiği melekler de insana bütün hayatı boyunca şahittirler. Kuran'da bu durum şöyle haber verilir:

Andolsun, insanı Biz yarattık ve nefsinin ona ne vesveseler vermekte olduğunu biliriz. Biz ona şahdamarından daha yakınız. Onun sağında ve solunda oturan iki yazıcı kaydederlerken. O, söz olarak (herhangi bir şey) söylemeyiversin, mutlaka yanında hazır bir gözetleyici vardır. (Kaf Suresi, 16-18)

İnsanın her iki yanında görevlendirilen bu meleklerin yazdıkları, mahşer günü ortaya konur. Ve insanlar, dünyada yaptıkları

rı bu işlerden sorguya çekilirler. Kuran'da, o gün yaşanacaklar şöyle anlatılmaktadır:

Artık kimin kitabı sağ yanından verilirse, O, kolay bir hesap (sorgu) ile sorguya çekilecek, Ve kendi yakınlarına sevinç içinde dönmüş olacaktır. Kimin de kitabı arından verilirse, O da, helak (yok olmayı) çağırarak, Çılgın alevli ateşe girecek. Çünkü o, (dünyada) kendi yakınları arasında sevinçliydi. Doğrusu o, (Rabbine) bir daha dönmeyeceğini sanmıştı. Hayır; gerçekten Rabbi, kendisini çok iyi görendi. (İnşikak Suresi, 7-15)

VERİLEN BORCUN YAZILMASI

İnsan, yaratılışı gereği unutkan bir yapıya sahiptir. Bu sebeple Allah, müminler arasında geçici bir borç ilişkisi olduğunda bunun şahitler gözetiminde yazılmasını emretmiştir:

Ey iman edenler, belirli bir süre için borçlandığınız zaman onu yazınız. Aranızdan bir katip doğru olarak yazsın, katip Allah'ın kendisine öğrettiği gibi yazmaktan kaçınmasın, yazsın. Üzerinde hak olan (borçlu) da yazdırsın ve Rabbi olan Allah'tan sakınsın, ondan hiçbir şeyi eksiltmesin. Eğer üzerinde hak olan (borçlu), düşük akıllı ya da za'f sahibi veya kendisi yazmaya güç yetiremeyecekse, velisi dosdoğru yazdırsın. Erkeklerinizden de iki şahit tutun; eğer iki erkek yoksa, şahitlerden rıza göstereceğiniz bir erkek ve biri şaşırıldığında öbürü ona hatırlatacak iki kadın (da olur). Şahitler çağırıldıkları zaman kaçınmasınlar. Onu (borcu) az olsun, çok olsun, süresiyle birlikte yazmaya üşenmeyin. Bu, Allah Katında en adil, şahitlik için en sağlam, şüphelenmemeniz için de en yakın olandır. Ancak aranızda devredip durduğunuz ve peşin olarak yaptığınız ticaret başka, bunu

yazmamanızda sizin için bir sakınca yoktur. Alış-veriş ettiğinizde de şahit tutun. Yazana da, şahide de zarar verilmesin. (Aksini) Yaparsanız, o, kendiniz için fık (zulüm ve günah)tır. Allah'tan sakının. Allah size öğretiyor. Allah herşeyi bilendir. (Bakara Suresi, 282)

Başka bir ayette de, bu borcun bağışlanmasının daha hayırlı olacağı şöyle haber verilir:

Eğer (borçlu) zorluk içindeyse, ona elverişli bir zamana kadar süre (verin). (Borcu) Sadaka olarak bağışlamanız ise, sizin için daha hayırlıdır; eğer bilerseniz. (Bakara Suresi, 280)

YAPMAYACAĞI ŞEYİ SÖYLEMEMEK

Allah, müminleri verdikleri sözleri tutmakla yükümlü kılmıştır. Bir ayette şöyle denir: "... **Ahde vefa gösterin. Çünkü ahid bir sorumluluktur.**" (İsra Suresi, 34)

Çünkü güvenilir olmak, müminin önde gelen vasıflarından biridir. Tüm resuller kavimlerine kendi güvenilirliklerini göstermişler, dürüst ve ahlaklı kişiler olarak tanınmışlardır. Bu durumda, güvenilirliğin önemli bir parçası olan ahde vefa büyük önem taşır.

Mümin verdiği sözleri tutmalı, gerçekleştiremeyeceğini düşündüğü vaatlerin altına ise hiç girmemelidir. Ayette bu konu çok açık bir biçimde şöyle bildirilmektedir:

Ey iman edenler, yapmayacağınız şeyi neden söylersiniz? Yapmayacağınız şeyi söylemeniz, Allah Katında bir gazab (konusu olması) bakımından büyüdü (büyük bir suç teşkil etti). (Saff Suresi, 2-3)

VİCDAN VE RUH

Ey mutmain (tatmin bulmuş) nefis, Rabbine, hoşnut edici ve hoşnut edilmiş olarak dön. (Fecr Suresi, 27-28)

Kuran'da bildirildiğine göre, nefsin iki ayrı yönü olduğunu, bir kısmının "heva"dan, yani Allah'ın yolundan alıkoyan bencil tutku ve hırslardan oluştuğunu biliyoruz. Nefsin öteki kısmı ise, insanı Allah'a ve Kuran ahlakının doğrularına yöneltir, nefsin içindeki "fücur"dan sakınmasını sağlar. Nefsin bu kısmı, vicdandır. Secde Suresi'nde Allah'ın insana Kendi ruhundan "üfle-diği" şöyle haber verilir:

Ki O, yarattığı herşeyi en güzel yapan ve insanı yaratmaya bir çamurdan başlayandır. Sonra onun soyunu bir özden (sülale'den), basbayağı bir sudan yapmıştır. Sonra onu 'düzeltip bir biçime soktu' ve ona ruhundan üfledi... (Secde Suresi, 7-9)

İşte insanın sahip olduğu tüm güzel vasıflar, Allah'ın kendisine üflemiş olduğu "ruhtan" kaynaklanmaktadır. İnsan, eğer nefsin istek ve tutkularına göre değil de vicdanını kullanarak hareket ederse Allah'ın beğendiği sıfatları üstünde taşımaya başlar. Allah sonsuz merhametlidir; dolayısıyla O'na teslim olan bir mümin de merhamet sahibidir. Allah sonsuz akıl sahibidir; O'na kulluk eden bir mümin de üstün bir akla sahip olur. İnsan Allah'a ne kadar yakınlaşır, O'na ne kadar teslim olursa, Rab-bimiz'in ahlakıyla daha çok ahlaklanır ve **"yaratılmışların en hayırlısı"** (Beyyine Suresi, 7) olur.

Daha önce de belirttiğimiz gibi nefsin içinde, insanı daima kötülüğe çağıran hevaya karşın, onu daima iyiliğe çağıran bir vicdan da vardır. Dolayısıyla insan, içinde, kendisini sürekli olarak doğruya çağıran şaşmaz bir pusulaya sahiptir.

Şems Suresi'nde haber verildiği üzere, Allah insana "nefsinin fücürundan sakınmayı" ilham etmektedir. Bu ilham, vicdandır. Dolayısıyla vicdan, bir anlamda Allah'ın sesidir. İnsan sürekli olarak bu sese kulak verdiği ve Kuran'da gösterilen temel prensipleri tam olarak özümlediği takdirde, sürekli olarak doğru yolda ilerleyecektir. Zaten Kuran'ın tüm hükümleri, insanın içindeki vicdanın gereklerine göre belirlenmiştir. Rum Suresi'ndeki iki ayette, bu konuda şöyle buyrulmaktadır:

Hayır, zulmedenler, hiçbir bilgiye dayanmaksızın kendi heva (istek ve tutku)larına uymuşlardır. Allah'ın saptırdığını kim hidayete erdirebilir? Onların hiçbir yardımcıları yoktur. Öyleyse sen yüzünü Allah'ı birleyen (bir hanif) olarak dine, Allah'ın o fitratına çevir; ki insanları bunun üzerine yaratmıştır. Allah'ın yaratışı için hiçbir değiştirme yoktur. İşte dimdik ayakta duran din (budur). Ancak insanların çoğu bilmezler. (Rum Suresi, 29-30)

Ayetlere göre, inkar edenler nefislerinin fücüruna, yani hevalarına uyarak sapmışlardır. Buna karşın müminlerin yapması gereken, vicdanlarını kullanarak Allah'ın insanlara vahiy yoluyla ulaştırdığı Kuran ahlakına uymaktır.

Kuran'da bildirilen vicdanın günlük hayatta uygulanması, genelde yerleşik olan yanlış "vicdan" kavramından oldukça farklıdır. Bazı toplumlardaki vicdan anlayışı, yolda rastlanan bir fakire sadaka vermek ya da hayvanlara sevgi göstermek gibi son derece yüzeysel örneklerle sınırlıdır. Oysa müminin vicdanı, Kuran'ın tüm emirlerinin ve tavsiyelerinin yerine getirilmesini gerektirir. Hatta Kuran'da genel olarak bildirilen pek çok tavır, akıl yoluyla bulunur ve vicdan yoluyla uygulanır.

Örneğin Allah Kuran'da müminlere mütevazi olmalarını emretmektedir. Ancak bu tevazunun nasıl uygulanacağını, hare-

ketlere nasıl yansıtılacağını mümin aklıyla bulur. Aklıyla bulduğu bu tavırları uygulamasını sağlayan güç ise, vicdandır.

Mümin günlük hayatta sürekli olarak birkaç seçenek arasında seçim yapmak durumunda kalır. Karşılaştığı seçenekler içinde, Allah'ın rızasına en uygun olduğunu düşündüğünü seçmekle yükümlüdür. Bu seçimi yaparken Kuran'ın hükümleri doğrultusunda hareket etmeli ve vicdanının hakemliğine başvurmalıdır. Çoğunlukla, muhatap olduğu seçenekler karşısında vicdanı ilk olarak devreye girer ve hangi seçeneğin Allah'ın rızasına daha uygun olacağını ona söyler. Ancak ikinci aşamada hevası da devreye girecek ve onu diğer alternatiflere yöneltmeye çalışacaktır. Bunun için de genellikle insana mazeretler fısıldar. Kuran'da nefsin öne sürdüğü bu "mazeret"lere sık sık dikkat çekilmektedir.

Mümin, nefsinin fısıldadığı tüm mazeret ve bahanelere kulaklarını tıkamalı ve vicdanının kendisine gösterdiği ilk doğruyu uygulamalıdır. Kuran'da müminlerin vicdanına dair verilen örnekler, insanı bu konuda düşünmeye yöneltmelidir. Bir ayette, Peygamberimiz (sav) döneminde savaşa çıkmadıkları için gözlerinden yaşlar süzülen müminlerden şöyle söz edilir:

Allah'a ve elçisine karşı 'içten bağlı kalıp hayra çağıranlar' oldukları sürece, güçsüz-zayıflara, hastalara ve infak etmek için bir şey bulamayanlara bir sorumluluk (günah) yoktur. İyilik edenlerin aleyhinde de bir yol yoktur. Allah, bağışlayandır, esirgeyendir. Bir de (savaşa katılabilecekleri bir bineğe) bindirmen için sana her gelişlerinde "Sizi bindirecek bir şey bulamıyorum" dediğin ve infak edecek bir şey bulamayıp hüznlerinden dolayı gözlerinden yaşlar boşana boşana geri dönenler üzerinde de (sorumluluk) yoktur. (Tevbe Suresi, 91-92)

Peygamber Efendimiz (sav)'in yaşadığı dönem düşünüldüğün-

de savaşa çıkmanın görünüşte, son derece tehlikeli olduğu hatırlanacaktır. Ancak buna karşın müminler Allah yolunda savaşmak için büyük bir istek duymaktadırlar. Sahabeler ölüme ya da yaralanmaya gittiklerini bilerek savaşmak istemektedirler. Bu ayetlerde haber verilen davranışlar, Kuran'da kastedilen vicdanın örneklerindedir.

KARDEŞLİK VE BERABERLİK

Önem taşıyan bir diğer mümin vasfı da, tesanüd (kardeşlik, dayanışma, birliktelik)tür. Kuran'da hükmedildiği üzere, tüm müminler birbirlerinin kardeşidirler. Aynı yola başkoymuş, aynı kitaba tabi olmuş, aynı hedefe sahip, aynı duyguları taşıyan insanlardır. Dolayısıyla aralarında büyük bir sevgi ve dayanışma bulunur. Allah, bu durumu şöyle tarif etmektedir:

Şüphesiz Allah, Kendi yolunda, sanki birbirlerine kenetlenmiş bir bina gibi saf bağlayarak çarpışanları sever. (Saff Suresi, 4)

Üstteki ayette tarif edilen tesanüd ruhu içinde Allah yolunda bulunmak kesin bir emirdir. Başka bir ayette şöyle buyrulmaktadır:

Allah'ın ipine hepiniz sımsıkı sarılın. Dağılıp ayrılmayın. Ve Allah'ın sizin üzerinizdeki nimetini hatırlayın. Hani siz düşmanlar idiniz. O, kalplerinizin arasını uzlaştırıp-ısındırdı ve siz O'nun nimetiyle kardeşler olarak sabahladınız. Yine siz, tam ateş çukurunun kıyısındaiken, oradan sizi kurtardı. Umulur ki hidayete erersiniz diye, Allah, size ayetlerini böyle açıklar. (Al-i İmran Suresi, 103)

Müminler güzel ahlaklıdırlar, mütevizidirler, sevgi ve saygı doludurlar. Bu yüzden de tesanüd müminler arasında doğal bir şekilde oluşur. Ancak bu konuda yine de dikkat edilmesi gere-

ken yönler vardır. Çünkü müminlerin yapabileceği bazı hatalar, bu tesanüdün zedelenmesine ve müminlerin arasında bir anlık da olsa soğukluk yaşanmasına neden olabilir.

Bu yanlış hareketlerin nedeni, müminlerin davranışlarını gaflet anlarında kontrol altına alan nefstir. Mümin fedakar, hoşgörülü ve sıcaktır ama herkeste nefis bulunur ve insan dikkat etmezse bazen kontrolü nefis eline alır. Kıskanç, bencil ve hırslı olan nefsin kontrolü eline alması ise, bu kötü hislerin mümine etki etmesi demektir. İşte bu yüzden Allah Kuran'da, müminleri tesanüd konusunda son derece dikkatli olmaları için uyarılmaktadır. Madem şeytanın insandaki tezahürü olan nefis, insanı yanıltabilmektedir, öyleyse karşıdaki müminin nefisini harekete geçirecek bir üslup kesinlikle kullanılmamalıdır. Nitekim Allah bir ayetinde şöyle emretmektedir:

Kullarıma, sözün en güzel olanını söylemelerini söyle. Çünkü şeytan aralarını açıp bozmaktadır. Şüphesiz şeytan insanın açıkça bir düşmanıdır. (İsra Suresi, 53)

Ayette bildirilen gerçek son derece önemlidir. Birincisi, müminlerin birbirlerine karşı sürekli olan en güzel hitap şeklini (yalnızca güzel değil, "en güzel") kullanmaları emredilmektedir. İkincisi, şeytanın bir özelliği açığa vurulmaktadır: Şeytan, insanların ve özellikle de müminlerin arasını bozmak için uğraşmaktadır.

Şeytanın ve nefsin müminlerin arasındaki tesanüdü bozmak için en çok başvurduğu yol, rekabet duygusudur. Eğer mümin gaflet halinde olursa, makam, mevki gibi konularda rekabet hissine kapılıp kardeşlerini geçmeye, kendini onlardan daha ön plana çıkarmaya çalışabilir. Aynı şekilde kendisinden daha ön plandaki bir kardeşine karşı kıskançlık hissedebilir. Aslında gaflet halinde yapılan bu hareket, gerçekte Allah'a isyan anlamına

gelmektedir. Çünkü, **"Yoksa onlar, Allah'ın Kendi fazlından insanlara verdiklerini mi kıskanıyorlar?.."** (Nisa Suresi, 54) ayetine göre, insanlara verilmiş olan nimetler Allah'tandır ve bunları kıskanmak Allah'ın takdirine karşı gelmek anlamına gelir. Bu nedenle müminlerin kıskançlık gibi bir tavırdan kesinlikle uzak durmaları gerekmektedir. Bu hem Allah'ın rızasına muhalif bir harekettir hem de ayetin hükmüne göre, müminlerin gücünün azalmasına neden olur:

Allah'a ve Resûlüne itaat edin ve çekişip birbirinize düşmeyin, çözümlüp yılğınlaşsınız, gücünüz gider. Sabredin. Şüphesiz Allah, sabredenlerle beraberdir. (Enfal Suresi, 46)

Bu nedenle mümin, kesinlikle kardeşleri ile arasında bir çekişme, rekabet ortamı oluşmasına engel olmalıdır. Hem kendisi kıskançlık gibi çirkin bir duyguya kapılmamalı, hem de sahip olduğu özellikleri ön plana çıkartarak kardeşlerinin nefsindeki kıskançlık damarını tahrik etmemelidir. Olabildiğince mütevazi, alçak gönüllü olmak, rekabet tehlikesini yok eder. Kuran'da bu konuda verilen bir diğer kıtas ise, kardeşlerinin nefsinin kendi nefsinin üstün tutmak, yani her durumda fedakar davranmak ve bundan zevk almaktır. Kuran'da bu kıtas şöyle tarif edilir:

Kendilerinden önce o yurdu (Medine'yi) hazırlayıp imanı (gönüllerine) yerleştirenler ise, hicret edenleri severler ve onlara verilen şeylerden dolayı içlerinde bir ihtiyaç (arzusu) duymazlar. Kendilerinde bir açıklık (ihtiyaç) olsa bile (kardeşlerini) öz nefislerine tercih ederler. Kim nefsinin 'cimri ve bencil tutkularından' korunmuşsa, işte onlar, felah (kurtuluş) bulanlardır. (Haşr Suresi, 9)

Kıskançlık, rekabet, darılma inananlar arasında birliğin ve

kardeşliğin önündeki en önemli engellerdendir. Hırs sonucu müminler arasında doğabilecek herhangi bir rekabet, müminlerin birbirine olan sevgisini azaltır. Bu tür Kuran ahlakına uygun olmayan bir hareket, onların ruhlarına büyük zarar verir ve manevi yönden büyük bir gerilemeye yol açar.

Oysa inananlar için sonsuz bir sevap kaynağı mevcutken rekabet ve kıskançlıklarla vakit geçirmenin hiçbir anlamı yoktur. Eğer hedef Allah rızası olursa, herhangi bir rekabet olmaz. Sadece hayırlarda yarış olur. Çünkü herkes Allah rızası için hizmet edebilir, sevap toplayabilir. Bu nedenle müminler, birbirlerinin yardımcısı ve destekçisi olduklarını unutmamalı ve kardeşlerinin başarılarını kendi başarılarıymış gibi görebilmelidirler. Bu son derece önemlidir.

Kuran'da müminlerin arasındaki tesanüt ile ilgili çok sayıda ayet vardır. Bir ayette, müminlerin diğer müminlerle tesanütlerinin artması için ettikleri bir dua şöyle haber verilir:

Bir de onlardan sonra gelenler, derler ki: "Rabbimiz, bizi ve bizden önce iman etmiş olan kardeşlerimizi bağışla ve kalplerimizde iman edenlere karşı bir kin bırakma. Rabbimiz, gerçekten Sen, çok şefkatlisin, çok esirgeyicisin." (Haşr Suresi, 10)

Müminlerin arasında bir çekişme ya da kırgınlık yaşanması, tüm fikri mücadeleye zarar verir. Böyle bir hareket, müminlerin gücünü azaltırken, inkarcıları da güçlendirir. Nitekim bir Kuran ayetinde, müminlerin birbirlerinin velileri (dost ve koruyucuları) olmadıkları takdirde, fitne çıkacağı şöyle haber verilmektedir:

İnkâr edenler birbirlerinin velileridir. Eğer siz bunu yapmazsanız (birbirinize yardım etmez ve dost olmazsanız) yeryüzünde bir fitne ve büyük bir bozgunculuk (fesat) olur. (Enfal Suresi, 73)

Tesanütle ilgili açık hükümlerden bazıları şöyledir:

Kendilerine apaçık belgeler geldikten sonra, parçalanıp ayrılan ve anlaşmazlığa düşenler gibi olmayın. İşte onlar için büyük bir azap vardır. (Al-i İmran Suresi, 105) Sana savaş-ganimetlerini sorarlar. De ki: "Ganimetler Allah'ın ve Resûlündür. Buna göre, eğer mü'min iseniz Allah'tan korkup-sakinin, aranızı düzeltin ve Allah'a ve Resûlü'ne itaat edin." (Enfal Suresi, 1)

Gerçek şu ki, dinlerini parça parça edip kendileri de gruplaşanlar, sen hiçbir şeyde onlardan değilsin. Onların işi ancak Allah'adır. Sonra O, işlemekte olduklarını kendilerine haber verecektir. (Enam Suresi, 159)

Müminler diğer müminlere karşı son derece merhametli ve alçakgönüllü olmakla yükümlüdürler. Aksi bir tavır kesinlikle mümin tavrı değildir. Kibir, kıskançlık, çekememezlik müminlerin değil, inkarcıların özelliğidir. Bu nedenle bir mümin nefsi yüzünden böyle çirkin bir hataya düşmüş olsa bile hemen kendini toparlamalı, Allah'a sığınmalı ve gerçek mümin tavrını göstermelidir. Aksi bir davranış gösterdiğinde aşağıdaki ayetin hükmüne girmekten sakınmalıdır:

Ey iman edenler, içinizden kim dininden geri döner (irtidat eder)se, Allah (yerine) Kendisi'nin onları sevdiği, onların da Kendisi'ni sevdiği müminlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı ise 'güçlü ve onurlu' Allah yolunda cehd eden (çaba harcayan) ve kınayıcının kınamasından korkmayan bir topluluk getirir. Bu, Allah'ın bir fazlıdır, onu dilediğine verir. Allah (rahmetiyle) geniş olandır, bilendir. (Maide Suresi, 54)

“MÜSLÜMANLAR BİRLİK OLMALI VE ŞEYTANIN OYUNUNA GELMEMELİDİRLER”

ADNAN OKTAR: Şeytani unsurlar, Müslümanları birbirlerine düşürmek için kuşku, vesvese verebilirler. Karakterli, kişilikli bir Müslüman asla bir oyuna gelmez... “Ben, Müslüman kardeşimin aleyhinde laf söyletmem” diyecek. Kim olursa olsun. “Ben gözümle gördüğüme inanırım, kulağımla işittiğime inanırım, sen kendi işin ile meşgul ol” diyecek. Çünkü kökeninde hasetlik olabilir, kıskançlık olabilir, psikopat olabilir. Şahsiyetli bir insan karakersiz bir insanın, Allah’tan korkmayan bir insanın yönlendirmesi ile hareket edemez. Şahsiyetli olacak diyorum, inşaAllah. Bak, **“Bu durumda, siz onu, iftirayı dillerinizle aktardınız.”** Dilinle aktarmak, mesela bu da suçtur. İftira aktarılmaz. **“Hakkında bilginiz olmayan şeyi...”** hakkında bilgisi nasıl olur bir insanın?

Gözü görür, kulağı ile işitir değil mi? O bilgidir. **“Bilginiz olmayan şeyi, ağzınızla söylediniz.”** Olmadığı halde, “böyleymiş” diyor. Neye göre? “Öyle duydum” diyor. O da der ki, “ben de seninle ilgili, ben de böyle duydum” diyecek. Bu ne olur? Karşılıklıdır bu yani. İnsan isterse diyebilir, o da ondan şüphelenebilir. **“Bunu kolay sandınız.”** diyor Allah. Bak, Allah tel’in ediyor, kolay değil. **“Oysa Allah Katında, bu çok büyük bir suçtur.”** diyor Allah. Çok büyük bir suç. Bakın, Allah şimdi diyor ki: **“Onu işittiğiniz zaman...”** şeytandan Allah’a sığınırım, **“... bu konuda söz söylemek, bize yakışmaz.”** Böyle iftiralar, böyle çirkin sözler bize yakışmaz. **“Allah’ım, Sen Yücesin, bu büyük bir iftiradır.”** Ahlsızlıktır, **“...demeniz gerekmez miydi?”** diyor Allah. Kuran’ın emri bu. **“Eğer iman edenlerden iseniz”** diyor tabii. İmansızsa istediğini söyleyebilir, o ayrı. **“Bunun gibisine, bir daha dönmeniz için, Allah size öğüt vermektedir.”** Bir daha dönmeyin böyle bir şeye, diyor Allah. **“Allah, size ayetleri açıklıyor. Allah**

bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.” (Nur Suresi, 18) İslam’ın, Müslümanların güçsüz olmasının nedeni, ne Masonlardır ne ateist Siyonistlerdir, ne satanistlerdir, ne komünistlerdir, ne şu, ne budur. Bizzat Müslümanların içine sokulan bu fitnedir. Müslümanları birbirine kırdırıyorlar. Sevgilerine engel koyuyorlar. Birbirlerine düşman tanıtıyorlar birbirlerini ve inanıyor buna Müslümanların çoğu. Burada bir anormallik var. Allah diyor; **“kurşunla kaynatılmış binalar gibi, saf bağlayarak mücadele edenleri Allah sever”** (Saff Suresi, 4). **“Allah’ın ipine sımsıkı sarılın, Kuran’ın ipine, sarılın”** (Al-i İmran Suresi, 103) diyor Allah **“ayrılıp, dağılmayın ve mümin kardeşlerinizin arası bozulduğunda, aralarını düzeltin”** (Hucurat Suresi, 10) diyor Allah, emrediyor. Bunu yapmadıkları için, şu an mesela soruyorsun birçok kişiye; **“İslam ahlakının dünya hakimiyeti için gayret edelim mi?”** diyorsun. **“Kardeşim”** diyor, **“21. yüzyılda olacak iş mi, sen ne biçim konuşuyorsun”** diyor. **“Bırakın böyle şeyleri”** diyor, **“geçmiş bunlar”** diyor. **“1400 sene önce olmuş bunlar”** diyor. **“Peki”** diyorsun, **“öbür kişiye gidiyorsun, “mümkün mü”** diyorsun, **“yani Mehdi (a.s.) çıkacak mı, İsa (a.s.)?”** **“Yahu ne yapıyorsun sen kardeşim”** diyor. **“Hayal mi kuruyorsun sen”** diyor. **“Peki, komünizm olur? mu”** diyorsun, **“olur, niye olmasın”** diyor. **“Avrupa Birliği?”**, **“O da olur”** diyor değil mi? **“Mason dünya hakimiyeti olabiliyor mu?”** diyorsun, **“olmuş bile”** diyor, **“niye olmasın?”** diyor.

Peki İslam ahlakı niye hakim olamıyor o zaman? Değil mi? Madem mason hakimiyeti ile bir avuç mason dünyaya hakim oluyorsa, bir avuç Müslüman niye dünyaya hakim olamıyor? Yani ne var bunun önünde engel? Masonlar, birbirlerini çok iyi koruyup kolluyorlar. Birbirine iftira atmaz, uğraşmaz, maddi, manevi desteklerler. Müslümanlarda bu olmadığı için, bak diyor Said Nursi, **“çok az bir kuvvet”** ile diyor, **“deccal”** diyor, **“Müslümanların şikak ve**

nifakını” diyor, “kullanarak koskoca İslam alemi ni esir alır”, diyor. “Rivayetlerden anlaşılıyor” diyor, bak. “Şikak ve nifakını, fitnesini, yani birbirleri ile uğraşmasını, birbirleri ile dedikodu yapmasını, kuvvet alarak” diyor, “birini öbürüne kırdırarak, koskoca İslam alemini” diyor, “az bir kuvvet ile esir alır deccal” diyor, ahir zamanda... İlim ile, fen ile, sevgi ile ve muhabbet ile inşaAllah. Bu şikak ve nifakı ortadan kaldıracaktır. (Sayın Adnan Oktar’ın 17 Şubat 2010 tarihli Kocaeli TV röportajından)

TARTIŞMAMAK-ÇEKİŞMEMEK

Müminlerin inkarcılar karşısındaki başarılarının sırlarından biri, aralarındaki sıcak kardeşlik ve dayanışmadır. Kuran’da, **“Şüphesiz Allah, Kendi yolunda, sanki birbirlerine kenetlenmiş bir bina gibi saf bağlayarak çarpışanları sever”** (Saff Suresi, 4) ayeti ile bu birlik ve dayanışmanın önemi vurgulanmaktadır.

Dolayısıyla bu birlik ve dayanışmayı zedeleyecek, müminlerin arasını açacak her türlü söz ya da davranıştan sakınmak gerekir. Nitekim Allah Kuran’da müminleri bu tehlikeye karşı şöyle uyarmıştır:

Allah'a ve Resülü'ne itaat edin ve çekişip birbirinize düşmeyin, çözümlüp yığınlaşırsınız, gücünüz gider. Sabredin. Şüphesiz Allah, sabredenlerle beraberdir. (Enfal Suresi, 46)

Salih bir mümin, böyle bir tartışma ve çekişmeye yer vermemek için azami dikkat göstermelidir. Daima diğer mümin kardeşlerini incitebilecek söz ve davranışlardan özenle kaçınmalı,

aksine aradaki sevgi ve güveni daha da artıracak tavırlar sergilemelidir. Kuran'da bu konuda şöyle hüküm verilmektedir:

Kullarıma, sözün en güzel olanını söylemelerini söyle. Çünkü şeytan aralarını açıp bozmaktadır. Şüphesiz şeytan insanın açıkça bir düşmanıdır. (İsra Suresi, 53)

Mümin bir başka mümin kardeşi ile farklı bir fikirde olduğu zaman, mümkün olduğunca alttan alıcı, mütevazı ve saygılı bir üslup kullanmalı ve böylece iki farklı fikrin meşru olan "istişare" boyutunda kalmasını ve asla "tartışma" boyutuna girmemesini sağlamalıdır. Diğer iki kardeşi arasında tatsız bir olay olduğunda ise, **"Müminler ancak kardeşlerdir. Öyleyse kardeşlerinizin arasını bulup-düzeltilin ve Allah'tan korkup-sakinin; umulur ki esirgenirsiniz"** (Hucurat Suresi, 10) ayetindeki hüküm uyarınca uygun bir üslupla kardeşlerinin arasını bulmalıdır. Unutulmamalıdır ki, müminler arasındaki en ufak bir sürtüşme, Allah'ın hoşnut olmayacağı bir tavrıdır.

KURAN OKUNURKEN ŞEYTANDAN ALLAH'A SİĞİNMAK

Kuran, Allah'ın insanlara yol gösterici olarak indirdiği ilahi kelimedir. Ancak burada çok önemli bir husus vardır. Kuran, müminlerin hidayetini artırırken, inkarcıların inkarını ortaya çıkarır. Bir ayette, Kuran'ın bu özelliği şöyle açıklanır:

Sana Kitabı indiren O'dur. O'ndan, Kitabın anası (temel) olan bir kısım ayetler muhkem'dir; diğerleri ise müteşabihdir. Kalplerinde bir kayma olanlar, fitne çıkarmak ve olmadık yorumlarını yapmak için ondan müteşabih olanına uyarlar. Oysa onun tevilini Allah'tan başkası bilmez. İlimde derinleşenler ise: "Biz ona inandık,

tümü Rabbimiz'in Katındandır" derler. Temiz akıl sahiplerinden başkası öğüt alıp-düşünmez. (Al-i İmran Suresi, 7)

Ayette de bildirildiği gibi müminler Kuran ayetlerini okumakla imanlarını ve Allah'a olan teslimiyetlerini artırırılar. Ancak inkarcılar aynı ayetleri okusalar da ayetlerdeki hikmetleri kavrayamazlar. Nitekim yukarıdaki ayette de bildirildiği gibi Kuran'ın bazı ayetleri, "kalplerinde kayma olanlar"ın sapıklığını ortaya çıkarmak gibi bir özellik de taşımaktadır. İşte bu nedenle, Allah, Kuran okumadan önce şeytanın etkisinden Allah'a sığınmayı emretmektedir. Allah ayette şöyle emreder:

... Kur'an okuduğun zaman, kovulmuş şeytandan Allah'a sığın. (Nahl Suresi, 98)

Allah'ın müminlere emrettiği bu ibadet, şeytanın varlığını ve faaliyetlerini hatırlatması açısından önemlidir. Gerçekten de şeytan, asla görevini terk etmez ve insanlara sağlarından, sollarından, önlerinden ve arkalarından yanaşarak onlara vesvese vermeye çalışır. Allah'ın doğru yoluna oturarak onları bu yoldan saptırmayı hedefler. Şeytanın bu faaliyetlerini ve taktiklerini Allah bize Kuran'da birçok ayette bildirmektedir. Dolayısıyla cennetten kınanmış ve kovulmuş olarak indirilen şeytanın hilelerinden, bunları bize Kuran aracılığıyla öğreten ve onlardan sakınma yollarını gösteren Allah'ın yol göstermesi sayesinde kurtuluruz. İbrahim Suresi 22. ayetinde de belirtildiği gibi, **"Şeytanın inanan kullar üzerinde hiçbir zorlayıcı gücü yoktur."** Bunun sırrı, inanan kulların yol gösterici olarak Kuran'ı kabul etmesi ve "kovulmuş şeytan"dan Allah'a sığınarak onu okumasıdır.

“ŞEYTANDAN ALLAH'A SİĞİNMAI HATIRLATMAK”

ADNAN OKTAR: Şeytandan Allah'a sığınırım. Bazı arkadaşlar diyor ki “niye şeytandan Allah'a sığınıyor?” diye sormuşlar. Kuran'da ayet var; “**Kuran okunurken şeytandan Allah'a sığın**” diyor Allah ayette. Şimdi birçok insan şeytandan Allah'a sığınmayı unutacağı için ben hatırlatıyorum ki, şeytandan Allah'a sığın-sınlar diye. Sure başlarında “Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla” denir ve o şekilde başlanır, sure başlarında. Ama ayet okunurken normal akışında devam edersin. (Adnan Oktar'ın 6 Ocak 2010 tarihli Gaziantep Olay ve Samsun Aks TV röportajından)

İNCE DÜŞÜNCELİ OLMAK

Cahiliye toplumundaki insanların büyük bölümü kaba, düşüncesiz, vurdumduymaz bir karaktere sahiptirler. Bunun en büyük nedeni ise, inkarcıların temel vasıflarından biri olan bencilliktir. Herkes yalnızca kendi menfaatlerini düşünür. Diğer insanların düşünce ve duyguları ise ya ikinci plandadır ya da hiç dikkate alınmaz. Oysa gerçek bir mümin topluluğu tümüyle farklıdır. Çünkü müminlerin en önemli özelliklerinden biri, nefislerinin bencil tutkularından kurtulmalarıdır.

Nefsinin sonsuz isteklerini yenebilmiş olan mümin ise, diğer müminlere karşı fedakar ve ince düşünceli davranır. Kuran'da Peygamber Efendimiz (sav)'le birlikte Mekke'den göç eden muhacirler ile Medine'de onlara yardım eden müminler (Ensar) arasındaki bu fedakarlık şöyle anlatılır:

Kendilerinden önce o yurdu (Medine'yi) hazırlayıp ima-

nı (gönüllerine) yerleştirenler ise, hicret edenleri severler ve onlara verilen şeylerden dolayı içlerinde bir ihtiyaç (arzusu) duymazlar. Kendilerinde bir açıklık (ihtiyaç) olsa bile (kardeşlerini) öz nefislerine tercih ederler. Kim nefsinin 'cimri ve bencil tutkularından' korunmuşsa, işte onlar, felah (kurtuluş) bulanlardır. (Haşr Suresi, 9)

Görüldüğü gibi, Kuran ahlakı, müminlerin kendi haklarından da feragat ederek diğer mümin kardeşlerini kendilerinden üstün tutmalarını gerektirmektedir. Gerçek iman, gerçek teslimiyet ve gerçek kardeşlik budur.

Müminin diğer mümin kardeşlerini kendisinden üstün tutması, yalnızca ona daha çok maddi imkan sağlaması ile sınırlı değildir. Bu kardeşliğin ifade edildiği yerlerden biri de düşüncedir. Mümin, kardeşlerinin ihtiyaçlarını kendinden çok düşünmelidir.

Kaba ve düşüncesiz tavırlar, kişinin imanının olgunlaşmadığını gösterir. Yaptığı bir hareketin diğer müminleri nasıl etkileyeceğini hesaplamayan, yalnız kendi isteklerine göre, "aklına geldiği gibi" hareket eden bir insan, Allah'ın tarif ettiği mümin modelinden uzak demektir. Kuran'da ince düşüncenin ve düşüncesizliğin örnekleri üzerinde önemle durulur. Kuşkusuz, en önemlisi elçiye karşı ince düşünceli ve saygılı olmaktır. Allah bir ayetinde elçiye gösterilmesi gereken saygıyı şöyle haber vermektedir:

Ey iman edenler, Allah'ın Resulü'nün huzurunda öne geçmeyin ve Allah'tan sakının. Şüphesiz Allah, işitendir, bilendir. (Hucurat Suresi, 1)

İnce düşüncenin önemi, bir başka ayette ise şöyle bildirilir:

Ey iman edenler (rastgele) peygamberin evlerine gir-

meyin, (Bir başka iş için girmişseniz ille de) yemek vak-tini beklemeyin. (Ama yemeğe) çağrıldığınız zaman gi-rin, yemeği yiyince dağılın ve söze dalmayın. Gerçekten bu, peygambere eziyet vermekte ve o da sizden utan-maktadır; oysa Allah, hak(kı açıklamak)tan utanmaz. Onlardan (peygamberin eşlerinden) bir şey isteyeceği-niz zaman, perde arkasından isteyin. Bu, sizin kalpleri-niz için de, onların kalpleri için de daha temizdir. Allah'ın Resulü'ne eziyet vermeniz ve ondan sonra eş-lerini nikahlamanız size ebedi olarak (helal) olmaz. Çünkü böyle yapmanız, Allah Katında çok büyük (bir günah)tır. (Ahzab Suresi, 53)

Kuran ahlakıyla yetişmiş insanlar, son derece kaliteli, kibar, nezih ve ince düşüncelidirler. Kendi nefislerinden önce karde-şinin nefisini düşünen, ona duyduğu sevgiye rağmen yemeği yok-sula, yetime ve esire yediren müminlerin doğal halleridir bu. İnce düşünceli olmak aynı zamanda cennettekilerin bir vasfıdır.

İnce düşünce örneklerini şartlara ve ortama göre çoğaltmak mümkündür. Bunların bazıları bir işle meşgul olan kardeşini ra-hatsız etmemek, eğer dua ediyorsa ortamın sessizliğini bozma-mak, o istemeden ona hizmet etmek, rahat etmesini sağlamak, bir eksikliği veya ihtiyacı olup olmadığını öğrenmek sayılabilir. Ama unutmamak gerekir ki, bu sayılanlar son derece genel bir anlatımdır. Her ortam ve şarta göre bu örnekler yüzlerce, bin-lerce olacak şekilde artırılabilir.

CAHİLLERDEN YÜZ ÇEVİRMEK

Kuran'da müminlerin vasıfları anlatılırken şöyle bildirilir:

O Rahman'ın kulları, yeryüzü üzerinde alçak gönüllü olarak yürürler ve cahiller kendileriyle muhatap olduk-

ları zaman "Selam" derler. (Furkan Suresi, 63)

'Boş ve yararsız olan sözü' işittikleri zaman ondan yüz çevirirler ve: "Bizim yapıp-ettiklerimiz bizim, sizin yapıp-ettikleriniz sizindir; size selam olsun, biz cahilleri benimsemeyiz" derler. (Kasas Suresi, 55)

Yaratılışları gereği müminler son derece huzurlu bir ruh haline sahipken, inkarcılar son derece huzursuz, saldırgan ve saygısızdır. Adeta cehennem azabı onlar için henüz dünyada iken başlamıştır ve en basit bir olay bile ani tepkiler vermelerine sebep olmaktadır. Bu nedenle, cahiliye toplumu içinde, günlük hayatta her an sorun çıkarabilecek insanlarla sık sık karşılaşılır. Ancak müminler, çok üst bir ahlaka ve bakış açısına sahip oldukları için bu insanlarla gereği gibi muhatap olurlar. Onlara karşı daima üstteki ayetlerde tarif edilen asil tavrı sergilerler. Müdahale edilmesi gereken durumlarda da en uygar, en etkili ve yasal yolları kullanırlar.

BİLGİ SAHİBİ OLUNMAYAN KONUDA TARTIŞMAMAK

Kuran'da, "... İnsan, herşeyden çok tartışmacıdır" (Kehf Suresi, 54) ayetiyle nefsin önemli bir özelliği haber verilir. Başka ayetlerde ise bu özelliğin inkar edenler üzerindeki tecellisi şöyle anlatılır:

Meryem oğlu (İsa) bir örnek olarak verilince, senin kavmin hemen ondan (keyifle söz edip) kahkahalarla gülüyorlar. Dediler ki: "Bizim ilahlarımız mı daha hayırlı, yoksa o mu?" Onu yalnızca bir tartışma-konusu olsun diye (örnek) verdiler. Hayır, onlar 'tartışmacı ve düşman' bir kavimdir. (Zuhruf Suresi, 57-58)

İnkarcıların bu tartışma eğilimi, ilk başta gözüktüğü gibi farklı fikirlerin değerlendirilerek doğrunun bulunması amacıyla değil, sadece ve sadece nefsanî bir karşı çıkma hırsından kaynaklanır. Cahiliyenin tartışmalarında, kimse karşı tarafın fikrini değerlendirip doğruyu bulmaya çalışmaz. Yalnızca kendi fikrini galip getirmeye ve karşı tarafı ezmeye çalışır. Düzenledikleri hemen her tartışmanın yüksek bir ses tonunda, gerilmiş yüz ifadeleriyle geçmesi ve hatta kimi zaman kavgaya dönmesinin nedeni budur.

En akılsızca olanı ise, hakkında hiçbir bilgileri olmayan konularda tartışmalarıdır. Son derece cahil oldukları din konusunda sürekli "ahkam kesmeleri" ve müminlerle tartışmak istemeleri bunun en çarpıcı örneğidir. Bir ayette, bu gerçek şöyle haber verilir:

İşte sizler böylesiniz; hakkında bilginiz olan şeyde tartıştınız, ama hiç bilginiz olmayan bir konuda ne diye tartışıp-duruyorsunuz? Oysa Allah bilir, sizler bilmezsiniz. (Al-i İmran Suresi, 66)

ALAYCI TAVIR GÖSTERMEMEK

Allah Kuran'da alaycılığın çirkin bir ahlak olduğunu ve iman edenlerin bundan sakınmaları gerektiğini bildirmiştir. Müminler arasında alayın yeri olmadığını Allah, bir ayette şöyle bildirir:

Ey iman edenler, bir kavim (bir başka) kavimle alay etmesin, belki kendilerinden daha hayırlıdırlar; kadınlar da kadınlarla (alay etmesin), belki kendilerinden daha hayırlıdırlar. Kendi nefislerinizi (kendi kendinizi) yadırgayıp-küçük düşürmeyin ve birbirinizi 'olmadık-kötü la-kaplarla' çağırmayın. İmandan sonra fasıklık ne kötü bir

isimdir. Kim tevbe etmezse, işte onlar, zalim olanların ta kendileridir. (Hucurat Suresi, 11)

Bu ayet, alayın her türüsünden şiddetli bir kaçınma gerektirir. Buna karşın, bazı insanlar alay etmeyi, sadece önünden geçen birine çelme takıp yere düşünce kahaahalarla gülmek gibi kaba hatlarla düşünüyor olabilirler. Oysa alay kurnaz bir gülümseme, espriyle yumuşatılmış bir "iğneleme" ya da açıkça tavır sergilenemeyecek bir ortamda, aynı alaycı hissi paylaşan biriyle göz teması kurma şeklinde de olabilir. Bu tip hareketler cahiliye kültürüne aittirler ve müminlerin arasında yaşatılmaları da son derece çirkin bir tavır olur. Öyle ki, Kuran'da, "**kaş göz işaretleriyle alay eden**"lerin sonunun "**hutame**" olduğu şöyle haber verilmektedir:

Arkadan çekiştirip duran, kaş göz hareketleriyle alay eden her kişinin vay haline; Ki o, mal yığıp biriktiren ve onu saydıkça sayandır. Gerçekten malının kendisini ebedi kılacağını sanıyor. Hayır; andolsun o, 'hutame'ye atılacaktır. "Hutame"nin ne olduğunu sana bildiren nedir? Allah'ın tutuşturulmuş ateşidir. Ki o, yüreklerin üstüne tırmanıp çıkar. O, onların üzerine kilitlenecektir; (Kendileri de) Dikilip-yükseltilmiş sütunlarda (bağlanacaklardır). (Hümeze Suresi, 1-9)

Bu açık hükme rağmen, bir müminin alaycılık gibi Kuran ahla-kına uygun olmayan bir tavra bilinçli olarak girmesi söz konusu olmaz. Ancak tek ihtimal yaptığı çirkinliğin farkında olmaması ve bunu bir eğlence sanması olabilir. Böyle bir durumda ise kişinin hemen nefsini kınaması ve yaptığı bu hareketten tevbe ederek vazgeçmesi gerekir.

“VICDANLI OLAN SÖZÜN GÖNÜL ALICI SÖYLENMESİDİR”

SUNUCU: “Değerli Hocam. Sizin güzel ahlaka yönlendirmelerinizle kendimi çok değiştirdim. Fakat bazen boş bulunduğumda karşımdaki kişilere istediğim şekilde güzel sözle cevap veremediğimi fark edip, rahatsız oluyorum. Sevdiğim, değer verdiğim Müslümanlarla Allah’ın emrettiği gibi en güzel sözlerle konuşmak için kendimi nasıl değiştirebilirim?”

ADNAN OKTAR: Bu, insan hayatında en hayati konulardan bir tanesidir. Mesela ben seninle konuşurken hep düşünerek hareket ediyorum. Yani sözün seni olumlu etkilemesi, seni rencide edecek herhangi bir söz olmaması, hatta mimiklerimde bile buna çok dikkat ediyorum. **Bir insan vicdanını, uyanık olduğu süre içerisinde, sürekli kullanmak durumundadır.** Mesela sabah kalktığında, namaza kaldırıyorlar farz edelim, böyle uşenerek kalkıyor gibi, mesela bu namaza, Allah’a, Kitap’a karşı bir hareket olmuş olur. Yani ona karşı naz yapmış olmazsın sen. Anlamı çok anormal olur, anlatabildim mi? Veyahut iltifat ederken o sözün ikinci bir anlama gelmesi ihtimali varsa, onu da düşünmek lazım. Çok seri akıldan bunların geçirilmesi gerekiyor. Mesela bazen bir söz karşıdaki insanı tedirgin edebilir, çünkü Allah, “**insan zayıf yaratıldı**” (Nisa Suresi, 28) diyor. İnsan alıngandır. Yani rahatça bir sözün arkasında kötü bir düşüncesi olabilir. Kötü bir ima arayabilir. **Onun için sözü seçerek söylemek lazım ve yalın ve samimi ve tam anlamıyla söylemek gerekiyor.** Bunu söylerken de mimikler de çok önemlidir. Yani mesela “hadi yemeğe gelin” denir. Kavga eder gibi de bunu söyleyebilir bir insan, çok gönül alıcı da söyleyebilir, vasat da söyleyebilir.

Vicdanlı olan, gönül alıcı söylenmesidir. Yani gönül alıcı bir

ton ve gönül alıcı bir yüz ifadesi. Yani ses tonu ve yüzle desteklenmesi gerekiyor konuşmanın. "Nasıl'sın" diyor, ama adam mafya gangesteri gibi, öyle bir nasıl'sın diyor ki adamın içi titriyor yani öyle değil mi? Adam çekiniyor, yani eli, ayağı, bacağı. Ama başka insan der, bir bakışı değil mi, ses tonuyla onun çok hoşuna gider. Onun için adam diyor ki, "ben ne yaptım" diyor, "gayet normal tavrım" diyor. Normal değil, öyle normal tavır olmaz. (Sayın Adnan Oktar'ın 6 Ocak 2010 tarihli Gaziantep Olay ve Samsun Aks TV röportajından)

MÜMİNLERİ HOŞLANMADIKLARI LAKAPLA ÇAĞIRMAMAK

Birbirine kötü ve hoş gitmeyen lakaplarla hitap etmek, herşeyden önce inkarcıların kendi aralarında sergiledikleri bir tavrıdır. Bundaki amaç, kötü lakapla çağrılan kişinin küçük düşürülmesi ve diğerlerinin ondan "üstün" olduğunun vurgulanmasıdır.

Kötü lakabın konusu, fiziksel bir kusur olabileceği gibi kişinin geçmişte yapmış olduğu hatalı bir hareket de olabilir. İnkarcıların en önemli özelliklerinden biri, böyle hareketleri asla unutmamaları ve bir daha hayat boyu tekrarlanmayacak olsa bile kişiye hep o hareketi yakıştırmalarıdır.

Oysa müminler gerek olgun ve bağışlayıcı karakterleri, gerekse aralarındaki dayanışma dolayısıyla bu tarz bir davranışa tenezzül etmezler. Çünkü, "... birbirinizi 'olmadık-kötü lakaplarla' çağırmayın..." (Hucurat Suresi, 11) ayeti iman edenleri böyle bir tavır içinde olmaktan açkça men etmektedir.

EMANETİ EHLİNE VERMEK VE EMANET EHLİ OLMAK

Kuran'da hem ahlaki bir prensip, hem de yapılacak işlerde başarı sebebi olarak emanet ve emanet ehli kavramları üzerinde durulur. Mümin, kendisine verilen emanetlere dikkatle riayet eder, kendine gösterilen güveni boşa çıkarmaz. Ayrıca, bir emaneti kime vermesi gerektiğini yani kimin emanet ehli olduğunu da iyi teşhis etmesi gerekir. Kuran'da bu konu şöyle bildirilmektedir:

Şüphesiz Allah, size emanetleri ehline (sahiplerine) teslim etmenizi ve insanlar arasında hükmettiğinizde adaletle hükmetmenizi emrediyor. Bununla Allah, size ne güzel öğüt veriyor!.. Doğrusu Allah, işitendir, görendir. (Nisa Suresi, 58)

... Kim ahbine vefa eder ve sakınırsa şüphesiz Allah da sakınanları sever. (Al-i İmran Suresi, 76)

Emanet, maddi değeri olan bir mal olabileceği gibi, bir görev ya da sorumluluk da olabilir. Mümin, aklını ve teşhis yeteneğini kullanarak kimlerin emanet ehli olduğunu, hangi emaneti kime vereceğini tespit etmelidir.

KARARLILIK

Müminin en belirgin özelliklerinden biri de, son derece kararlı oluşudur. Hiçbir zaman şevkini, heyecanını yitirmez. Tüm işlerini Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak için yapar. Dolayısıyla hiçbir zorluk onu yolundan döndüremez. İnsanların kendisi hakkında ne düşüneceği de önemli değildir. Tek hedefi Allah'ın rızasıdır; tüm hayatı bu hedefe göre şekillenir. Kuran'a ve Peygamberimiz (sav)'in emirlerine göre bir hayat yaşar. Peygam-

berimiz (sav) de kendisine verilen ilim ve hikmetle ilgili olarak bir hadis-i şerifinde şöyle bir örnek vermiştir:

Allah'ın benimle gönderdiği ilim ve hidayetin misali, bir araziye düşen yağmur gibidir. (Bilindiği üzere), Bazı araziler var, tabiatı güzeldir, suyu kabul eder, bol bitki ve ot yetiştirir. Bir kısım arazi var, munbit (bereketli) değildir, ot bitirmez, ama suyu tutar. Onun tuttuğu su ile Cenab-ı Hakk insanları yararlandırır: Bu sudan kendileri içerler, hayvanlarını sularlar ve ziraat yaparlar. Diğer bir araziye daha isabet eder ki, bu ne su tutar, ne ot bitirir. (Kütüb-i Sitte, 2. cilt , s. 336)

Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav)'in uygulamaları, müminler için kesin bir hükümdür. Bu nedenle her mümin Peygamberimiz (sav)'in sünnetinin kaynağının Allah'ın vahyi olduğunu bilmeli ve Sünnet-i Seniyye'yi kararlılıkla uygulamanın imanın bir göstergesi olduğunu unutmadan, bu konuda taviz vermeden hareket etmelidir.

Müslüman tüm ibadetlerinde samimi ve kararludur. Örneğin Allah namazı 5 vakit olarak farz kılmıştır. Peygamberimiz (sav) bir hadisinde de, ahirette muhasebesi yapılacak ilk amelin namaz olduğunu ve kulun namazları tamamsa kurtulacağını, aksi takdirde hüsrana uğrayacağını bildirmiştir.

İbni Mes'ud (ra)'dan rivayet edilen bir başka hadiste ise, "Resulullah (sav)'e hangi amel daha faziletlidir?" diye sorulduğu, Hz. Muhammed (sav)'in "*Vaktinde kılınan namazdır.*" (*Buhârî, Mevâkîf 5, Cihâd 1, Edeb 1, Tevhîd 48; Müslim, İmân 137-139. Ayrıca bk. Tirmizî, Salât 14, Birr 2; Nesâî, Mevâkîf 51*) diye cevap verdiği bildirilmiştir. İman eden bir insan, bütün bunları düşünür ve Allah'ın bütün hükümlerini kararlılık ve titizlikle yerine getirir.

Müminlerin kararlılığını Allah çeşitli şekillerde sınar. Örneğin

Allah, müminleri eğitmek için geçici bir süre sıkıntı ve zorluk verebilir. Kuran'da bu durum şöyle açıklanır:

Andolsun, Biz sizi biraz korku, açlık ve bir parça mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabır gösterenleri müjdele. (Bakara Suresi, 155)

Kesin bir kararlılığa sahip olan mümin, ayette belirtildiği gibi, kendisine isabet eden tüm bu zorluklara sabreder. Kuran'da Allah, müminlerin bu tavrını ayetlerinde şöyle övmektedir:

Nice peygamberlerle birlikte birçok Rabbani (bilgin)ler savaşa girdiler de, Allah yolunda kendilerine isabet eden (güçlük ve mihnet)den dolayı ne gevşeklik gösterdiler, ne boyun eğdiler. Allah, sabredenleri sever. Onların söyledikleri: "Rabbimiz, günahlarımızı ve işimizdeki aşırılıklarımızı bağışla, ayaklarımızı (bastıkları yerde) sağlamlaştırdı ve bize kafirler topluluğuna karşı yardım et" demelerinden başka bir şey değildi. (Al-i İmran Suresi, 146-147)

Buna karşılık zorluklara göğüs germemek, mümine yakışan bir tavır değildir:

Senden, yalnızca Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, kalpleri kuşkuya kapılıp, kuşkularında kararsızlığa düşenler izin ister. (Tevbe Suresi, 45)

Zorlukların yanı sıra ele geçen iyi imkanların da insan üzerinde gevşetici etkisi vardır. Rahatlık, çoğu kişinin heyecanının ve şevkinin sönmesine sebep olabilir. Ancak unutulmamalıdır ki, Allah'tan bir nimet geldiğinde şımarıklığa kapılmak ve Allah'tan yüz çevirmek, inkarcıların özelliğidir. Kuran'da bu durum şöyle tarif edilir:

İnsana bir zarar dokunduğunda, yan yatarken, otururken ya da ayaktayken Bize dua eder; zararını üstünden

kaldırdığımız zaman ise, sanki kendisine dokunan zarara Bizi hiç çağırmamış gibi döner-gider. İşte, ölçüyü taşıranlara yapmakta oldukları böyle süslenmiştir. (Yunus Suresi, 12)

Oysa iman eden bir insan için böyle bir şey söz konusu değildir. Ellerine ne denli iyi imkan geçerse geçsin (lüks, ihtişam, para, iktidar gibi), bu onların kararlılıklarını bozup gevşek bir yapıya bürünmelerine sebep olmaz. Çünkü mümin tüm bunların Allah'tan gelen birer nimet olduğunun ve Allah'ın dilerse bunları geri alabileceğinin farkındadır. Bu nedenle asla şımarıklığa kapılmaz. Ciddi bir çaba göstermek, işi sıkı tutmak, gevşeklik göstermemek, aşırılıklardan ve taşkınlıklardan kaçınmak, müminlerin kararlılık ve istikrarlarının göstergelerindedir. Bir ayette, "ahiret için ciddi bir çaba gösterenler"den şöyle söz edilir:

Kim de ahireti ister ve bir mümin olarak ciddi bir çaba göstererek ona çalışırsa, işte böylelerinin çabası şükre sayandır. (İsra Suresi, 19)

Gevşememek, sürekli şevkli ve heyecanlı olmak Allah'ın Kur'an'da bildirdiği emirlerdendir. Bir ayette şöyle buyrulur:

Gevşemeyin, üzülmeyin; eğer (gerçekten) iman etmişseniz en üstün olan sizlersiniz. (Al-i İmran Suresi, 139)

Başta da belirttiğimiz gibi kararlılık ve istikrar iki önemli mümin vasfıdır. Müminler, **"Müminlerden öyle erkek-adamlar vardır ki- Allah ile yaptıkları ahde sadakat gösterdiler; böylece onlardan kimi adağını gerçekleştirdi, kimi beklemektedir. Onlar hiçbir değiştirme ile değiştirmediler"** (Ahzab Suresi, 23) ayetinde olduğu gibi ölünceye dek aynı kararlılık ve istikrarı Allah'ın rızasını kazanmak için gösteren kişi-

lerdir. Müminlerin bu özelliklerinin önemi Kuran'da "münafık" olarak isimlendirilen ve müminlerin arasından çıkan iki yüzlü insanların ahlaki düşünüldüğünde daha iyi açığa çıkmaktadır.

Ne yapacağı belli olmayan, müminlerin yanında başka, inkar edenlerin yanında başka hareket eden münafık karakterli kişiler, son derece istikrarsız bir ruh hali içindedirler. Müminler bir başarıya ulaştığında "biz de sizdendik" demeleri ya da zorla kalınca müminlerden uzak durmaya çalışmaları bunun en açık göstergelerindedir:

Bir insanın ibadetlerinde sürekli olması da istikrar açısından yine önemli bir örnektir. Kuran'daki "**sarp yokuş**" (Beled Suresi, 11) kavramı kararlılık ve istikrarın önemini açıklamaktadır. Kararlılık ve istikrarın bitiş noktası ise ölümdür. Mümin, ölünceye dek sabretmekle yükümlüdür. Allah bir ayetinde şöyle buyurmaktadır:

Şüphesiz sana biat edenler, ancak Allah'a biat etmişlerdir. Allah'ın eli, onların ellerinin üzerindedir. Şu halde, kim ahdini bozarsa, artık o, ancak kendi aleyhine ahdini bozmuş olur. Kim de Allah'a verdiği ahbine vefa gösterirse, artık O da, ona büyük bir ecir verecektir. (Fetih Suresi, 10)

EVİRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, Yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir saf-satadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle ve evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ortaya koyan 300 milyona yakın fosilin bulunmasıyla çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini Yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrım teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrım teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan pagan bir öğreti olmakla birlikte, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine kendince karşı çıkıyordu. Darwin'in yanlıgılarına göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştı.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, Yaratılışı cahilce reddettiği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde kör tesadüflerin ürünü olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddidir.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusunda hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı. Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu. Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." (*Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2*)

Evrime teorinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin kar-

maşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır." (*Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196*)

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. ("*New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life*", *Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330*)

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kul-

landığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. (*Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7*)

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (*Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40*)

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmazla girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile olağanüstü derecede kompleks yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha komplekstir. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950} 'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50} 'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi

bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdığı bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız bir takım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (*Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78*)

Kuşkusuz eğer hayatın kör tesadüfler neticesinde kendi kendine ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın yaratıldığını kabul etmek gerekir. Bu gerçekte, en temel amacı Yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorisinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da

gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığına anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında "*Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz*" demek zorunda kalmıştı. (*Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189*)

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar

ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. (*Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184*)

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala bilimsel olarak geçersiz olduğunu bilmelerine rağmen, Darwinistlerin savunduğu model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçektir:

Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi bir tesadüfi etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, *Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.*)

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır. Evrim teorisinin bilim dışı iddiasına göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşıırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali varlıklara "**ara-geçiş formu**" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu garip canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (*Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179*)

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının da farkındaydı. Bunun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu görüyordu. Bu yüzden, *Türlerin Kökeni* kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, **neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil?** Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır. (Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 172, 280)

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli ola-

rak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", *Proceedings of the British Geological Association*, c. 87, 1976, s. 133)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci Biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmazsa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani **"türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, insanın sözde maymunu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, insan ile hayali ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

- 1- Australopithecus
- 2- Homo habilis
- 3- Homo erectus
- 4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "*Australopithecus*" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. (Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, c. 258, s. 389)

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırır. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, *Australopithecuslar*'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir

evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "*Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır*" diyerek bunu kabul eder. (J. Rennie, "*Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr*", *Scientific American*, Aralık 1992) Evrimciler "*Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. (Alan Walker, *Science*, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, *Physical Antropology*, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)

Dahası *Homo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens neandertalensis* ve *Homo sapiens sapiens* (insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. (*Time*, Kasım 1996)

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir geliş-

me trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, *Natural History*, c. 85, 1976, s. 30)

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali bir takım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle *Australopithecus* fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimşelerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrin teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu akıl dışı iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savdukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrinciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{-950} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem ver-

sinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar.

Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücre-sini bile elde edemezler. Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar**. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan elerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir

görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarı ne kadar gürültülü de olsa beyin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen

en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir. Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçekte daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıll ışıll renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne

sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisini ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", *The New York Review of Books*, 9 Ocak 1997, s. 28)

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı var ettiğine inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağın yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendilerince Allah'ın apaçık olan varlığını kabul etmemek için, bu akıl ve bilim dışı kabulü cehaletle savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği görürler: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrin Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden,

buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa (as)'ın kavminin içinden bazı insanların altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarırsan da, uyarırsan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlarıdır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah, Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

**Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, or-
dan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz
döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz"
diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)**

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyü'nün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyü'nün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararlar biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "**büyü**"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücülerini" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayetler şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete

düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la - Hz. Musa (as) ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa (as)'ın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayette bildirildiği gibi "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyüünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir.

Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu ka-

dar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (*Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43*)

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler" in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

*Dediler ki: "Sen Yücesin, bize
öğrettiğinden başka bizim
hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen,
hüküm ve hikmet sahibi olansın."
(Bakara Suresi, 32)*
